

ΣΟΜΙΖΝΤΑΤ

ίλιον, πετρούπολη, άγιοι ανάργυροι

ιούνης 05

ο ΔΝ θρώπος,

κάπολες

στιΓμές

είναι κύριος

της μοίρας του.

Τα σΦάλΜατά μας,
φίλτατε

δεν
βρίσκονται

καθόλου

στ' άστρα

αλλά

στις

προσκυνημένες

ψυχές μας.

σαμιζντάτ:
 σύνθετη ρώσικη
 λέξη:
 σαμ: από μόνος
 μου,
 ιζ: προς τα έξω
 ντατ: να δίνω
 /και στην ρώσικη
 ιδιολεξία:
 να τολμάς να
 δίνεις προς τα
 έξω
 /η λέξη αυτή
 ονόμαζε τα
 αντικαθεστωτικά
 έντυπα που
 διακινούνταν χέρι
 με χέρι στη
 Ρωσία και στη
 μετέπειτα
 Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντι-σταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευμα-τικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει - πέρα από όλα τα άλλα - να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντίτιμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

* απόσπασμα εξωφύλλου από το "Ιούλιος Καίσαρας"
 του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ

τεύχος 12

de te fabula narratur _____ 4-7

δράσεις ενάντια στην
 απελευθέρωση του ωραρίου _____ 8-11

για τον εθελοντισμό _____ 12-13

για την αλληλεγγύη στον
 απεργό πείνας Bahoz _____ 14-15

ο αντιρατσιστικός λόγος, η διανόηση
 και η διαδικασία κοινωνικής συναίνεσης _____ 16

για τις κρατικές δολοφονίες _____ 19

ανταρσίες που φοβούνται οι
 εστεμμένοι αντάρτες _____ 20-21

ανολοκλήρωτες σημειώσεις
 ενός ανολοκλήρωτου πολέμου _____ 22-23

αναρχικό τρίγωνο
 των βερμούδων (μέρος β') _____ 24-25

για την υπόθεση του Τούρκου ολικού
 αρνητή στρατεύουσης Μεχμέτ Ταρχάν _____ 26

καταστρέψτε τις κάμερες _____ 27

μ.μ.ε. και εκκλησία _____ 28

η αποκατάσταση μίας τσόντας _____ 29

μηνύματα _____ 30-31

νέα από το δρόμο _____ 32-37

"όταν ανατέλλει πρόσφυγες" _____ 38-39

ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (ΑΠΟ ΣΠΑΣΜΑ)

Δεν είμαι άδικος, μα ούτε και τολμηρός.
Και να που, σήμερα, μου δείζανε τον κόσμο τους.
Μόνο το ματωμένο δάχτυλό τους είδα εμπρός.
Και είπα ευθύς: "Μ' αρέσει ο νόμος τους".

Τον κόσμο αντίκρισα μέσ' απ' τα ρόπαλά τους.
Στάθηκα κι είδα, ολημερίς, με προσοχή.
Είδα χασάπηδες που ήταν ζεφτέρια στη δουλειά τους.
Και σαν με ρώτησαν "Σε διασκεδάζει;" είπας: "Πολύ!"

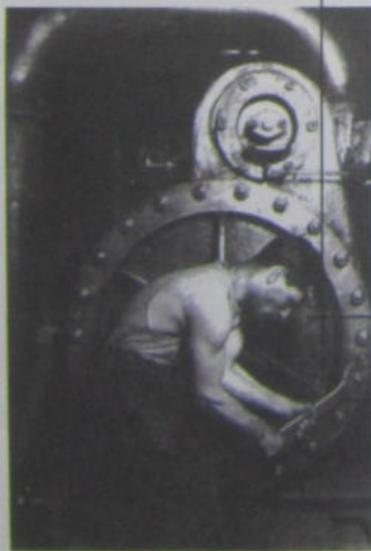
Κι απ' την ώρα εκείνη, λέω "Ναι" σε όλα.
Κάλλιο δειλός, παρά νεκρός να μείνω.
Για να μη με τυλιζουνε σε καμία κόλλα,
Ό,τι κανένας δεν εγκρίνει, το εγκρίνω.

Φονιάδες είδα, κι είδα πλήθος θύματα.
Μου λείπει θάρρος, μα όχι και συμπόνια.
Και φώναξα, βλέποντας τόσα μνήματα:
"Καλά τους κάνουν - για του έθνους την ομόνοια!"

Να φτάνουν είδα των δολοφόνων στρατιές
κι ήθελα να φωνάζω: "Σταματήστε!"
Μα ζέροντας πως κρυφοκοίταζε ο χαφιάς,
μ' άκουσα να φωνάζω: "Ζήτη! Προχωρήστε!"

Δεν μου αρέσει η φτήνια κι η κακομοιριά.
Γι' αυτό κι έχει στερέψει η έμπνευσή μου.
Αλλά στον βρώμικου σας κόσμου τη βρωμιά
Ταιριάζει, βέβαια -το ζέρω- κι η έγκρισή μου.

(Μπ. Μπρεχτ, 1930)

εχόλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων

από τα φερόμενα
ως μέσα ενημέρωσης

Είναι εντυπωσιακή η καθολική εμμονή των ΜΜΕ, σχεδόν από καταβολής τους, όταν αναφέρονται στους αναρχικούς να τους χαρακτηρίζουν "αποστασιοποιημένους", "φερόμενους ως...", να τους βάζουν μέσα σε ειστηρησιά υπονοώντας ένα "δήθεν" και όταν χρειάζεται κάτι πιο επεξηγηματικό να γραφούν ή να μιλήν για "παιδιά" ή "νεαρούς" ή "ομάδες νεαρών". Καθολική εμμονή των ΜΜΕ σημαίνει εμμονή σε κάθε τους μορφή ηλεκτρονική ή έντυπη, ρεπορτάζ, προσωπικές γνώμες, κεντρικά άρθρα, μονόστηλα, άμειπη, έμμεση ή φειγμάλα αναφορά από καθεστωτικούς, κυβερνητικούς αντιπολιτευόμενους, αιρετικούς, προοδευτικούς ή αντιδραστικούς δημοσιογράφους. Αυτή η εμμονή μπορεί να μην τροφοδοτείται από τα ίδια κίνητρα αλλά -όχι τυχαία- απλώνει στο να εγγράφει ταυτόσημα σημααινόμενα στην κοινωνική συνείδηση.

Κάθε φορά που γίνεται αναφορά στους "δήθεν αναρχικούς" τίθεται μια απορία τόσο εύλογη όσο και αναπάντητη: ποιο επίπεδος είναι οι πραγματικοί αναρχικοί; Διαπιστώνει κανείς εύκολα ότι αυθεντικοί αναρχικοί με την έννοια μιας απλής σύγκρισης του τίπου: "οι αναρχικοί δεν θα έκαναν αυτό αλλά θα έκαναν εκείνο", δεν υπάρχουν. Οι πραγματικοί αναρχικοί δεν έχουν πρόσωπο. Το πρόσωπο τους, όταν εκ των πραγμάτων το αποκτούν, κάθε φορά που δημοσιογούν γεγονότα μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα, είναι ένα πρόσωπο πάντα μέσα σε ειστηρησιά, βολή και απροσδιόριστο, διαβλασμένο σε επαφάνειες δημοσιογικών επιθέτων. Σκοπός είναι η απαξίωση του πολιτικού προτάγματος της αναρχίας καθώς, κάθε φορά, διαπιστώνεται απόρριψη δράσεων αλλά δεν υπάρχει αναφορική αναστάσιση τους σε οποιοδήποτε άλλο λογικό επίπεδο. Στο πλαίσιο της ίδιας ταπεινής ή έμμεσης αναφοράς σε "νεαρούς" ή σε "ομάδες νεαρών" αποσκαπεί στην κοινωνική εγγραφή της αναρχίας ως ανώριμης πολιτικής αντίληψης, στείρα και ψυχολογικά οργισμένης, προβληματικά έφηβης αλλά και γραφικής ή απταπαζιστικής όταν προεβέεται από μετέφηβους και πάνα. Η σύγχρονη λαϊκή θημοσοφία λέει ότι όσο πιο πολύ απομακρύνεται από τα ΜΜΕ τόσο πιο κοντά στην αλήθεια πλησιάζεις. Η σύγχρονη αναρχική θημοσοφία λέει ότι όσο πιο κοντά στα ΜΜΕ πλησιάζεις τόσο πιο καλά είναι γιατί δεν θα αποζητήεις...

για το πάρκο "περιβαλλοντολογικής"

και εμπορικής ευαισθητοποίησης

Οι αρμόδιοι των δήμων των περιοχών που διαχειρίζονται το πάρκο "Αντώνης Τρίτσης", αφού μέχρι τώρα φρόντιζαν τα μέγιστα έτσι ώστε ένας ελεύθερος δημόσιος χώρος να περιφραχτεί με πλήθος εμπορευών δραστηριοτήτων και εμπορικών πολύνεντρων (πολιωνηματογοράφοι, εμπορικά κέντρα κ.ά), τώρα αποφασίσανε να περάσουν στο εσωτερικό του έτσι ώστε να το εκμεταλλευτούν εμπορικά στο έπακρο. Στις ημέρες μας, και αφού οι επικριτές του πάρκου αυξάνονται λόγω καλοκαιρίας, οι υπεύθυνοι μετέτρεψαν την καρδιά του πάρκου σε εκθεσιακό και εμπορικό κέντρο. Συγκεκριμένα, απήν την περίοδο, πλήθος περιπτέρων με φωτοτικά, κατοσρολικά, καλλυντικά και μιζού, συνοδεύουν μια ανθοκομική πανήγυρη. Εκτός απτών, είναι ολοφάνερο πλέον, ότι με τα εκπιοντάδες τραπεζοκαθίσματα που έχουν τοποθετηθεί μόνιμα στα έργατα του πάρκου αλλά και το νέο "λουίνα παρκ" που λειτουργεί εντός του πάρκου, επιδίωξη όλων αυτών των υπευθύνων των δήμων που δώσαν τις άδειες, είναι να αναγορφόσουν συνολικά τη λειτουργία και χρήση του πάρκου. Από τα παγκάκια στα τραπεζάκια των καφετεριών λοιπόν, και από τη βόλτα στις λίμνες στα συγροούμενα του λούνα παρκ. Από χώρος όπου κινούνται και δραστηριοποιούνται άνθρωποι, σε χώρο όπου διακινούνται εμπορεύματα.

για σένα μιλάει
αυτή η ιστορία

ενάντια στον πολιτισμό των κινητών

Μαζί με τις κεραιές κινητής τηλεφωνίας στις γειτονιές έχουν πονοκέφαλοι και οι αντιδράσεις ενάντια τους. Σε πολλές περιοχές σύσσωμοι οι κάτοικοι έχουν βγει στους δρόμους ζητώντας να απομακρυνθούν οι αποδεδειγμένα καρκινογόνες εγκαταστάσεις από τα σπίτια τους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι πρόσφατες κινητοποιήσεις από κατοίκους στο Κοματερό. Δημοργηήθηκε μια επιτροπή πολιτών που θέλει να είναι ανεξάρτητη από τα κόμματα και πέρα από τις μικροπολιτικές σκοπιμότητες και προχώρησε σε μια σειρά δραστηριοτήτων ενάντια στις κεραιές. Οι κινητοποιήσεις αυτές βρίσκονται σε εξέλιξη, όπως οι εξελίξεις βρίσκονται και άλλες παρόμοιες σε διάφορες περιοχές στην Ελλάδα.

Οι κοινωνικές αντιδράσεις που σχετίζονται με την κινητή τηλεφωνία είναι πολύ δύσκολο να ενσωματωθούν μια και πρόκειται για αιτήματα που είναι απαραίτητα της λειτουργικής υπόστασης των κεφαλαίων που ριζώνονται στον τηλεκοινωνιακό τομέα. Η καθολική επικράτηση του "πολιτισμού του κινητού" απαιτεί την επέκταση του δικτύου με μια περιβαλλοντοκίνα τεχνολογία που δεν μπορεί να αντισταθεί με αντίστοιχες εναλλακτικές εκδοχές. Έτσι, κατέληξαν όλοι να θέλουν να έχουν ένα κινητό στο χέρι που να "πίνει παντού" αλλά χωρίς να τους επηρεάζει η ακτινοβολία που εκπέμπεται από τη συσκευή και τις κεραιές. Αυτό δεν γίνεται με τα σημερινά τεχνολογικά δεδομένα. Η επέκταση του "πολιτισμού των κινητών" θα επιτείνει τις κοινωνικές αντιδράσεις παρ' όλα τα τεχνικά αδιέξοδα και παρ' όλες τις αντιτάσεις που εισάγει στο πεδίο των αντιδράσεων. Το ζήτημα είναι άλλο από τη μεριά ενός κεφαλαίου που αποτελεί κεφάλαιο αργής αιτής την εποχή. Τη λύση την έχουν οι τοπικές κοινωνίες, οι κοινότητες και οι γειτονιές που πέρα από τις κεραιές πρέπει να αντισταθούν συνολικά στον "πολιτισμό των κινητών", της αωραϊστικής αλλά κερής και θανατικής τελικά επικοινωνίας, του γενικευμένου αυτομού και της αλλοτρίωσης.

δεν είναι μόνο διασκέδαση,
είναι κάτι χειρότερο

Πριν λίγο καιρό, είχε δώσει συναυλία στο Ιράκ, προσκαλεσμένος του αμερικανικού στρατού, η punk μπάντα Vandalz. Ακολούθησε ένα τεκτονικό αμείωτο πάνω στο γεγονός από τα αμερικάνικα ΜΜΕ. Η συνέχεια όμως δόθηκε στην ευρωπαϊκή τους τουρνέ, αφού σε πολλές πόλεις πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας και δράσεις μοιδοποιήσεως των συναυλιών. Στην Αθήνα 150 διαδηλωτές με πανό "καμά ανοχή στους διακτατατές των δολοφόνων στο Ιράκ" και κείμενα που μορφοζόνταν έξω από το χώρο συναυλίας, πέταξαν έναν ιδιότυπο αποδείκτο με το μαγαζάκι και τελικά την μεταίωση της συναυλίας. Οι διακτατατές θύμωσαν και γυρίναζαν την επόμενη μέρα στην εφημερίδα: "Είναι η ίδια παλιά ιστορία, ένα πολιτικό μήνυμα εκμεταλλεύεται μια μουσική σκηνή για να δημιουργήσει τυφλό μίσος. Αν το αναλόγος είναι τρελαμένοι με το ποσό των χρημάτων που ποτέ δεν θα έχουν και την αποθήκη του πόσο υλιστές και πλούσιοι είναι οι αμερικάνοι. Καταλήφοντας το ίδιο όχημα για την πάγκ σκηνή στην Ελλάδα, την Ευρώπη, εφόσον είναι άθρητοι από κόσμο με τόσο μικρά μυαλά...". Η ίδια φρασολογία και η ίδια έπαρση με τα γράμματα του πολέμου, με λέξη "πάντα" αισθητική. Αυτή η άθρητη βραδιά τελείωσε με τους Vandalz φοβισμένους και κρημένους να ελαττωρίζον και με μερικά καλά χαρτονομίσματα στον Χρυσόχοιδη και τον ματρίβο του, αλλά και μερικές πέτρες στο αμάξι του Λοβέρδου, που είχαν την απορία να περνούν ανέμελοι από εκεί. Η πληροφορία ότι οι πρώην υποκινητές ανήκουν στο fan club των Vandalz, διαφρεσθήκε μετά βδελυγμάς από τον υπεύθυνο τύπου της αμερικανικής προξενίας...

his master's voice in athens

αίσθητες μάτες ταύ-	λουκ η καλύτερη θέα της πόλης. Μινιμαλιστικό ντι- ζέν και απολαυστικό φα- γητό. €€€	210 722
HAATO -118, Γκό-	PAK INDIAN Μενώνδρου 13, πλ. Θεό- τρου, 210 3216 412	Ο χρόνος άλλοτε: 1 αμνηστικ ρα του μ στοισορί βας, σταί το, καλέ SEA SA
μαρίες στη 3 Οδό, Λευ- βα και πα- €€	Για ενδο φαγητό μαγαρι- μένο από τους μετανάστες της πόλης, οι τιμές είναι υ- ψηλές. € ΜΚ	Φουκιά8 210 3611
οναστηρό- την Ακρό- τη επιλογή	ΠΑΡΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Βοσ. Σοφίας, Πόρτα Ελευ- θερίας, 210 7223 784	5, Άλμο- Παράδο- νές γιάσ ντιές πα
	Από το προιά καφέ και με-	

Η εφημερίδα Athens Voice είναι βδομαδιάτση, μοιράζεται κάθε Πέμπτη δωρεάν στο Μετρό, προέγει ένα σπλάσα "νεανισού", "φρέσκου" και "νευρικού" λόγου, ξυπνά μετώπου ανάμεσα στην μικροαστική ανεμελιά και τον φιλοφωτημένο κινισμό. Πιάνονται το σφυγμό κορβιάν μητροπολιτικών αρτηριών όπως είναι το Μετρό και τα in καταστήματα buy and run, αποπειράται κάθε φορά μια έντυπη πρόεταση των μεταμοντέρνων δήθεν φευγάτων παλμών σε όλο το σώμα της μητροπόλης. Το έντυπο εξοντελείται μέσα σε λίγες ώρες αλλά υπάρχει κόσμος που όλη την εβδομάδα το ψάχνει.

Ανάμεσα στα διάφορα εξυπναίσια αεροπτάξ και τις "κίτρινες σελίδες", όπου αρραδιάζονται τηλέφωνα από ανθρώπους που είδαν κάποιον-αν φευγάλα κάπου στην πόλη και θέλουν να σινανηθούν, ανακαλύπτει κανείς τα όρια ενός φτηνού προσδετισμού. Στο τεύχος της 10-16 Μάρτη λοιπόν και στη σελίδα 20 όπου γίνεται αποτημήσεις για διάφορα φαγάδα, μπορεί κανείς να θαυμάσει ένα "πετράδι" μεταμοντέρνου ρατσισμού, που μπορεί να χάνεται ανάμεσα στα άλλα ενός φτηνού πραγματισμού αλλά δεν χάνει την ικανότητα του να εγχαράζει στην συνείδηση και να ενδυναμώνει τα ρατσιστικά "αυτονήματα": γιατί η δύναμη τέτοιων λεπτομερειών έγκειται στο ότι παρουσιάζονται ως αυτονήματα...

εσχόλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων

προαστιακός σιδηρόδρομος

και προαστιακές θεσμικές αντιδράσεις

ο πολιτισμός

του χρήματος και της εξουσίας

Για μια έκθεση που πραγματοποιήθηκε στο δημαρχείο-τετραπόνημα του Βίου κερχόνται οι δημοτικοί άρχοντες. Δεν χάναν μάλιστα την ευκαιρία να την προσαγαγούν στον αστυϊό τύπο ως "...έκθεση που μπορεί να έχει αφετηρία την έννοια του θανάτου αλλά εστιάζει στο πώς η σκοτεινή πλευρά μπορεί να γίνει εργατήριο δημοκρατικότητας..." και παρακάτω "...καλλιτέχνες και νέα μέσα σύγχρονης τέχνης αννομιούν με το θάνατο".

Φαίνεται πως ο δήμος Βίου εξακολουθεί να αντιλαμβάνεται την έννοια του πολιτισμού ως μια μεταφερόμενη έκθεση. Από την "περιοχία μπενιόλε" που είχε διαξαχθεί πριν από 2 χρόνια στο πάρκο ("περιβαλλοντολογική" και εμπορική ευαισθητοποίησης) μέχρι τις παρακατιανές ενθέσεις στα υπόγεια του δημαρχείου στις ημέρες μας, οι δημοτικές αρχές εκμοντερνίζουν την αναπαράγρη των άλλων. Έξω από τις μοναές υπόγειες εκθέσεις, ο ψευτοκοινωνιολογικός πολιτισμός των δημαρχείων θα είναι το αποαίδι του πολιτισμού των νυχτομάγαλων, της πρόξας, των νεκρών και αποστερωμένων δημόσιων χώρων, του ελέγχου και της παρικοιούθησης, του life-style και των προπίτων, των ειδικών και των θεατών, ο πολιτισμός του χρήματος και της εξουσίας.

Αυτά που γίνονται τον τελευταίο καιρό για το ζήτημα του "προαστιακού" στους Αγίους Αναργύρους έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο.

Η ανακοχή που είχε "υπογραφεί" εν όψει των ολυμπιακών αγώνων τελείωσε και η υπόθεση της υπογειοποίησης του τμήματος του προαστιακού που περνά από τους Αγίους Αναργύρους, εκινήθηκε στο προαστήριο. Σε πρόσφατο μάλιστα δημοτικό συμβούλιο δεν αποφεύχθηκαν έντονες κόντρες δημοτικών συμβούλων, εκπροσώπων παρατάξεων και άλλων φορέων. Οι ενδοδημαρχιακές και διαδημοτικές κόντρες για το ποιος αγωνιστήρα περισσότερο στο παρελθόν αλλά και ποιος συνεχίζει να αγωνίζεται για να επιτευχθεί η καλύτερη λύση στο ζήτημα του "προαστιακού", μόνο αφελείς μπορούν να σφραγίσουν.

Ο δήμαρχος που από τη μια θέλει να αφρονγκραστεί τις "λαϊκές απαιτήσεις" για πλήρη υπογειοποίηση αλλά από την άλλη κωλύεται στο δυσβάσταχτο για την κεντρική διοίκηση κόστος του έργου.

Η επίσημη "αντιπολίτευση" που βρίσκεται πρόσφορο έδαφος συνολικότερης κριτικής στις επιλογές της υπάρχουσας δημοτικής αλλά και κεντρικής διοίκησης, αποφεύγοντας να αναφερθεί στις ίδιες της τις επιλογές όταν από θέση αρχής διαρκώς κινείται για την συμβολή της στην υπογειοποίηση του προαστιακού ενώ παράλληλα γνώριζε και σφαινοούσε στην απόφαση του Σ.τ.Ε. σύμφωνα με την οποία "σε εξαιρετικές περιπτώσεις όπως οι επερχόμενοι ολυμπιακοί αγώνες είναι δυνατόν να παρακαμφθούν περιβαλλοντολογικά ζητήματα" και συνεπώς να παρακαμφθεί η υπογειοποίηση του προαστιακού.

Οι τοπικοί εκπρόσωποι του ΚΚΕ που ωθούνται για να διασωθούν προς όφελος της τοπικής κοινωνίας οι ελεύθεροι χώροι που θα δημιουργηθούν πάνω από την υπογειοποιημένη γραμμή (όταν και εφόσον βέβαια αυτή υπογειοποιηθεί) χωρίς να έχουν ποτέ μερμηήσει έμπρακτα για το ζήτημα των υπαρκτών ήδη ελεύθερων χώρων που έχουν αποδοθεί στο "κεφάλαιο" (όπως είναι οι περιπτώσεις των πολυκτινματογυράγων και των εμπορικών κέντρων που έχουν ξεφτηρώσει στο πάρκο ή τις καφετέριες που έχουν γεμίσει την πλατεία των Αγίων και τον Πεντακώνα).

Οι τοπικοί οικονομικοί παράγοντες και σύλλογοι εμποροβιοτεχνών που αναζητούν διαταξικούς αγώνες προς όφελος της περιοχής όπως κόπτονται, ή καλύτερα προς όφελος της λειτουργίας της αγοράς και των καταστημάτων τους (είναι οδυνηρό και χρονοβόρο για κάποιον να βγαίνει για ψώνια στους Αγίους και να συναντά μονίμως κατεβαμένες τις μπάρες του τραινού!).

Και τέλος η "επιτροπή αγώνα", που χαρακτηρίζοντας τις προσπάθειές της και τις διεκδικήσεις της ως "έκφραση της τοπικής κοινωνίας" αλλά μην θέλοντας παράλληλα να ξεπεράσει τις δικαστικές οδούς για αυτές τις διεκδικήσεις, προσφέρει το καλύτερο άλλοθι στην τοπική αλλά και κεντρική διοίκηση στο να υποκείμενο των επερχόμενων διαπραγματεύσεων και συμβιβαστικών λύσεων.

Το ζήτημα του προαστιακού δείχνει να έχει πάρει μια νέα τροπή. Για τους κατοίκους της περιοχής έχουν μείνει δύο λύσεις: ή θα σταθούμε στους συμβιβασμούς και τις διαπραγματεύσεις των θεσμών και των φορέων ή θα επιλέξουμε τους δρόμους και την αδιαμεσολάβητη - αντιθεσμική δράση.

Για σένα μιλάει
αυτή η ιστορία

αλβανοί μετανάστες και σταυροφορίες

Πριν λίγους μήνες επισήφισα τη χώρα για να συναντηθεί με την ηγεσία του υπουργείου δημόσιας τάξης ο αμερικανός ειδικός των "αντι"-τρομοκρατικών θεμάτων δρ Μάικλ Ράντου. Ο δόκτορας δεν αποτελεί μέλος κάποιου επίσημου θεσμικού οργάνου των ΗΠΑ αλλά συνήθως συμβουλεύει σε θέματα ασφαλείας, από αυτούς δηλαδή που η άποψή τους δίνει κατευθυντικές και χωράσει πολίτες. Μιλώντας επί παντός επιστητού στην εφημερίδα Καθημερινή, στάθηκε για λίγο στα βαλκάνια: "Βοσνία, ΠΓΔΜ, Αλβανία και Κόσοβο. Εκεί συγκεντρώνονται οι γηγενείς μουσουλμανικοί πληθυσμοί των Βαλκανίων. Οι πληθυσμοί των δύο πρώτων διαφέρουν από τον υπολοίπων στο ότι στις τρεις τελευταίες περιοχές οι μουσουλμάνοι είναι Αλβανοί. Εχουμε λοιπόν μία εθνική ομάδα, η οποία έχει κοινή εθνική καταγωγή και θρησκεία (το 80% των Αλβανών είναι μουσουλμάνοι), εμφανίζει εδαφικές διεκδικήσεις από τους γείτονές της και είναι φτωχή. Ο συνδυασμός αυτός είναι εκρηκτικός. Η Ελλάδα διαφέρει, καθώς είστε πλούσιο κράτος με σταθερή κυβέρνηση. Οι ισλαμικές οργανώσεις εφοβημένους, όμως, τη χώρα σας ως σημείο εισόδου στη ζώνη Σένγκεν και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Ελλάδα δεν βρίσκεται στην κορυφή του καταλόγου στόχων των ισλαμιστών τρομοκρατών. Μεγάλης σημασίας πρέπει, όμως, να θεωρηθεί το ζήτημα της αναπόφευκτης σύνδεσης του κοινού εγκλήματος με τα ισλαμικά τρομοκρατικά δίκτυα. Η χώρα σας φιλοξενεί ήδη πολύ μεγάλο αριθμό Αλβανών μεταναστών, οι οποίοι βρίσκονται εκτός νόμου ως λαθρομετανάστες, ζουν σε καθεστώς φτώχειας και αποτελούν έτσι θανάσιμο υλικό στρατολόγησης για τις εγκληματικές συμμορίες του κοινού ποινικού δικαίου, αλλά και για τα δίκτυα της ισλαμικής τρομοκρατίας..."

Ο δόκτορας είναι αφιλόλογος, νηφάλιος και κυρίως δεν είναι τσιχλιός. Και πάνω από όλα είναι επικίνδυνος. Δεν είναι μόνο οι αντιρροήσεις της βαλκανικής πραγματικότητας μέσα από το νέο πρόσωπο του δόγματος ασφαλείας. Ούτε απλά το ότι συναντιούνται με τις ντόπιες ακροδεξιές υπερτίες περι αλβανικού αλιτροπομού. Είναι που εξοφλούν ένα πλέγμα ανάμεσα στα ρατσιστικά αισιώματα, τις μεταναστευτικές πολιτικές και τα τρομοφοβικά κοινωνικά αντινακλαστικά. Η γαλανόλευκη ρατσιστική χαρτοποπία μπορεί τώρα να φορέσει τη στολή του σταυροφόρου.

Δολοφονική επίθεση σε σύντροφο

Λίγο πριν κλείσει η ύλη του περιοδικού, μία ακόμη κρατική επίθεση σημειώθηκε σε σύντροφο. Για την "υπόθεση" του Γιώργου Μεριζιώτη δημοσιεύθηκε κείμενο από την "προτοβουλία αναρχικών Πειραιά", αποσπάσματα του οποίου ακολουθούν και περιγράφουν τη δολοφονική επίθεση που δέχτηκε ο σύντροφος από ασφαλίτες.

"Σήμερα, Πέμπτη [9.06.2005] στις 6.00 το απόγευμα ο αναρχικός σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης δέχθηκε δολοφονική επίθεση από άγνωστο άτομο σε προφανή διαταγμένη υπηρεσία ενώ επέστρεφε στο σπίτι του στον Πειραιά από την Αθήνα. Ο "άγνωστος" δράστης, που παρακολουθούσε από ώρες τον σύντροφο, οδηγώντας μηχανή μεγάλου κυβισμού και κάνοντας προκλητικά φανερή την παρουσία του, όταν έφτασαν στο ύψος του Μοσχάτου, πλείρισε ξαφνικά το παπί που οδηγούσε ο σύντροφος και τον κλόπασε με δύναμη, ρίχνοντάς τον πάνω σε διερχόμενο ταξί και προσαρώντας τον πολλαπλά τραυματισμό του. Αμέσως μετά ο "άγνωστος" ανέντιμη ταχύτητα και εξαφανίστηκε, ενώ ο σύντροφος οδηγήθηκε με ΕΚΑΒ στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας.

Τρεις μέρες νωρίτερα, στις 6 Ιουνίου, ο σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης υποβλήθηκε ξανά σε ειδική μεταχείριση από τις ειδικές υπηρεσίες, που τον απήγαγαν από το Δικαστήριο του Κορυδαλλού, όπου διεξαγόταν η δίκη των κατηγορουμένων για την υπόθεση ΕΑΑ, με πρόσχημα παλαιότερη δίκη του για μαζική αριστοποίηση (του 1991) και, αφού τον περιέφεραν σε σειρά από αστυνομικά τμήματα, τον οδήγησαν στην Ασφάλεια, όπου υποβλήθηκε σε ανάκριση από την ανατρομοκρατική στον περιώνυμο δωδύκωτο. Την ίδια ώρα, άνδρες των υπηρεσιών δεν διάσπασαν να εισβάλλουν στο σπίτι του και να επιχειρήσουν να ανακρίνουν τον 13χρονο γιο του."

Από την επίθεση που δέχτηκε, ο Γιώργος Μεριζιώτης, τραυματίστηκε -εντυχιώς- ελαφρά.

το real estate είναι

το όπιο του λαού

"Ξέρετε γιατί το ορθόδοξο πατριωτικό επίζητο πάνω από 1500 χρόνια στην Ιερουσαλήμ. Μόνο επειδή πεισματικά προστατεύουμε την ακίνητη περιουσία μας, χωρίς να παραχωρούμε χίλιστό. Ένα είναι το σημαντικό: real estate, μόνο real estate..." τάδε έφη ο πρόην (πριν τον Εισρηαίο) πατριωτικής Ιερουσαλήμ Διόδοκος αφήνοντας τη δήλωση αυτή σαν πνευματική διαθήκη στους άγνωστους πατέρες που θα τον διαδέχονταν. Ο μακαριώτατος βέβαια είχε διαπρέψει στο χόμπι των αγοραπωλησιών σε τέτοιο βαθμό που κάθε μήνα έστελνε τα άμια του για φάρμακα στον παλαιστικό ράφτη του.

Πέρα από το γελίο του οίου πράγματος ο βομβαρδισμός της "κοινής γνώμης" τους τελευταίους μήνες από παπαδόσκι σαλόνια (γαργαλιστικά και μη), είναι σαφές πως είχε και άλλους στόχους που αγγίζουν τις βαθύτερες σχέσεις κράτους-εκκλησίας. Το ότι το ελληνικό κράτος ανέχτηκε χωρίς να επέμβει δυναμικά το διασπορό και την απαξίωση ενός σημαντικού πυλώνα της εθνικιστικής ταυτότητας δείχνει πως όλο αυτό το σπορικό ήταν μια δυναμική απόπειρα αποδυνάμωσης του πολιτικού αντιπολιτευτικού ρόλου της εκκλησίας και της δυνατότητας της να αποπειράται σαν πύλος τα πιο συντηρητικά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που παίζονται κρίσιμα εθνικά ζητήματα για τους ντόπιους κυρίαρχους (Μακεδονία, ελληνοτουρκικά, κυπριακά κτλ.) τα οποία απαιτούν μια υποχωρητικότητα από την πλευρά τους. Ταυτόχρονα όλη αυτή η κατευθυνόμενη επίθεση ήταν και μια πρώτη κατάρτιση δυνάμεων για το ενδεχόμενο ενός χωρισμού κράτους εκκλησίας. Το ελληνικό κράτος βέβαια δεν εκπαιθήκε σε ένα τέτοιο πεδίο, κρίνοντας ότι μόνο ότι τα πράγματα είναι ακόμη ανάστρομα, αλλά και ότι η ορθόδοξη εκκλησία μπορεί ακόμη να παίζει έναν ρόλο σημαντικό στην απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης και της εθνικής συνοχής. Τώρα που τα πράγματα ηρέμησαν παπάδες και κρατικοί διαχειριστές ξανακοιμούνται ήσυχαι αλλά η λαϊκή βέβαια θυμοσοφία πλοήτισε με νέα απελευθερωτικά αποσφάγματα. Χρήσιμα είναι και αυτά αλλά όχι αρκετά. Ακόμα και στα μεταφυσικά σκοτάδια του Μεσοίωνα οι εξεγερμένοι πληθυσμοί της Δυτικής Ευρώπης πήγαιναν το ζήτημα λίγο πιο βαθιά. Λίγοι σίχτοι που έγιναν τραγούδι για τους εξεγερμένους έλεγαν:

"στον εποχρινό θεό παραποιήσατε,
κύριε ελέησον,
που δεν μπορούμε να σφαζούμε τους παπάδες,
κύριε ελέησον..." (από το βιβλίο του Ν. Κον
"αιρετικοί και χριστιανές αναρχικοί το Μεσοίωνα")

ΔΡΑΣΕΙΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΤΟΥ

ΩΡΑΡΙΟΥ

Οι προθέσεις Κράτους κι αφεντικών

Οι σχεδιασμοί κράτους κι αφεντικών που αφορούν το εργασιακό δεν οδηγούν ποθενά άλλο παρά στην όξυνση της υπάρχουσας συνθήκης εκμετάλλευσης και καταπίεσης στους χώρους δουλειάς.

Με πρόφαση την τόνωση της αγοράς και την καταπολέμηση της ανεργίας προωθούνται σαρωτικές αλλαγές με αιχμή του δόρατος το καθεστώς ωραρίου των καταστημάτων. Σαρωτικές αλλαγές που θίγουν τα μέχρι σήμερα αυτονόητα, επιτείνουν τους ήδη ασφυκτικούς όρους της μισθωτής σκλαβιάς, που θεσμοθετούν την ασυδοσία μικρών και μεγάλων αφεντικών εις βάρος μας.

Τι άλλο από επιβολή στυγνότερων συνθηκών και μείωσης του κόστους εργασίας σημαίνει το ξεχειλώμα του ωραρίου, η μείωση της αποζημίωσης των υπερωριών και το διευθυντικό δικαίωμα "κατακράτησης" των εργαζομένων πέραν των σαράντα ωρών εβδομαδιαία;

Συνοψίζοντας, τα αφεντικά και οι πολιτικοί τους εκφραστές αποβλέπουν στα εξής:

- Διεύρυνση του ωραρίου των εμπορικών καταστημάτων, δηλαδή δουλειά μέχρι τις 21.00 τις καθημερινές και ως τις 20.00 το Σάββατο, με ειδικό καθεστώς στους πολυχώρους διασκέδασης και τις τουριστικές περιοχές, αλλά και με δικαίωμα περαιτέρω διεύρυνσης από τους κατά τόπους νομάρχες.

- Μείωση της αποζημίωσης των υπερωριών από +50% που ισχύει σήμερα σε 25%-30% επί του ωρομισθίου.

- Υποχρεωτική ρύθμιση του χρόνου εργασίας και πέραν του δώρου σύμφωνα με τις ορέξεις των αφεντικών και χωρίς τη συμφωνία των εργαζομένων, με χρήση του περίφημου διευθυντικού δικαιώματος.

Τη σαθρότητα των επιχειρημάτων περί καταπολέμησης της ανεργίας, μας έδωσαν με σαφήνεια να καταλάβουμε οι ιδιοκτήτες των σούπερ μάρκετ δηλώνοντας ότι θα ανταποκριθούν στα νέα δεδομένα με το υπάρχον προσωπικό και χωρίς νέες προσλήψεις. Δηλαδή, δουλειά ακαθόριστων ωρών ρυθμισμένων από το αφεντικό, απλήρωτες υπερωρίες, εργαζόμενοι λάστιχα, κατάργηση του προσωπικού χρόνου, κατάργηση -και με νόμο πια- του λεηλατημένου χρεώδους που λέγεται οκτώωρο.

το "δικαίωμα" στην απρόσκοπτη κατανάλωση

Ένα από τα βασικά επιχειρήματα των κυριάρχων προς συνείδηση της κοινωνίας στα σχέδια τους, είναι η δυνατότητα αγοράς όλη την ημέρα. Η όλο και μεγαλύτερη βύθιση στην ιδεολογία της κατανάλωσης, η επιβολή νέων προτύπων και στάσεων ζωής, όπου ο ελεύθερος χρόνος ταυτίζεται με την κατανάλωση και μόνο μ' αυτή, απογυμνωμένος από κάθε τι δημιουργικό, συλλογικό, κοινωνικό κι ανθρώπινο. Η εμπέδωση του να σκέφτεσαι σαν καταναλωτής κι όχι σαν εργαζόμενος. Η πλαστή συνείδηση τελικά του "αγόρασε για να είσαι". Η πολιψόθητη από την κυριαρχία ιδιώτευση και αποδοχή του ρόλου του καταναλωτή εκ μέρους της κοινωνίας.

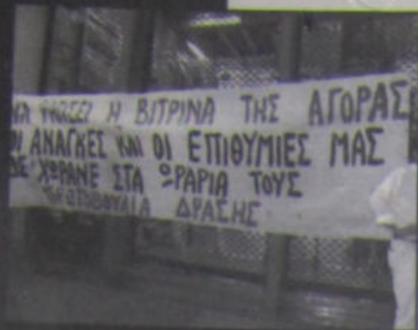
η εναντιωματική κίνηση

Η ανάγκη αντιστάσεων και απαντήσεων πέρα από μηχανισμούς χειραγώγησης όπως η (έτσι κι αλλιώς απαξιωμένη στη συνείδηση όλων) ΓΣΕΕ που μέσω άνευρων κινητοποιήσεων και θλιβερών "κοινωνικών διαλόγων" μεταξύ συνδικαλιστών και κράτους οδηγεί την όποια διάθεση του κόσμου για μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στην εκτόνωση της, αλλά και πέρα από κομματικούς μηχανισμούς τύπου ΠΑΜΕ που παίζουν το ρόλο του πυροσβέστη όποτε καταστεί αναγκαίο για τη διαφύλαξη της κοινωνικής ειρήνης και στοχεύουν στην αύξηση της κομματικής πελατείας, οδήγησε στη δημιουργία της "πρωτοβουλίας δράσης ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου".

Με βάση την αυτοοργάνωση, τις συλλογικές διαδικασίες, χωρίς υπαρχία και μακριά από μηχανισμούς διαμεσολάβησης, η "πρωτοβουλία δράσης" συγκροτήθηκε από εργαζόμενους -ες από το χώρο του εμπορίου θέλοντας να φέρει στο προσκήνιο τις ανάγκες των εργαζομένων ενάντια στις λογικές της αγοράς, της εθνικής οικονομίας, της μισθωτής σκλαβιάς.

Επειδή κανείς άλλος πέρα από μας δε μπορεί να διαχειρίζεται τις ζωές και την καθημερινότητά μας.

(ακολουθεί 4εξελίξη προκήρυξη που μοιράστηκε από την πρωτοβουλία και κυκλοφόρησε σε σήμανση στις 22/6)

ΑΝΟΙΧΤΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ...

... για ανοιχτούς λογαριασμούς

από την πρωτοβουλία δράσης ενάντια στην "απελευθέρωση" του ωραρίου

Πέρασε ήδη αρκετός καιρός από τις αρχές του 2005, που η κυβέρνηση εξήγγειλε την "απελευθέρωση" του ωραρίου. Όλη αυτή την περίοδο υπήρξαν διάφορες αντιδράσεις και γεγονότα στους χώρους του εμπορίου. Απεργίες, πορείες, κλεισίματα μαγαζιών, συνελεύσεις...

Μετά από αρκετά χρόνια, ένα κομμάτι εργαζόμενων στο χώρο του εμπορίου κινητοποιήθηκε για να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, από την αρχή αυτής της αντιπαράθεσης, δημιουργήθηκε η "Πρωτοβουλία Δράσης", αποτελούμενη από εργαζόμενους-ες στο εμπόριο.

Συγκροτηθήκαμε στη βάση μιας ανοιχτής συνέλευσης, χωρίς ιεραρχίες και αξιώματα. Το τι, πώς και πότε θα παλέψουμε είναι ζήτημα των ανθρώπων που συμμετέχουν και όχι κάποιων "ειδικών" από κομματικά γραφεία ή Δ.Σ. Ξέρουμε ότι δεν είμαστε οι μόνοι-ες στο εμπόριο που ερχόμαστε σε αντιπαράθεση με την "απελευθέρωση" του ωραρίου.

Θέλουμε, όμως, η αντιπαράθεση αυτή να γίνεται από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και αναγκών και όχι να λειτουργούμε σαν "σύμμαχοι" και ουρά των εγχώριων αφεντικών (όπως η

ΟΙΥΕ) ή των μικρών αφεντικών (όπως το ΠΑΜΕ).

Μετά την τελευταία ομιλία του Καραμανλή στη συνέλευση του ΣΕΒ, όπου υποσχέθηκε στα αφεντικά την "απελευθέρωση" του ωραρίου και ταυτόχρονα την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, κανένας εργαζόμενος/-η δε μπορεί να σφριρίζει αδιάφορα.

Σίνομα, απ' ό,τι φαίνεται, θα φέρουν το νομοσχέδιο για ψήφιση. Τώρα είναι οι ώρες που όλοι-ες μαζί πρέπει να συζητήσουμε και να αντιδράσουμε, γιατί αλλιώς αύριο θα είμαστε κλεισμένοι/-ες μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός μαγαζιού από το πρωί μέχρι το βράδυ. Τώρα, που κυβέρνηση και αφεντικά ετοιμάζονται για την τελική επίθεση, έχει σημασία να κουβεντιάσουμε για ό,τι έγινε όλο αυτό το διάστημα, να μοιραστούμε αυτή την εμπειρία όσο το δυνατό περισσότεροι-ες και να δράσουμε.

Στο έντυπο αυτό καταγράφονται οι εμπειρίες μιας αυτοοργανωμένης, ανεξάρτητης από γραφειοκρατικούς (κομματικούς ή συνδικαλιστικούς) σχεδιασμούς, συλλογικής δράσης. Το ζητούμενο είναι να υπάρξει πληροφόρηση για όσα έγιναν και να ανοίξει η συζήτηση για όσα πρέπει να γίνουν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 ΦΛΕΒΑΡΗ

Σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Γιάνινα πραγματοποιείται 24ωρη απεργία, που καλείται από τους κατά τόπους Συλλόγους Εμποροπαλλήλων. Η Πρωτοβουλία Δράσης αποκλείει τον "ΠΑΛΛΗ" στην Ερμού ως τις 10.30 π.μ. Στις 11 πραγματοποιείται απεργιακή συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Δράσης και του Συλλόγου υπαλλήλων βιβλίου και χάρτου στο Πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων. Οι απεργιοί κατεβαίνουν τη Σόλωνος και περνώντας από το Υπουργείο Εμπορίου φροντίζουν να γεμίσουν την πρόσοψη με συνθήματα. Στη συνέχεια η πορεία κατευθύνεται στην Ομόνοια, όπου γίνεται αποκλεισμός του ZARA. Αν και αυτή η απεργία δεν είχε πολύ μεγάλη συμμετοχή, σε κάποια καταστήματα της αλυσίδας ZARA απέργησε όλο το προσωπικό, με αποτέλεσμα να παραμείνουν όλη τη μέρα κλειστά.

ΣΑΒΒΑΤΑ 28 ΦΛΕΒΑΡΗ 5 ΜΑΡΤΗ 19 ΜΑΡΤΗ

Δεκάδες εργαζόμενοι-ες (ακόμη και με καταρακτώδη βροχή) ανταποκρίνονται στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Δράσης για τον αποκλεισμό των κεντρικών δισκοπωλείων Metropolis και PMW στη Ομόνοια. Τα συγκεκριμένα καταστήματα παραβιάζουν συστηματικά το ωράριο, αφού κλείνουν τις καθημερινές στις 21.30 μ.μ. και τα Σάββατα στις 19.30. Οι αποκλεισμοί ξεκινούν στις 18.00 ακριβώς (δηλαδή την ώρα που προβλέπεται να κλείνουν το Σάββατο) και τα αφεντικά μετά από λίγη ώρα αναγκάζονται να κλείσουν τα ρολά. Με ντιοντούκες, προκηρύξεις και πανό ενημερώνονται εργαζόμενοι και περαστικοί για τη στάση των αφεντικών των δύο καταστημάτων.

ΔΡΑΣΕΙΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΩΡΑΡΙΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 17 ΜΑΡΤΗ

Κατά τη διάρκεια της απεργίας που έχει κηρύξει η ΓΣΕΕ, 30 εργαζόμενοι-ες -μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Δράσης- συγκεντρώνονται στις 8.00 π.μ. έξω από το κατάστημα ZARA στην Ομόνοια και αποκλείουν με πανό την πρόσβαση των πελατών μέχρι τις 11.00 π.μ. Φωνάζουν συνθήματα, μοιράζουν προκηρύξεις. Στις 12.00 π.μ. έξω από το Πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων στη Σόλωνος γίνεται συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Δράσης και του Συλλόγου υπαλλήλων βιβλίου και χάρτου. Η απεργία έχει μεγάλη επιτυχία σε ορισμένες επιχειρήσεις του βιβλίου, όπως Ελευθερουδάκης, Ελληνικά Γράμματα, Κέδρος, Πολιτεία, Πατάκης κ.α., αλλά και του εμπορίου (Zara Πατησίων, Καλλιθέας κ.α.).

ΠΕΜΠΤΗ 31 ΜΑΡΤΗ

Τελευταία μέρα του χειμερινού ωραρίου και η Στουρνάρη στις 20.00 αντίζει απ' τα συνθήματα των εργαζόμενων της Πρωτοβουλίας Δράσης, που επιβάλλουν σε όλες τις επιχειρήσεις να κλείσουν την ώρα που προβλέπει ο νόμος. Παπασωτηρίου στην αρχή, Πλαίσιο και μετά όλοι οι υπόλοιποι εργοδότες αναγκάζονται να κλείσουν κανονικά.

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΑΠΡΙΛΗ

Στις 11.00 π.μ., δέκα εργαζόμενοι-ες από την Πρωτοβουλία Δράσης καλύπτουν ολόκληρη την πρόσοψη κτιρίου στην πλατεία Καπνικαρέας με πανό: "ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ". Ένας ατέλειωτος χαρτοπόλεμος συνθημάτων με χιλιάδες τρικάκια γεμίζει την Ερμού από ψηλά. Η συγκέντρωση και πορεία στην Ερμού σε ώρα αιχμής συγκεντρώνει την προσοχή όλων, παραλύοντας για λίγο την απρόσκοπτη ροή πελατών και εμπορευμάτων. Ο παλμός των συνθημάτων και το μπλοκάρισμα της Ερμού φέρνουν αμηχανία και ανησυχία στην "καρδιά" του εμπορίου. Η πορεία καταλήγει στο Σύνταγμα.

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΜΑΗ

Η κυβέρνηση προκαλεί με την αργία της Πρωτομαγιάς και κάνει επίδειξη "κοινωνικού τσαμπουκά". Η 11η Μάη είναι απεργία. Από τις 7.30 το πρωί, οι εργαζόμενοι-ες της Πρωτοβουλίας Δράσης αποκλείουν το κατάστημα FOKAS στη Σταδίου ως τις 10.00. Στη συνέχεια, η Πρωτοβουλία αποχωρεί με πορεία ως το Πνευματικό Κέντρο, που έχει πλέον γίνει ο χώρος των απεργιακών συγκεντρώσεων. Την ώρα που ο επίσημος συνδικαλισμός βγάζει λόγους στις μεγάλες εξέδρες, πάνω από 100 εργαζόμενοι-ες κατεβαίνουν τη Σόλωνος με κατεύθυνση το Υπουργείο Εμπορίου. Εκεί, φτάνοντας απ' έξω, ντομάτες και αυγά με κόκκινη μπογιά εκτοξεύονται στο κτίριο βάζοντας τα παράθρονα του υπουργικού γραφείου. Τα συνθήματα πέφτουν βροχή: ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΩΡΑΡΙΟ - ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΑΖΑΡΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟ, ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΝΑ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ, ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΙ ΟΛΑ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ, Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ... Τα στόρια κατεβαίνουν. Το μήνυμα και η προαιδοποίηση έχουν δοθεί.

η πολιορκία του ΑΤΤΙΚΑ

Δευτέρα 16 ΜΑΗ

Το κόκκινο χαλί είχε στήσει κατά μήκος όλου του πεζοδρομίου στην Πανεπιστημίου. Οι προβολείς στριψογόριζαν φωτίζοντας την πρόσψη του Attica. Οι celebrities κατάφταναν ο ένας μετά τον άλλον ντυμένοι κυρίε, μαυρισμένοι με

σολάριουμ, με τα γλιθια αστραφτερά χαμόγελά τους έτοιμα για τα φλας. Είχαν έρθει όλοι αυτοί προσκαλεσμένοι με αφορμή τα εγκαίνια να ψωνίσουν, όπως τους είχαν τάξει, μέχρι τις 12 τη νόχτα! Τίποτα δε φανόταν ότι θα μπορούσε να τους χαλάσει αυτή την όμορφη βραδιά, γεμάτη shopping. Τίποτα.

Εκατόν πενήντα απρόσκλητοι εμποροπάλληλοι, αλλά και αλληλέγγυοι συνάδελφοι από άλλους χώρους δουλειάς, εμφανίστηκαν απ' το πουθενά, φωνάζοντας συνθήματα με δυναμισμό και ταραζώντας την ψεύτικη εικόνα της ευδαιμονίας τους. Από την αρχή -τι πρωτότυπο!- μπάσοι παρατεταγμένοι κατά μήκος του πεζοδρομίου μπροστά στην κεντρική είσοδο κρατώντας μας σε απόσταση.

Ο διαχωρισμός αυτός φανέρωνε και μια πρώτη πραγματική αντίθεση σε ένα πολιτισμό που συστηματικά τις κρύβει, τις αγνοεί, τις αποσιωπά. "Είμαστε εργάτες και όχι συνεργάτες - και σ' αφεντικά δεν κάνουμε τις πλάτες". Ήμασταν εκεί ενάντια σ' αφεντικά μας, αντιπαλεύοντας τους όρους της εκμετάλλευσής μας, στήνοντας την αυτο-οργάνωσή μας, απαντώντας με θράσος στην απόθραυσμένη υποτίμησή μας. Η συνέχεια ήταν όντως διασκεδαστική, βλέποντας τα αμήχανα πρόσωπα των "ψώνων" που λουζόντουσαν από τις προκλήσεις μας. Τι πιο προκλητικό, όμως, από την "αβία" παρουσία τους "που απλά ήθελαν να ψωνίσουν μέχρι τις 12". Το γάντι μάς το είχαν ήδη πετάξει κι εμείς απλά το σηκώσαμε και τους το πετάγαμε τώρα στα μούτρα τους. "Τεμίσαμε εμπορεύματα, άδειασε η ζωή - αυτή είναι η κοινωνία του καταναλωτή". Ήμασταν εκεί, σαρκάζοντας τα πρότυπα της επιτυχίας τους (μικρά από τα οποία με σάρκα και οστά περιλάβαιναν μπροστά μας), αηδισμένοι από την επιβολή του life style, στεαδόμενοι κριτικά ενάντια στο ψέμα του καταναλωτισμού, υφρόσυλοι απέναντι στους σύγχρονους ναούς τους.

Για κακή τους τύχη, αυτή η "παραφροσύνη" των 150 ατόμων δεν έλεγε να σταματήσει, όσο κι αν προσπαθούσαν να την σκεπάσουν κάτω απ' τους ήχους της μουσικής που έπαιζε. Στην απαίτησή μας να δούμε την άδεια λειτουργία γ' αυτή την παραβίαση του ωραρίου, εισπράξαμε αναβλητικές και αόριστες απαντήσεις. Φυσικά, ακόμα κι αν αυτή υπήρχε, αυτό σε καμία περίπτωση δεν αναιρούσε την παρουσία μας και τις προθέσεις μας. Ο τσαμπούκας τους είναι αυτός του ισχυρού, που δε χρειάζεται καν τυπικές άδειες. Μόνο και μόνο η παρουσία εκείνη τη στιγμή υπογράφει μέσα στο χώρο, τον επιβεβαιώνει. "Η ώρα πήγε 9, η ώρα πήγε 9 - τότε θα το κλείσεις φραγκοφωνιά". Είχαμε έρθει για να το κλείσουμε κι αυτό θα κάναμε. Ο πανικός τους, βλέποντάς μας να προχωρούμε προς την πόρτα, ήταν χαρακτηριστικός: οι υπογράφοι να ψυγαδούνται από τα υπόγεια του καταστήματος, η Miss Attica να λιθοθυμιά (!) και οι πλάτες να την κάνουν από τις πλατιές πόρτες. Όσοι απ' τους

ΩΡΑΡΙΟΥ

σκιουριτάδες θα έχουν στο μέλλον όρεξη να σηκώσουν χέρι σε διαδηλωτές εργαζόμενους, να ρωτήσουν αυτούς του Attica: τέτοιες απειρεσκευές πληρώνονται. Αποτέλεσμα; Η πρόσψη του Attica γεμάτη από γιαούρτια, αυγά, ντομάτες, η μουσική να έχει οριστικά πάσει, ενώ τα ρολά οριστικά καταβασμένα με τη βοήθειά μας, έχοντας κλεισμένους μέσα μαζί και τους μπάσοις που είχαν προσπαθήσει ανεπιτυχώς να μας αποθήσουν. Η πολιορκία του Attica ήταν πια γεγονός! Το κέντρο βάρους της γιορτής είχε λυκούν αλλάξει. Από εκείνη τη στιγμή, αυτοί που γιόρταζαν και διασκεδάζαν είμασταν εμείς απ' έξω.

Ο ερχομός των ενισχύσεων με ετοιμοπόλεμους ματατζήδες δε θα μπορούσε να μας χαλάσει τη διάθεση. Δεν είμασταν εμείς έξω αυτοί που φοβόμασταν, αλλά οι εργοδότες, οι επενδυτές, τα στελέχη και οι διασημότες, που ένωσαν ότομα γ' αυτές τις στιγμές της "πολιορκίας" μας το φόβο. Έκπαιναν έτσι επιτέλους μια απάντηση στην απληστία και την ασυδοσία τους. Η γιορτή τους είχε μεταωωθεί για τα καλά και τα κινηματοκόσια θα έμεναν αφάγωτα στις πατιέλες. Τόσος σχεδιασμός, τόση επιστράτευση αστυνομικών δυνάμεων δεν είχαν καταφέρει να διαφυλάξουν αυτή την ψευτο-γιορτή στην εποχή της πανούκλας. Η πραγματικότητα χτυπούσε απειλητικά την πόρτα τους.

Η υπόθεση του Attica δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί μεμονωμένα. Αφορά όλους τους εργαζόμενους και ειδικότερα τους εμποροπάλληλους. Το ζήτημα του Attica έχει να κάνει με τις πιέσεις για την επέκταση του ωραρίου στο χώρο του εμπορίου. Αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα εργοτάζια στην πόλη, απασχολώντας τουλάχιστον 700 υπάλληλους, 700 υπάλληλοι κάτω από τη συνεχή παρακολούθηση κάμερας, οαδιστικά όρθιοι για μια ολόκληρη βάρδια (αφού δεν τους δίνουν ούτε σκαμπό), αμειβόμενοι με τις χαμηλότερες αποδοχές. Είναι φοβερή η αντίθεση ανάμεσα στη χλιδή, την επίδειξη πλούτου, την κατανάλωση πολυτελείας από τη μία και τις άγριες συνθήκες εκμετάλλευσής από την άλλη. Οι υπάλληλοι του Attica βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα που φέρνει μαζί του νέες εργασιακές συνθήκες και νέα ήθη (ο αφηνειδιστικός εκβιασμός των εγκαινίων είναι μόνο ένα δείγμα όσων θα ακολούθησουν). Το Attica μάς αφορά επιπλέον διότι κλασικά τα νέα πρότυπα κατανάλωσης, που θέλουν όλες μας τις δραστηριότητες εγκλωβισμένες στα εμπορευματικά τους σχέδια.

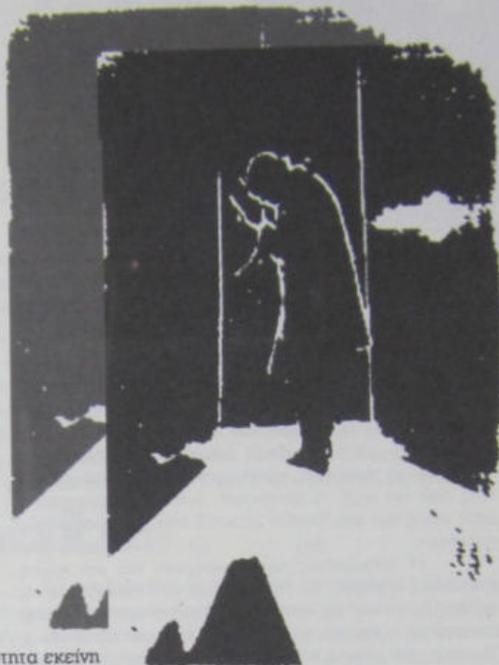
Ο γενικευμένος εκβιασμός απέναντι σε όλους τους εργαζόμενους είναι σαφής: δουλειά και κατανάλωση δεμένα μαζί σ' ένα μηχανισμό άγχους όπου για τους περισσότερους ακόμα και τα μίνιμουμ των κοινωνικών κατακτήσεων απειλούνται. Ο φαύλος κύκλος πρέπει να σπάσει, ο ελεύθερος χρόνος μας πρέπει να γίνει χρόνος δημιουργικός και όχι ο εμπορευματικός χρόνος που θα γεμίζει τις τσέπες των αρπακτικών ενώ οι διεκδικήσεις μας πρέπει να πάσουν να είναι απλά "αμυντικές".

Η αποσιώπηση των γεγονότων του Attica από την πλειοψηφία των ΜΜΕ είναι μια επιβεβαίωση της επιτυχίας μας από τη μια και του ρόλου τους από την άλλη. Πάρα πολλοί δημοσιογράφοι βρέθηκαν στην πολιορκία του Attica, αλλά για να προστατέψουν τα συμφέροντα των αφεντικών και των διαφημιστών τους, προτίμησαν τη σιωπή. Θάβοντας το θέμα νομίζουν ότι μπορούν να θάγουν και τις αυτοοργανωμένες αντιστάσεις των εργαζόμενων, έξω από τους γραφειοκρατικούς σχεδιασμούς του επίσημου συνδικαλισμού. Θάβοντας το θέμα προφύλασσαν τον σκουπίδο-πολιτισμό που κλασάρουν.

Είμασταν λίγοι αλλά καθόλου λίγα τα όσα προσπεράσαμε, υπερβήκαμε, συγκρουστήκαμε και καταφέραμε. Το ζήτημα του ωραρίου είναι μόνο η αφορμή για όσα θέλουμε, μπορούμε και πρέπει να κάνουμε.

(προτοβουλία δράσης ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου)

για τον εθελοντισμό

"Ως εθελοντισμός νοείται η δραστηριότητα εκείνη που αναπτύσσεται κατά τρόπο προσωπικό, αυθόρμητο, ελεύθερο, χωρίς σκοπό ατομικού κέρδους, από μεμονωμένους πολίτες ατομικά ή διαμέσου των οργανώσεων των οποίων αποτελούν μέλη, προς το συμφέρον της ομάδας στην οποία ανήκουν ή τρίτων προσώπων ή της τοπικής, κρατικής ή διεθνούς κοινότητας για λόγους αλληλεγγύης (αλtruιστικούς)"

Γ. Παναγιωτοπούλου - Χ. Ανθόπουλος

Ο παραπάνω ορισμός θα μπορούσε - και μπορεί - να ηχεί γοητευτικά στα

αυτιά του "ευαίσθητου δημοκράτη πολίτη". Τα ευγενή αισθήματα, ωστόσο που εγκυβερνούν, αυτά του ανθρωπισμού και της ανιδιοτελούς "συμμετοχής στα κοινά", αποτελούν βασικά συστατικά ενός κυριαρχικού ιδεολογήματος καθόλου πρόσφατου. Μέχρι να φτάσουμε στους Ολυμπιακούς αγώνες της Αθήνας (όσον αφορά την ελληνική περίπτωση) και την παρακαταθήκη που αυτοί άφησαν, προηγήθηκαν κοντά δύο αιώνες προσπάθειας

ριζώματος του ιδεολογήματος του εθελοντισμού στην κοινωνική συνείδηση.

Οι πρώτες εθελοντικές οργανώσεις κάνουν την εμφάνισή τους στα τέλη του 18ου - αρχές του 19ου αιώνα και δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι συμπίπτει χρονικά με την βιομηχανική επανάσταση.

Οι ανακατατάξεις και οι αλλαγές που επέφερε ο βιομηχανικός καπιταλισμός, είχαν σαν άμεσες συνέπειες την αστικοποίηση και την προλεταριοποίηση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Οι στρατιές των εξοθλιωμένων που προερχόταν από τα χαμηλότερα στρώματα και είχαν πληγεί από τις μεταβολές, καθώς και η συμμετοχή κοινωνικά αποκλεισμένων στις επαναστατικές διεργασίες του 19ου αιώνα φάνταζαν απειλητικές για την κυριαρχία. Η τελευταία, μπροστά σε έναν ορατό κίνδυνο για

την ύπαρξή της ενοποίησε δύο τινά προς μία κατεύθυνση. Από τη μια υποθέτουμε και εν συνεχεία αφομοίωσε δυνατότητες που προϋπήρξαν της βιομηχανικής επανάστασης εκφρασμένες από κοινωνικά κομμάτια (συντεχνίες, αδελφότητες τεχνιτών και μαστόρων) που έβηταν έστω και σε πρώτη μορφή-πρακτικά το ζήτημα του αυτοπροσδιορισμού της κοινωνίας και της αλληλεγγύης ως δική της υπόθεσης. Από την άλλη έθεσε μια συγκροτημένη βάση για δικά της ήδη ενεργοποιημένα κομμάτια όπως η εκκλησία και οι πλούσιοι καθώς και για τα αστικά και μεσοαστικά στρώματα.

Από την φιλανθρωπία και τις κατ' οίκον επισκέψεις φτάνουμε, σαν εξέλιξη αυτών, στην εγκατάσταση μελών εθελοντικών οργανώσεων στις γειτονιές των φτωκών ώστε η επαφή και η προσπάθεια "κοινωνικοποίησης" των εξαθλιωμένων στις κυριαρχικές αξίες και συμπεριφορές να είναι αμεσότερη. Κι αυτό δεν θα μπορούσε να συμβεί χωρίς μια ιδεολογία και την ηθική που της αναλογεί.

Η ύπαρξη του κράτους, οι σχέσεις και οι δομές εκμετάλλευσης, η ιδιοκτησία απαλείφονται σαν αίτια της ανέχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού. Το πρόβλημα είναι πλέον ηθικό και εστιάζεται στο άτομο και τη συμπεριφορά του. Η κοινωνική κατάσταση του τελευταίου έγκειται στην "προσωπική του ευθύνη". Σκοπός και αποτέλεσμα αυτού του πλαισίου είναι πρώτιστα η αποπολιτικοποίηση του ίδιου του ατόμου και της κοινωνικής ζωής και κατόπιν μέσα από ηθικοπλασίες περί ανάπτυξης "κοινωνικού συναισθήματος", ενίσχυσης "ηθικών δεσμών" και "καταπίεσης του εγωισμού", η διαμόρφωση των συλλογικών παραστάσεων της κοινωνίας και της συνοχής της. Αυτά τα χριστιανικής έμπνευσης εφευρήματα δεν θα μπορούσαν παρά να επιβάλλουν σχέσεις ιεραρχίας και εξάρτησης από τους εκμεταλλευτές στους εκμεταλλευόμενους, με όρους κοινωνικού ελέγχου.

Στις ύστερες καπιταλιστικές οικονομίες και σε καθεστώς αστικής δημοκρατίας η ιδεολογία του εθελοντισμού έχει εξελίξει χαρακτηριστικά της παρακολουθώντας την κοινωνική συνθήκη ώστε να είναι αποτελεσματικότερη, διατηρώντας ωστόσο αναλλοίωτο το βασικό πυρήνα της.

Το πρότυπο του "ενεργού πολίτη" που υπερβαίνει τα ιδιοτελή συμφέροντά του και αφοσιώνεται στην ολότητα, προβάλλεται ως η προσωποποίηση της ύστατης μορφής δημοκρατίας όπου πραγματώνεται η "πολιτική σύμπραξη ίσων πολιτών".

Μια ελαφρά μετατόπιση δηλαδή από το σημείο όπου ο "πολίτης" εξαντλεί την πολιτική του αντίληψη στην κλίση, σε ένα πεδίο όπου εγκωμιάζεται η "πολιτική ελευθερία" και ο βίος του ατόμου ως πολιτικού όντος.

Οι θιασώτες του εθελοντισμού θα ασκήσουν κριτική στην απάθεια, την ιδιώτευση, την ενίσχυση των ελίτ, τους νόμους της αγοράς, τον καταναλωτισμό από τα οποία "κινδυνεύει" η πολιτεία και η

δημόσια σφαίρα, αναδεικνύοντας την "αναγκαιότητα" του εθελοντισμού σαν αντίδοτο των δεινών του καπιταλισμού. Οξύμωρο; Κάθε άλλο. Η δημοκρατία είναι γεμάτη αντιφάσεις και αφήνει χώρο για όλους. Θα ημιμοδοτήσει "θεραπείες" για τις "ασθένειες" που η ίδια προκαλεί προκειμένου να αναπαράγει τις πολιτικές της δομές χωρίς ρωγμές. Έτσι κι αλλιώς το πεδίο ανάπτυξης της δράσης των εθελοντικών οργανώσεων είναι οριοθετημένο, ελεγχόμενο, και διαμορφωμένο από το κράτος και τα αφεντικά, και η ενεργοποίησή του αποσκοπεί στην επικάλυψη του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού με την μετάθεση των ζητημάτων από τον πραγματικό τους χώρο που είναι η κοινωνία στη σφαίρα του ιδιωτικού.

Ωστόσο τα ποικίλα εθελοντικά μορφώματα όχι μόνο δεν απέχουν από το δυσμό αγοράς και κράτους αλλά λειτουργούν σαν μια στρατηγική συναίνεσης και εκτόνωσης της

κοινωνικής δυσαρέσκειας κι ακόμη περισσότερο της αδιαμεσολάβητης πολιτικής δράσης. Από την εμφάνισή τους άλλωστε έδρασαν ενάντια σε κοινωνικά κινήματα υποσκάποντας την πολιτικότητα της συλλογικής δράσης και σε περιόδους που αυτά αποκτούσαν συνείδηση του εαυτού τους οι οργανώσεις αυτές τίθονταν στο περιθώριο.

Ο εθελοντισμός επανέρχεται στην επικαιρότητα, σε μια περίοδο συρρίκνωσης του κράτους πρόνοιας και ανάδυσσης της νεοφιλελεύθερης κρατικής διαχείρισης, για να καλύψει το κενό ανάμεσα στην κοινωνία και το κράτος.

Εμπεριέχει και προϋποθέτει την έννοια της άμους εργασίας, γεγονός που σε συνάρτηση με την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων επαναδιαμορφώνει τις σχέσεις εκμετάλλευσης, αφού λειτουργεί αποβλέποντας στην επιδείνωση της μισωτικής σκλαβιάς.

Αλληλεγγύη

ανεργία πείνας

στον

Ανεργία πείνας

Από τις 17 Μην ξεκίνησε στη Θεσσαλονίκη ο πρόσφυγας Zulkuf Murat Bora (Bahoz). Ο Bahoz βρέθηκε στην Ελλάδα για πρώτη φορά το 1995, διωκόμενος και κυνηγούμενος από τις τουρκικές αρχές ασφαλείας και για την πολιτική και κοινωνική του δράση στα μέρη του μέχρι τότε καθώς και για την άρνησή του να υπηρετήσει στον στρατό του τουρκικού κράτους. Από την πρώτη στιγμή που βρέθηκε στα παράλια του Καστελόριζου (στις 10/10/1995) κατέθεσε αίτηση πολιτικού ασύλου στην οποία πήρε αρνητική απάντηση. Η δεύτερη αίτηση χορήγησης πολιτικού ασύλου έγινε από τον Bahoz στις 6/6/2001. Η απάντηση από το ελληνικό κράτος σε αυτήν την αίτηση, ήρθε ύστερα από 22 ημέρες ανεργίας πείνας που είχε πραγματοποιήσει δημόσια τον Απρίλη του 2002 στη Θεσσαλονίκη. Το υπουργείο δημόσιας τάξης, τότε, είχε διαβεβαιώσει έγγραφα τον Bahoz ότι η αρμόδια επιτροπή θα εξετάσει την αίτηση χορήγησης πολιτικού ασύλου. Από τότε μέχρι σήμερα και με την θετική πρόταση της επιτροπής να υπάρχει ως δεδομένο, το υπουργείο δημόσιας τάξης και ο εκάστοτε υπουργός του, αρνείται να συνυπογράψει την απόφαση χορήγησης πολιτικού ασύλου.

Ο Bahoz, όλα αυτά τα χρόνια τα οποία βρίσκεται στην Ελλάδα, έχει αναπτύξει κοινωνική και πολιτική δράση γύρω από το ζήτημα των μεταναστών και των προσφύγων και όχι μόνο. Δραστηριοποιείται στην περιοχή της Θεσσαλονίκης και κατά την διάρκεια της πρώτης ανεργίας πείνας, αρκετοί πολιτικοί κύριοι στάθηκαν αλληλεγγυησι απέναντί του πραγματοποιώντας εκδηλώσεις και πορείες αλληλεγγύης.

Σες ημέρες μας, και ενώ η δεύτερη ανεργία πείνας συνεχίζεται, ο Bahoz δραστηριοποιείται στα πλαίσια του αναρχικού χώρου σε ανοιχτούς κοινωνικούς χώρους και καταλήψεις. Η ανεργία πείνας η οποία διεξάγεται στην περιοχή της Καμάρας, έχει ήδη γίνει γνωστή στη Θεσσαλονίκη και σε αυτό συμβάλλει και οι κινήσεις αντιληφοφόρησης και αλληλεγγύης που έχουν πραγματοποιηθεί. Ήδη στη Θεσσαλονίκη υπάρχει μια "συνέλευση αλληλεγγύης" η οποία έχει πραγματοποιήσει παρεμβάσεις, καταλήψεις, εκδηλώσεις, πορεία κ.ά. ενώ έχει συμβάλει και στην περιφρούρηση της δημόσιας ανεργίας πείνας. Πέρα από την "συνέλευση αλληλεγγύης", αναρχικοί και αντιεξουσιαστές από τη Θεσσαλονίκη έχουν συμβάλει με τον δικό τους "διακριτό" τρόπο στην περιφρούρηση και αντιληφοφόρηση της ανεργίας πείνας ενώ προγραμματίζουν και τις επόμενες κινήσεις αλληλεγγύης.

Ακολουθεί το κείμενο του Bahoz για το ζήτημα της ανεργίας πείνας:

ΓΙΑΤΙ ΞΕΚΙΝΗΣΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Η επιλογή της ανεργίας πείνας είναι η έσχατη πολιτική επιλογή για τη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας. Στόχος της δεν είναι τίποτα άλλο παρά να υπερασπιστούμε την ύπαρξή μας εναντίον σε κάθε καταπίεση και εξουσία. Μετά από πολλά χρόνια πολιτικής ομπρίας και καταπίεσης από το ελληνικό κράτος, αποφάσισα για δεύτερη φορά να ξεκινήσω απεργία πείνας και να διαλέξω αυτό το δρόμο θέτοντας και τη ζωή μου σε κίνδυνο, μέσα σε μια κοινωνία αδιαφορίας, όπου στόχος είναι η κατανώλιψη, η ατομικότητα και πώς θα περάσει κατὰ αδιαφορίαν για το τι συμβαίνει γύρω σου. Εδώ και πολλά χρόνια, σε κάθε προσπάθεια που έκανα να πάρω το πολιτικό άσυλο και με τα στοιχεία που έχω (αυτά που υπάρχουν στο φάκελό μου που βρίσκεται στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης) ηροκίτευα ότι δικαιούμαι το πολιτικό άσυλο και την ελληνική υπηκοότητα, αλλά ο τυρινός Υπουργός Δημόσιας Τάξης και οι προηγούμενοι υπουργοί που περάσανε μέχρι σήμερα, δεν δέχτηκαν να υπογράψουν. Καταπαύοντας όπως κάνουν πάντα, τους νόμους που οι ίδιοι έχουν φτιάξει. Η επιλογή της ανεργίας πείνας δεν είναι μια πράξη αδυναμίας και απελπισίας. Είναι ένας τρόπος αγώνα που θα φέρει σημαντικά αποτελέσματα στο χώρο των Μεταναστών και Προσφύγων, αλλά και στους ανθρώπους που θα δώσουν την αλληλεγγύη τους. Η απεργία πείνας είναι μια επιλογή πολιτικής αντιπαράθεσης στο μέλλον που το κράτος έχει ανοίξει εδώ και χρόνια εναντίον στους Μεταναστες και Πρόσφυγες, καταπαύοντας καθημερινά τα δικαιώματά τους (βασανίζοντας, φυλάκίζοντας, βάζοντας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που μας θυμίζουν τα στρατόπεδα της εποχής του Χίτλερ). Μπορείτε και μπορούμε να πούμε ότι αξίζει για ένα κωιλόκαρπο να πεθάνει ή να μείνει ανάηρος ένας άνθρωπος; Το ζήτημα δεν είναι απλά το πολιτικό άσυλο, αλλά η πολιτική καταπίεση που ασκείται από το ελληνικό κράτος εναντίον μου, πείζοντάς με να μην απορρίψω με τα

κοινωνικά και τα πολιτικά προβλήματα. Με αυτά λόγια μου ήβεν ή θα σταματήσω με αυτά ή θα σε τιμωρώμε μια ζωή. Εγώ έχω διαλέξει το δρόμο μου και εκεί θα προχωρήσω. Όποιος οι εξουσιαστές και οι καταπιεστές έχουν διαλέξει το δρόμο τους, έτσι και η σύγκρουση μαζί τους αποτελεί μονόδρομο για κάθε άνθρωπο με αξιοπρέπεια. Ούτε έχω μετανοήσει για αυτά που έχω κάνει στο παρελθόν (σε Τουρκία και Ελλάδα) και ούτε θα μετανοήσω για αυτά που θα κάνω τώρα και στο μέλλον. Για αυτό είμαι αναμέτρητος με τόση καταπίεση. Όποιος θέλει να δώσει την αλήθειά του προς εμένα, να σεβαστεί και να υπολογίζει την πολιτική μου επιλογή, δηλαδή τον αναρχικό χώρο και την αναρχική μου δράση. Θέλω πολιτική και κοινωνική αλήθειά σου αληθινή όχι ανθρώπινη. Γιατί άνθρωποι δεν υπάρχει μέσα στη βαρβαρότητα, όταν δεν έρχεται σε σύγκρουση με την πολιτική εξουσία που γεννάει αυτή τη βαρβαρότητα.

απεργό πείνας

ΠΑΤΙ ΖΗΤΑΩ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ, ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εγώ ο ZULKUF MURAT BORA, γνωστός στο ευρύτερο χώρο με το όνομα BAHÖZ, εγκατέλειψα (αναγκαστικά) τη Τουρκία το 1995 λόγω των πολιτικών μου πεποιθήσεων και

της καταπίεσης που διχομούν ως αποτέλεσμα της σύγκρουσής μου με το τουρκικό κράτος για τα δικαιώματα και την ελευθερία των Κούρδων. Από 15.05.1999 υπάρχει κατηγορητήριο εναντίον μου από το Δικαστήριο Κρατικής Ασφαλείας του DIYARBAKIR, ως μέλος σε "ένοπλη και παράνομη κουρδική αριστέρα οργάνωση" (όπως χαρακτηρίζει το τουρκικό κράτος το Ανεξουσιοδοτητικό Κόμμα του Κουρδιστάν στο οποίο συμμετείχα). Η υπόθεση εναντίον μου ακόμα εκκρεμεί. Ζήτησα πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα. Η πρώτη απόφαση που πήρα ήταν αρνητική και έκανα ξανά δεύτερη αίτηση. Αίτητά του ελληνικού κράτους δεν δέχεται να εξετάσει την αίτησή μου, με αποτέλεσμα απεργία πείνας μέχρι να εξασταθεί η αίτησή μου, κάτι που έγινε στις 2.05.2002, μετά από 22 μέρες απεργίας πείνας. Το παράδειγμα είναι ότι πέρασα από την επιμελή επιτροπή με θετική απόφαση 5 υπέρ, μια κατά και μια ουδέτερη. Από τότε μέχρι σήμερα δεν έχω πάρει καμία απόφαση, παρόλο που σύμφωνα με τη νομοθεσία ο υπουργός θα έπρεπε να απαντήσει στη θετική για μένα πρόταση της επιτροπής μέσα σε τρεις έως έξι μήνες. Η απόφαση περιμένει στο γραφείο του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης. Παρά τη θετική εισήγηση της επιτροπής, ο υπουργός δεν δέχεται να υπογράψει την απόφαση. Ο λόγος είναι γνωστός. Μετά από την παράδοση του Οτσαϊλάν από το "φιλοκουρδικό" ελληνικό κράτος στην Τουρκία, ξεκίνησαν αναπρομοκρατικές συμφωνίες μεταξύ των δυο κρατών με στόχο οι Κούρδοι και οι Τούρκοι αγωνιστές να τιμωρούνται με χρόνια αμπρία, να μην απαντώνται οι αιτήσεις τους για χορήγηση πολιτικού ασύλου και τελικά να απελαύνονται.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ: Σύμφωνα με τη Συνθήκη της Γενεύης (1951), όταν ένα άτομο που βρίσκεται εκτός της χώρας καταγωγής του ή του τόπου κατοικίας του έχει δικαιολογημένο φόβο διώξης για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ορισμένη κοινωνική ομάδα ή λόγω πολιτικών πεποιθήσεων και εξαιτίας αυτού του φόβου διώξης αδυνατεί ή δεν επιθυμεί να επιστρέψει στη χώρα του, δικαιούται πολιτικό άσυλο. Η Ελλάδα αποτελεί ένα φυσικό σταυροδρόμι, ένα αναγκαστικό πέρασμα για τα καρβάνια των προσφύγων. Όμως το άσυλο δίνεται με το σταγονόμετρο στους επεζησάντες εξοριστούς, μέσα από πολιτικές και απαγορευτικές στην ουσία τους γραφειοκρατικές διαδικασίες. Οι αιτήσεις για άσυλο απορρίπτονται από το κράτος μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα εκκρεμότητας ή αναμονής και οι πρόσφυγες απειλούνται με απέλαση. Η Ελλάδα είναι η τελευταία χώρα της πολιτισμένης ΕΕ στη χορήγηση πολιτικού ασύλου (0,3% των αιτήσεων γίνονται αποδοχές). Μπορούμε να πούμε ότι το ελληνικό κράτος στην πράξη έχει καταργήσει εδώ και χρόνια το πολιτικό άσυλο. Μπορούμε να πούμε ότι οι

Zulkuf Murat Bora

πολιτικοί

πρόσφυγες στην Ελλάδα κρατούνται σαν άμπροι. Δεν έχουν κανένα δικαίωμα (ιατρική περίθαλψη, εκπαίδευση, δουλειά κ.λπ). Εκατοντάδες μεταναστές και πρόσφυγες από διάφορες χώρες, που περιμένουν την απέλασή τους, κρατούνται για μήνες στις φυλακές σε άθλιες συνθήκες. Μεταναστές και πρόσφυγες που διαμαρτύρονται για αυτή την κατάσταση έχουν κάνει πολλές φορές απεργία πείνας. Οι παράνομες και βάρβαρες πράξεις ενάντια στα δικαιώματα των προσφύγων και μεταναστών αυξάνονται συνεχώς. Η απέλαση διωγμένων, λόγω πολιτικού, πολιτικών προσφύγων, χωρίς καν να εξασταθούν οι αιτήσεις τους για άσυλο, η εγκατάληψη των πολιτικών κρατούμενων μέσα στο κελί με σε εγκαταλεημένα στρατόπεδα, οι δολοφονίες μεταναστών από σφαίρες μπάσων μπροστά στα μάτια του κόσμου έχουν γίνει πλέον συνθηγομένες πράξεις.

Bahoz

ο αντιρατσιστικός λόγος,
η διάνοηση και

η διαδικασία κοινωνικής συναίνεσης

Πιέτρο Γκράο

σχολιαστής ενός άρθρου του "προοδευτικού
διανοούμενου" στο ιταλικό περιοδικό
Democrazia e diritto που αναδημοσιεύτηκε στην
εφημερίδα Ελευθεροτυπία στις 1.8.99

Στα πλαίσια της νέας ανερχόμενης αριστεροδεξιάς δημοκρατικής soft ιδεολογίας, τα δεδομένα είναι σαφή: "ο έμπορος της διάνοησης πρέπει να διατυπώνει το κυρίαρχο ηθικό μοντέλο και να εκφράζει τις ελάχιστες συναινετικές αξίες". Ένα τέτοιο δείγμα σύγχρονου ευρωπαϊκού ανθρωπισμού, κυκλοφορεί τα τελευταία χρόνια, σχετικά με τον ρατσισμό και τους μετανάστες:

"...επομένως εμείς είμαστε που τους υποκρεώσαμε να έρθουν απρωγμένοι από την ανάγκη. Δεν είναι γελοίο λοιπόν να αναρωτιόμαστε γιατί έρχονται;...

... τέλος, δεν είναι περίεργη τόσο οργή, επειδή αυτοί οι "ξένοι" περνούν σύνορά μας; Ποιος αν όχι εμείς - Δύση, Αμερική- επινόησε το μύθο του συνόρου που μετατοπίζεται προς τα εμπρός;...

...τώρα αφού τους ξεριζώσαμε και τους ξεζουμίσαμε- σκεφτόμαστε αληθινά να ανηψώσουμε την κανητή γέφυρα των πόλεων μας και να κλείσουμε τις πόρτες; ..."

Να την λοιπόν, η ωμή αλήθεια, που εφορμά από τα παλαισοσοσιαλιστικά χρονοντούλαπα για να τροφοδοτήσει τις κρεοκοπημένες μεθόδους της αστικής δημοκρατίας με νέες προσδοκίες. Οι επικοινωνιακές λεωφόροι είναι ανοικτές.

"...γι' αυτό ο δρόμος του ρατσισμού, των γκέτο, ακόμη και εκείνος των "κλειστών αριθμών" όχι μόνο είναι αντίδικος και παράλογος, αλλά είναι τελικά και ανέφικτος. Και δίχως μία ανοικτή πρόταση σε αυτό το νέο γεγονός που εμείς προκαλέσαμε, δεν θα 'χουμε ειρήνη, σωματική και ψυχική. Δεν θα έχουμε την σωματική ειρήνη -για να χρησιμοποιήσουμε αυτή την έκφραση- γιατί αυτοί οι "άλλοι" θα ξεμπαρκάρουν το ίδιο και αν ξεμπαρκάρουν παράνομοι θα 'ναι χειρότερα."

Μήπως επειδή προκαλέσαμε "εμείς" (σε παράξενο διαταξικό συντακτικό) τα αίτια της μετανάστευσης, πρέπει να ανατρέψουμε τα αίτια; Όχι βέβαια, γιατί τώρα, "έτσι όπως τα έχουμε κάνει" πρέπει να ανικνεύσουμε "ρεαλιστικές και αποτελεσματικές" μεθόδους για το πρόβλημα. Άρπαιζει να γίνεται η κατάσταση επικίνδυνη και για την "ψυχική μας" υγεία. Εμ-πλέον... δεν μας συμφέρει.

"Γιατί αν δεν διαθέτουν δικαιώματα, θα χρησιμοποιούνται στην αγορά των χειρών και των υπηρεσιών με χαμηλή αμοιβή. Και θα δημιουργηθούν ζώνες όπου θα ξεσπάσει ο "πόλεμος ανάμεσα στους φτωχούς"

Είναι ένα αυτονόητο ερώτημα σε ποιους εν τέλει απευθύνεται ο προοδευτικός αυτός διανοούμενος. Και επί πλέον, το πρόσπιο όπου διαβιώνει και από το οποίο ατενίζει πνευματικά το ενδεχόμενο ενός "πόλεμου ανάμεσα στους φτωχούς", πρέπει να απέχει πολύ από τα πρόσπια των φτωχών, όπου αυτός ο πόλεμος ήδη εξελίσσεται, και χωρίς κατ' ανάγκην τους συγκεκριμένους -ρατσιστικού περιεχομένου- πλασματικούς διαχωρισμούς.

"...νομίζω ωστόσο ότι δεν αρκεί να πούμε εγώ δεν θα γίνω ρατσιστής ή εγώ θα πω όχι. Είναι ανάγκη να ξέρουμε πως, μπροστά στο γεγονός που άρρασε, πρέπει να αλλάξουν οι κανόνες και οι μορφές της συμβίωσης μας, επομένως και εμείς οι ίδιοι."

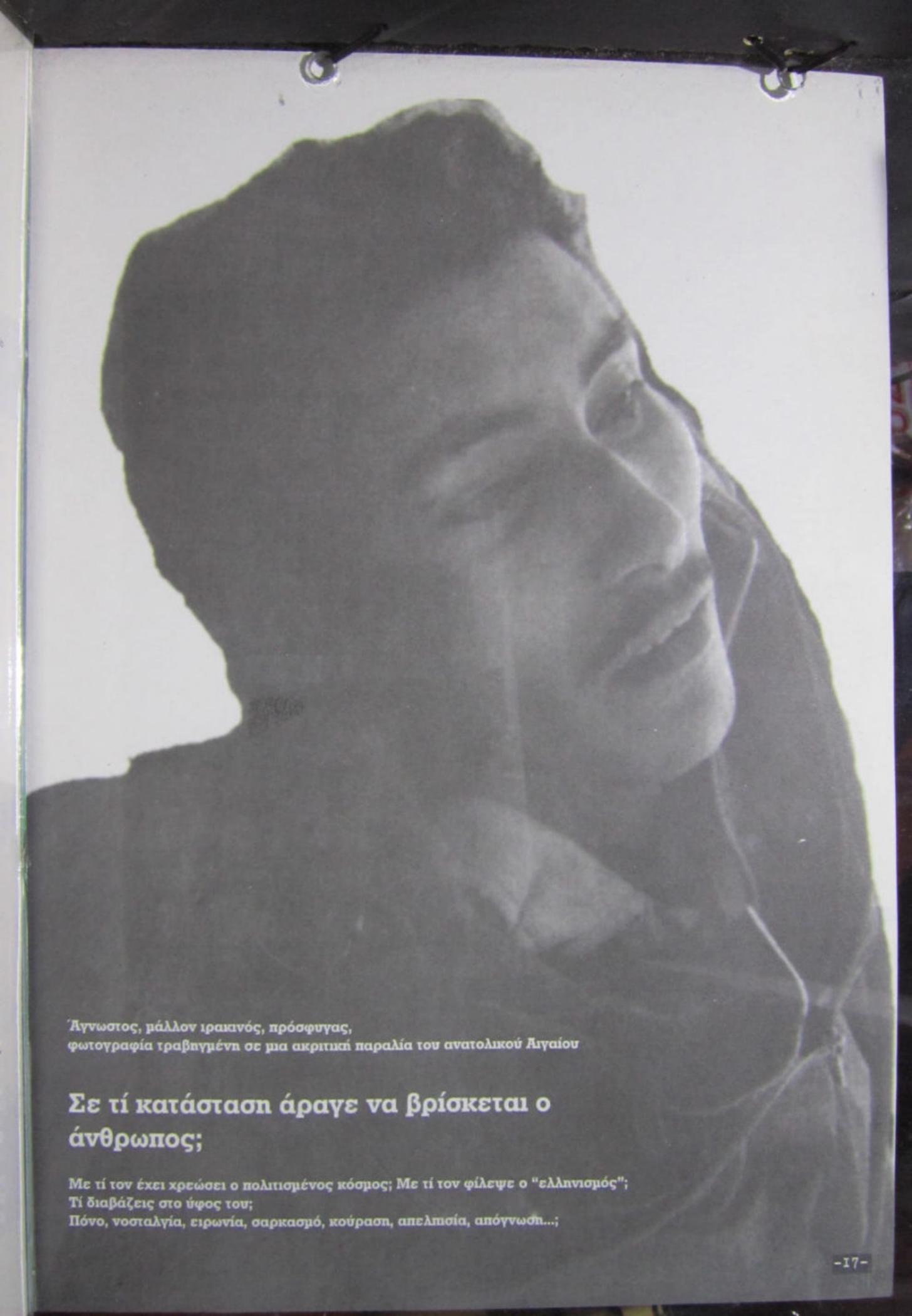
Μήπως η αμφισβητησιακή μαγία του διανοούμενου αφορά τις συστημικές δομές της κοινωνικής ανισότητας και της κρατικής οργάνωσης της κοινωνίας; Είναι φανερό πως στο όνομα ενός αυτόκλητου ρεαλισμού, εφικτού και απτού αποτελέσματος, τα όρια της θεσμικής αμφισβήτησης περιορίζονται στο άμεσο εμπειρικό υποκειμενικό πεδίο.

"Είναι νομίζω φανερό πως πρέπει να αλλάξει το συνδικάτο, όχι μόνο ανοίγοντας τις γραμμές του, αλλά ακριβώς γι' αυτό αλλάζοντας τον ιστό των διεκδικήσεων του. Το ίδιο το ζήτημα των δικαιωμάτων επεκτείνεται και περιπλέκεται. Γιατί θα χρειαστεί να προβληθούν νέες ισότητες αλλά και νέες διαφορές. Πρέπει να σκεφτούμε ξανά το σχολικό σύστημα αντλώντας διδάγματα, τουλάχιστον από τις δικές μας ομάδες μεταναστών π.χ στη Γερμανία. Και πρέπει να θέσουμε το πρόβλημα της διευρύνσης της ψήφου. Αυτοί που αποβιβάστηκαν στη γη μας μπαίνουν ήδη στη ζωή των θεσμών μας. Σε αυτό δεν θα φτάσουμε χωρίς να αλλάξουμε την κουλτούρα μας. Που σημαίνει πριν απ' όλα: να γνωρίζουμε και να γνωρίζομαστε..."

Η διαδικασία της συναίνεσης γίνεται με έλλογα σχήματα, υποτιθέμενα αυτονόητα, όπου ας πούμε η "κουλτούρα" που πρέπει να αλλάξει ταυτίζεται με διαδικασίες, όπως η ποιότητα του κατεστημένου συνδικαλισμού, η ελαστικοποιημένη αστική εκπαίδευση και η εξάπλωση του δικαιώματος της ψήφου. "Να μουν, λοιπόν, στους θεσμούς μας", κα έτσι "να τους γνωρίσουμε και να γνωριστούμε". Η φετιχοποίηση των δεδομένων μας προβληματικές θεσμικές πραγματικότητας είναι η πιο γόνιμη διαδικασία κατασκευής κοινωνικής συναίνεσης.

"... δεν θα απομακρύνουμε αληθινά τον κίνδυνο της ρατσιστικής μόλυνσης, αν δεν κατανοήσουμε, αν δεν αναγνωρίσουμε την αυτονομία και τον πιθανό πλούτο αυτής της διαφορετικότητας εκείνου που στο δρόμο μας φαίνεται "ξένος"..."

Για να καταλήξει το κείμενο σε ένα κίβδημο διαφωτισμού, τόσο αφαιρετικό όσο και οι πολλαπλές κατεστημένες εκδοχές του.

Άγνωστος, μάλλον ιρακινός, πρόσφυγας,
φωτογραφία τραβηγμένη σε μια ακριτική παραλία του ανατολικού Αιγαίου

**Σε τί κατάσταση άραγε να βρίσκεται ο
άνθρωπος;**

Με τί τον έχει κρεώσει ο πολιτισμένος κόσμος; Με τί τον φίλεψε ο "ελληνισμός";
Τί διαβάζεις στο ύψος του;
Πόνο, νοσταλγία, ειρωνία, σαρκασμό, κούραση, απελπισία, απόγνωση...;

...Ο άνθρωπος αυτός είναι ήδη νεκρός

Το αν είναι τυχερός ή άτυχος θα το κρίνουν οι άνθρωποι που συνέχισαν το δρόμο τους με τον ψεύτικο παράδεισο στα μάτια, αυτοί που στοιβάζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα τμήματα μεταγωγών, αυτοί που βαριανασαίνουν στα χειρότερα κότεργα της μισθωτής σκλαβιάς, που ταπεινώνονται και εξευτελίζονται στα "κρεβάτια", στα υπόγεια, στις γειτονιές του "πολιτισμένου κόσμου".

Πορνογραφία, καταθλιψήν, τραυματίσαν, σκοτώσαν και κυκλοφορούν ελεύθεροι.

Οι αστυνομικές επιθέσεις και δολοφονίες συνεχίζονται. Τα περιστατικά κατά τα οποία κάποιος μπάτσος σκοτώνει ή τραυματίζει "διαφορετικούς", διαδηλωτές, ή κατά υπόθεση διαδηλωτές, δεν παύουν να υφίστανται με τον πιο ωμό και απροσώπτο τρόπο ότι ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος διεξάγεται καθημερινά. Με το κράτος να ανταποφάει κάθε μέσο, κάθε όπλο, κάθε κατασπλιτικό και ιδεολογικό μηχανισμό του για να επιβεβαιώνει ότι είναι θεμελιωμένο πάνω στη βία και στην επιβολή. Να σκοτώνει σφαίρες σε διαδηλωτές και "διαφορετικούς", να ανατρέπει καταδικασμένα μηχανήματα με πιθανούς διαδηλωτές, να αθροώνει τους έντυπλους φρονιάδες για να νομιμοποιεί τα εγκλήματα του. Και για τους όσους δεν συναινούν δε θα μείνει τίποτε αναπάντητο...

11.03.2005

Ο μπάτσος Τσιλιανός πριν τριάντα χρόνια, σε μάλοο της αστυνομίας στο Ζεφύρι, σκότωσε τον πατέριό του Μαρίνο Χριστόπουλο.

Ετσι αλλά... Εβγαλε το όπλο, σημάδεψε και πέταξε στον αγέρα τον Μαρίνο που οδηγούσε. "Τη μέρα που τον σκότωσε, ο αδερφός μου ήταν χαρτοφάνης-πιτσιώτι. Το μορφο του παιδι, που είχε γεννηθεί με ένα πρόβλημα, ήταν και καλά και έβγαζε από το νοσοκομείο. Μετά από τραύμα στο πνεύμα, στο δρόμο για το σπίτι, όταν τον περιμένω, τον περιβάλλω" (το παραπάνω αποσπάσμα αλλά κι όσα ακολουθούν είναι από συνέντευξη της αδερφής του Μαρίνου σε αστυνομικό τμήμα)

Σε μέρες μας ο δολοφόνος μπάτσος κυκλοφορεί ελεύθερος ύστερα από απόφαση των δικαστηρίων στις 11/03/2005 να τον καταδικάσει πτωχά σε 13 χρόνια κάθειψη και να προσδώσει στην ποινή ανασπλιτικό χαρακτήρα έως την εκδίκαση της έφεσης. Το δικαστήριο αναγνώρισε "ελαφροτατά" στον μπάτσο δολοφόνο, επικαλούμενο τον "πρώτο ένομο βίο του και την καλή συμμετοχή του μετά την τέλεση της πράξης", και τον άφησε ελεύθερο.

Σε κάθε άλλη περίπτωση η ανθρωπιστικότητα αποφέρει (ισόβια) φιλία... Σε αυτήν την περίπτωση, η μάλοο σε όλες τις περιπτώσεις που οι μπάτσοι σκοτώνουν, βουκώνουν, βιάζουν, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: είτε να πέφτουν στα μαλάκα είτε να αθροούνται εξ' ολοκλήρου.

"Αν αυτές είναι φωνές, οι δικαστές 100 φορές. Σίερες πόκο κρατάνε άλλο."

Στο Ζεφύρι, από τα τριάντα χρόνια μετά το θάνατο του Μαρίνου, η καταδίκη και φιλία του Τσιλιανού αναμένεται σαν δικαιοσύνη και σαν ένα μικρό "ξέλλημα" του κοσμού.

"Δεν μπορώ να συγχωρήσω, το κολλημένο το θέμα κι ελπίζω στη δικαιοσύνη. Να πείσει φιλία. Εγώ έχω δυο παιδιά, δεν μπορώ να πάρω εκδίκηση, αλλά τόσο κόσμο τραυματίζουν το Μαρίνο και φέρνει κάθε μέρα να τον ξενονεί, καταλαβαίνεις, άνθρωποι που μεγάλωσαν μαζί του."

Όλα τα στοιχεία της δολοφονίας συλλέγονται στην εντοχή του μπάτσου Τσιλιανού, αναφέρονται τις υπαρκτότατες δικαιολογίες των μπάτσων και στέλνουν στο βρόντο όλες τις ένομες δικαστικές εξετάσεις (ΕΔΕ) της αστυνομίας.

"Μετά την περιβολισμό προσπάθησαν να βρουν στάθμη που να εννοηθούν οι του Μαρίνο. Όμως ο Μαρίνος ήταν καθαρός."

Από τις πρώτες ημέρες μετά τη δολοφονία του Μαρίνου, οι κρατικοί μηχανισμοί φροντίζουν να κλειστούν οι συζητήσεις και να οργάνωνται.

"Όταν μαθήταρε ο φόμος, έγιναν πολλά τηλεφωνήματα από τα κεντρικά της Ασφάλειας προς τα τμήματα του Ζεφύριου, του Μενιδίου, των Άνω Λιοσίων και όπου αλλού ζουν τα γνήσια."

Ενώ ταυτόχρονα, οι ίδιοι κρατικοί μηχανισμοί, παρείχαν κάθε είδους προστασία στον δολοφόνο μπάτσο. Οι φίλες της ασφάλειας κατά τη διάρκεια των προσοχηρών του Τσιλιανού στα δικαστήρια, οι κλιμάκια στο Ζεφύρι για την αποφυγή επεισοδίων τις πρώτες ημέρες μετά τη δολοφονία, οι "προσβεβαστές" επιβεβαιώνουν την αμορδιών αξιωματικών στα πάλιν των καναλιών και οι θρησικές υποσχέσεις τους για απόλυτη δικαιοσύνη, όλα αυτά ήταν επιχειρήσεις για την προστασία του ίδιου του μπάτσου αλλά και για να μην πληρωθεί το γόητρο της δημοκρατίας.

Παράλληλα στην υπόθεση άρχισαν να εμπλέκονται εκπονητικά για την κοινωνική διασφάλεια και οργή, φορείς οι οποίοι διεκδικούν μάλιστα τίτλους κοινωνικής αντισυνοποίησης αλλά και δημοσολογησιακή μηχανοκίνηση.

Οι δημοτικές βουλευτές και λαϊκούς προσηγορίες ότι το "ζήτημα θα απασχολήσει και τη βουλή" και οι διεθνείς καταγγελίες διαφόρων "μη κυβερνητικών οργάνωσεων", όλα αυτά ήταν ενδείξεις στο ότι η υπόθεση έλαχε να εκπονηθεί και ο μπάτσος να "πέσει στα μαλάκα".

Τα ΜΜΕ έντεχνα από την πρώτη στιγμή έδωσαν την ανάλογη δημοσιότητα στο ζήτημα προσφέροντας χώρο και χρόνο στους αργάστους σερβεντές και φίλους του Μαρίνου να υποστηρίξουν το δόμο τους και να μορσοποιήσουν τον πόνο τους, χωρίς να χάνουν βίβια την ενσυναμία να συμμαχούν την περιοχή ως γάτο παραφρονατισμένης.

"Στο Ζεφύρι ήθελε μία από την επεξεύρηση να κάνει γενοσή. Στεκόμαστε δίπλα της, όταν στηθεί λεί για το "γάτο" στο οποίο βρίσκεται. Μου' φε να της οίω μιμ αρκείακι, έτσι, για να έχει λίγο δόμο."

Το εκτενές ρεπορτάζ για τα "δωροκόγια του τρώου", οι ανιφορές για τα "αυτίτερο μάρκετ πρέζας" αλλά και γενικότερα η καλλίεργεια της εντύπωσης ότι το Ζεφύρι είναι κόν σαν ένα ελληνικό Σινάο, στόχο είχαν να ενισχυθούν το αργάτο για την αστυνομία κλίμα, να δικαιολογηθούν την παρουσία των μπάτσων στους δρόμους του Ζεφύριου, και τελικά να νομιμοποιήσουν την αστυνομικότητα και να αποδώσουν στους μπάτσους την "πλησιότητα των λάθων".

Και φυσικά το αργάτομένο έγκλημα της δημοκρατίας ολοκληρώνεται με τις απορίες των δικαστών. Αυτό που τελικά η δημοκρατία κάνει είναι να νομιμοποιεί τα εγκλήματα της.

Για τις αστυνομικές απάντησε σε αυτά τα εγκλήματα, είναι γνωστές οι ευνότες των συγχωρημένων με τη μη που είχαν καταφύγιο στο Ζεφύρι για να "προστατευθούν" το τοπικό αστυνομικό τμήμα λέγει όρες μετά τη δολοφονία. Όμως είναι γνωστές και οι πιο πρόσφατες ευνότες όπου συμμετείχαν και άδεια λειωφορέα σπάζονταν από πηγάνους με τις εταυρωμένες ενός ενφότερου περιήρους ύστερα από την απόφαση των δικαστηρίων να οφείλει ελεύθερος ο δολοφόνος μπάτσος. Για αυτές τις ευνότες η μητέρα του Μαρίνου είχε χαρακτηρίσει ότι:

"Παιδί ήταν, αγνώστου, αλλά τα λειωφορέα δεν φταίνε σε τίποτα. Καλύτερα να κλείσει το αστυνομικό τμήμα ή περιτοκόλο."

03.03.2005

Τις ημέρες εκείνες όσους άνοητοι/βλαβε/δύσβαλε είδητες σε καθισματικά media, θα γινόταν ότι κάποιος στην Κατερίνη αποκάλυψε "ένος νεαρός" σε τραχίο με τη μηχανή του. Οι πληροφορίες δεν ήταν όρες σφής ούτε είχαν σταθερά δεδομένα. Σε κάποια-καθησυχαστικά-πάλι-μέσο, διέρευσε η είδηση ότι το τραχίο προήλθε από καταδίκη της αστυνομίας. Χρειάστηκε να περάσουν κάποιες εβδομάδες για να καταφέρουν οι φίλοι και η μητέρα του 24χρονου μοτοσικλετιστή που σκοτώθηκε εκείνη την ημέρα, να ξεδιαλύνουν το σημάδι από την αστυνομία τραχίο, τη σημάδι από την αστυνομία είδηση, να μάθουν για τη δολοφονία του Νίκου Γαυλάγγου από την αστυνομία κατά τη διάρκεια καταδίωξης.

Ακολουθούν χαρακτηριστικά αποσπάσματα από δηλώσεις της μητέρας και του αδερφού του Ν. Γαυλάγγου καθώς και του διαγράφου τους:

"Τα παιδιά μου βρίσκονταν σε πάρτι στη Γεωπονική Σχολή. Ένας φίλος τους, ο Χάρης Σίνος, τραυματίστηκε στο πόδι. Εκείνη αποφάσισε να τον μεταφέρουν - με μοτοσικλέτες - στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο που τριμάρισε. Τους άφρακε για αναρχικούς και άρχισαν να τους καταδίωκουν. Κατά τη καταδίωξη προέλασαν τον θάνατο του παιδιού μου. Όταν συνειδητοποίησαν τι είχαν κάνει, προσάδθηκαν να σπυλιώσουν το λάθος τους... εξηράνουν και παραπονήσαν ιστορία στον τόπο του διασημοτήτος, ώστε να φαίνεται σαν ένα συνηθισμένο τραχίο" (δηλώσεις της μητέρας του Νίκου Γαυλάγγου στον αστυνομικό τύπο)

"Μπέρτα τον τραυματισμένο φίλο μας στο νοσοκομείο. Ακολούθησαν με δεύτερη μοτοσικλέτα ο αδελφός μου και η αρραβωνιαστικιά μου και οι μικρή υπέκλιση κι άλλος φίλοι. Στη διαδρομή περιτοκόλο άρχισαν να μας καταδίωκουν. Κατά τη διάρκεια της καταδίωξης οι αστυνομικοί "έκλεισαν" τη μηχανή του αδελφού μου, με αποτέλεσμα εκείνος να σκοτωθεί και η αρραβωνιαστικιά μου να τραυματιστεί βαρύντα. Άρχισα ένας αξιωματικός μου έτσι ότι είχε γίνει λάθος, μας καταδίωξαν έπειτα από λάθος σημά, θα γίνονταν αναρχικός. Όταν ο αδελφός μου ύστερα από λίγα λεπτά πέθανε, άλλος αξιωματικός υποστήριξε ότι ήταν ένα συνηθισμένο τραχίο" (δηλώσεις του αδερφού του Νίκου Γαυλάγγου στον αστυνομικό τύπο)

"Όταν ο Νίκος έστρεψε κάποια στιγμή στη Α. Κατερίνη με κατεύθυνση τη Α. Κρησινός. Ένα αυτοκίνητο χρώματος γκρι με συμβατικές πινακίδες κατευθύνθηκε με λογιώδη ταχύτητα και πήρε θέση στην κνήτη οδό Αθηνών. Την ώρα που πληρώσει ο καταδικασμένος μοτοσικλετιστής βγήκε απότομα και περιβλήθηκε στην πορεία του. Εκείνος αναρωτήθηκε να ανακρίνει ταχύτητα και το πρώτο περιτοκόλο που τον καταδίωκε έπαισε πάνω του. Η μηχανή ανατράπηκε και ο οδηγός της εκτόξευσε με το κεφάλι στο οδόστρωμα με συνέπεια βαριά τραυματισμός και ο θάνατος. Μόλις τον συμβάντος είδαν αστυνομικός να μετακινούν τα θύματα από τη θέση όπου είχαν πέσει και να αποκινούν το κεφάλι του νεαρού στο οριζήτο, κατά την πορεία του, πεζοδρομίου της λειωφορέα. Οι αστυνομικοί ορμή απέναντος την περιοχή, άρχισαν να συνηνοούνται μεταξύ τους, να εξηραίνονταν να ίρη και είχε αρχίσει το αυτοκίνητο με τις συμβατικές πινακίδες..." (δηλώσεις του διαγράφου της υπόθεσης στον αστυνομικό τύπο)

Πρόκειται λοιπόν για δύο οργανωμένες επιχειρήσεις της αστυνομίας. Η πρώτη να καταδίωκουν και να ανακρίνουν πιθανούς αναρχικούς διαδηλωτές με κάθε ημίση και η δεύτερη να σπυλιώσουν τη δολοφονία. Και όλα αυτά βέβαια δεν θα μπορούσαν παρά να περάσουν στην αμόνη για να μην πληρωθεί και πάλι η δημοκρατία.

Λίγες ημέρες αργότερα, προς απάντηση αυτής της κρατικής δολοφονίας, ομάδες ατόμων που βρίσκονταν στο γήπεδο της λειωφορέα Αλεξάνδρας, επέθεσαν με πέτρες και μολότωφ σε δημορίες των μητ.

10.05.2005

Στις 10 Μάρ, αντρυχοιο-ές βρέθηκαν στο πολιτεύριο για την πραγματοποιήση συνέλευσης τους. Στον ίδιο χώρο βρέθηκαν και ένοπλοι φρονοί βουλευτών με τα αποσπλήματα τους. Κατά την προσπάθεια των συγχωρημένων να εκδιώξουν τους φρονοίς από το πολιτεύριο, ένας από τους τελευταίους -ο Χριστόφορος Πισοάς- παρεβόλησε με αποτέλεσμα ένας σύντροφος να τραυματιστεί στο πόδι. Η υπόθεση, από εκεί και πέρα, θα μπορούσε να είχε πάρει ξεχωριστή τροπή αν εκείνη την στιγμή δεν βρίσκονταν στο χώρο του πολιτεύριου βουλευτές, κομματικό μέλη και οι προσκεκλημένοι τους για μια βιβλιοπαρουσίαση.

Τα διαμηγόνα σταμάτησαν να πέφτουν από νουός, οι δυνάμεις των μητ αποκατερίνησαν και ξεκίνησαν ένας "επικοινωνιακός πόλεμος" εντός και εκτός του πολιτεύριου. Τα ΜΜΕ άδραξαν την ευκαιρία, ανέπτυξαν την απεργία των εργαζομένων τους στο τμήμα των ειδήσεων και έστρεψαν τους προβολείς τους προς την ιδιότητα "οργή" - αποκλεισμό των πολιτευτών στο κατελιωμένο πολιτεύριο.

Στις διάφορα πάλιν εκείνη της νύχτας αλλά και στα διαόδια των εφημερίδων τις επόμενες ημέρες, το ζήτημα μεταφέρθηκε συνεχώς από την κρατική βία στην καταπίεση των οποίων από αναρχικούς, από τις σφαίρες των ένοπλων φρονοίς στους "κοινωνικοφρονοίς" της Στοιχώρηση, από τον τραυματισμό αναρχικού στην οργή κρήνη υποκρήνη.

Στο παιχνίδι των εντυπώσεων, το κράτος επιχειρούσε αρχικά να αντιστρέψει και στη συνέχεια να υποβιβάζει το γεγονός ενώ ταυτόχρονα οργάνωσες στο να βρεθεί ανάστροφη λύση στην λήξη της κατάληξης και στον αποκλεισμό των βουλευτών. Δεν θα μπορούσε βέβαια να γίνει κι αλλιώς, καθώς η δημοκρατία βρέθηκε απέναντι σε άλλη μη απάντησή της. Από τη μια ένας "δημοκρατικός χώρος διάλογου" όπως παρουσιάζονταν το πολιτεύριο και από την άλλη η χρήση αστυνομικών όπλων ενός του.

Από εκεί και πέρα, και αφού η κατάληξη έλαχε, οι δηλώσεις του Ε. Βενιζέλου στα media είναι χαρακτηριστικές για το τι όρεση η νύχτα της 10ης Μάρ για τη πικραρία.

"Κάνουμε μια πολιτική σφύρηση, διακαπώτικα μια δομηρότητα και αποσφύσηση την οποία κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει". Εδώ την υπεραξία θέλει να εισπράξει η ιστοία δημοκρατία. "Ενώ η κυβέρνηση είχε όλη την καλή θέληση, δεν μπορούσε να προβεί σε χειρισμούς που τους κάναμε μαζί". Εδώ την υπεραξία θέλει να εισπράξει η πολιτική διαχείριση.

Και όσοι δεν συναινούν δεν θα αφήνουν τίποτα αναπάντητο...

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι την Ιστορία τη γράφουν οι νικητές. Οι νικητές σε κάθε μάχη, σε κάθε πόλεμο. Και ο νους πάει σε πολέμους μεταξύ "εθνών" που συνήθως καθορίζουν σύνορα και μετατρέπουν τους ηττημένους σε "μειονότητες". Η σε νικητήριους πολέμους των στρατών των κυρίαρχων τάξεων ενάντια στους εκάστοτε εξεγερμένους που μεταμορφώνουν τα σώματα των ηττημένων σε φαντάσματα ενός "εκθρού του λαού" για να πειθαναγκάσουν την ύστερη κοινωνική συνείδηση.

Αυτός που θα εμμένει στη σχέση του με την ιστορική πραγματικότητα είναι σίγουρο ότι θα ανταμειφθεί όχι απλά με μια τεκμηρίωση της διαστρέβλωσης του παρελθόντος από τους κυρίαρχους αλλά και με την αποκάλυψη των κινήτρων και των συμφερόντων τους μέσα σε κάθε ιστορική περίοδο. Η εξουσία και το πρόνομα, ως υποστάσεις της κυριαρχικής λογικής, παίρνουν την μορφή της εποχής τους και υλικοποιούνται με σημείο αναφοράς τις εκάστοτε ιεραρχίες και αποτιμήσεις πλούτου και κοινωνικού κύρους. Τίθεται ένα ερώτημα: εκείνο που κάνει αιτή την κυριαρχική λογική στην κοινωνική συνείδηση είναι "δέσμο" της υλικής της υποστάσεως και ως εκ τούτου των ιστορικών

της ορίων;

Η Εξουσία δεν είναι μεταφυσική έννοια. Η Εξουσία κάποτε χρησιμοποιεί τον μεταφυσικό και το έκανε όχι για να καταστεί η ίδια υποτελής ανόπλων μυθολογικών αλλά για να τυφλώνει τους υπηκόους διεκδικώντας και κατοχυρώνοντας για τον εαυτό της χειροπιαστά συμφέροντα. Καθώς έχει ξεπεράσει προ πολλού τα μεταφυσικά προσκείμενα σαρκάζοντας και απαξιώνοντας τον άχρηστο δεσποτισμό τους, σήμερα, στην πιο επιθετική της μορφή που λέγεται καπιταλισμός, διακηρύττει ότι δεν μπορεί να αναγνωρίσει τον εαυτό της έξω από τη δική της θνητότητα, μια θνητότητα που οριοθετείται προφανώς από συμφέροντα και κινητή ιδιοτέλεια. Φαίνεται, όμως, στην Ιστορία ότι αυτοί που κάθε φορά ξεδιαλύνουν την εξουσιαστική φαινομενικότητα -πέρα από τα ρητορικά "υπαρξιακά" που θέτει κάθε φορά στο ιστορικό της πλαίσιο- δεν είναι άλλοι από τους εξεγερμένους. Κίνητρο των εξεγερμένων μέσα στην Ιστορία ήταν ανέκαθεν η αποτίναξη του ζυγού τους, με την ελευθερία να είναι σε τέτοιο βαθμό η ίδια τους η ανάσα, ώστε να μην εκλογικεύεται ούτε και να (μετα)φυσικοποιείται. Ακριβώς σε αυτό το

σημείο η Εξουσία αποκαλύπτει έναν συνιστώσα όρο ζωής της που είναι η συντριβή των εξεγερμένων, ο αφανισμός των φυσικών φορέων του αιτήματος της ελευθερίας με την ελπίδα ενός παντοτινού αφανισμού και του ίδιου του αιτήματος. Σε περίπτωση εξέγερσης δεν πρόκειται για συμφέροντα μικρά ή μεγάλα, για μάχες μεταξύ διευθυντηρίων και για διευθετήσεις κοινωνικών ιεραρχιών ώστε να χρειάζεται η θνητή γλώσσα των ιστορικών ορίων. Εδώ πρόκειται για επιθετική αμφισβήτηση της ίδιας της υποστάσεως της Εξουσίας. Γι' αυτό λοιπόν μέσα στην Ιστορία, οριζόντια και κάθετα σε κάθε ιστορική εποχή συναντώνται παραδείγματα διευθυντηρίων και μηχανισμών Εξουσίας που, ενώ έχουν παρελθόν και μέλλον επιστήθιας εκθρόνισης, ενώ εξελίσσονται μάχες συμφερόντων μεταξύ τους συμμαχούν για να καταπνίξουν μια εξέγερση. Θα παρατεθούν τρία χαρακτηριστικά ιστορικά παραδείγματα που τεκμηριώνουν αυτήν ακριβώς την συνθήκη δίνοντας της την "αιωνιότητα" που της αρμόζει πέρα από ιστορικές νομοτέλειες και κοινωνικούς δαρβινισμούς. Ο θάνατος κάθε Εξουσίας είναι η Εξέγερση γι' αυτό και οι απαντήσεις της Εξουσίας ήταν, είναι και θα είναι πάντα θανάσιμες.

ανταρσίες που φοβούνται οι εστειμμένοι ΣΣΙΛΟΚΟΦ

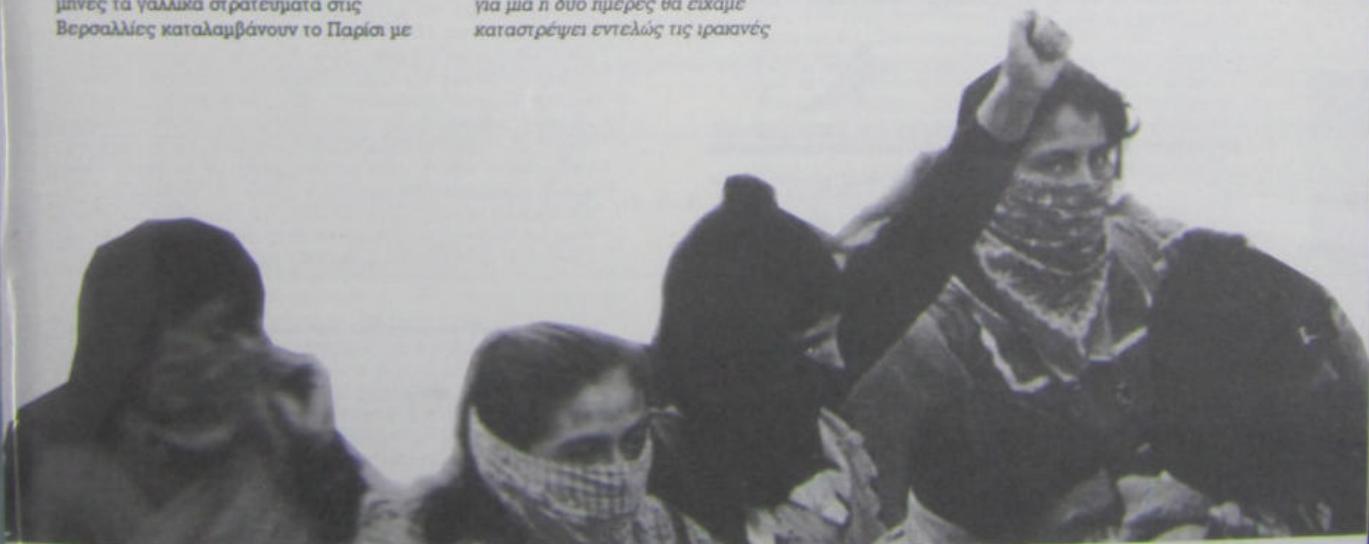
Ο Θουκυδίδης δίνει το κείμενο της συμμαχίας που συνήφθη μεταξύ Αθήνας και Σπάρτης στην αρχή του καλοκαιριού του 421 (Ε, 23-24), εκεί διαβάζουμε την ακόλουθη ρήτρα, η οποία δεν συνεπάγεται κάποιο ακριβές αντιστάθμισμα από σπαρτιατικής πλευράς: *ήν δε η δουλεία επανησπίται, επικουρείν Αθηναίους Λακεδαιμονίους παντί σθένει κατά το δυνατόν (αν η δουλειά τάξη εξεγερθεί, οι Αθηναίοι θα βοηθήσουν τους Λακεδαιμονίους με όλες τους τις δυνάμεις και όσο μπορούν)*. (Πιερ Νινιτάλ-Νακέ, *Πέρα από την αρχαία ελληνική δημοκρατία*, σελ. 79)

Το 1870 ο στρατός του Ναπολέοντα του 3ου, πολεμάει τον πρωσικό στρατό. Στις 18 Μάρτη του 1871 ο λαός του Παρισιού επιλέγει τον εμφύλιο πόλεμο ενάντια στην γαλλική κυβέρνηση των Βερσαλλιών και τον στρατό της και στη συνέχεια καταλαμβάνει την πόλη. Στις 28 Μαρτίου ανακηρύσσεται η Κομμούνα ως επίσημο "καθεστώς". Αμέσως μετά από αυτό το γεγονός, οι δυο "αδελφές-εχθρές" δυνάμεις ξαναδίνουν αμέσως τα χέρια: ο πόλεμος "αναβάλλεται" και μετά από δυο μήνες τα γαλλικά στρατεύματα στις Βερσαλλίες καταλαμβάνουν το Παρίσι με

τη βοήθεια των Πρώσων! (Μ. Φίλντ - Ζ-Μ Μπρόν, *Νεολαία και Επανάσταση*, σελ. 139)
Ο Μπίσμαρκ, κυβερνήτης των Πρώσων, απελευθέρωσε 100.000 γάλλους αιχμαλώτους πολέμου για να καθυποτάξουν το προλεταριακό Παρίσι (Λένιν, *"Η ανάμνηση της Κομμούνας"*)

Στις 26 Φλεβάρη του 1991, δυο μέρες πριν από την ανακοίνωση της κατάπαυσης του πυρός από την Ουάσιγκτον, ένα νέο στοιχείο έκανε την εμφάνισή του στο ιρακινό ζήτημα. Κουρασμένο από 12 χρόνια συγνής δικτατορίας, ένα μεγάλο μέρος του ιρακινού πληθυσμού εξεγέρθηκε ενάντια στο καθεστώς της Βαγδάτης. Η είδηση κρύφτηκε από τα ΜΜΕ καθώς η κυβέρνηση Μπους δεν ήθελε να φανεί ότι σταματάει τον πόλεμο για να σώσει το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν. Ο λαός άρκισε να διαδιδώνει στους δρόμους φέροντας όπλα και καταστρέφοντας πράγματα. Ο Μπους αποφάσισε να σταματήσει τον πόλεμο. Και το έκανε αυτό παρά τις αντιρρήσεις του στρατηγού Σβάρτσκοφ που δήλωσε: *"εάν μας είχε επιτραπεί να συνεχίσουμε για μια ή δυο ημέρες θα είχαμε καταστρέψει εντελώς τις ιρακινές*

δυνάμεις και θα ήταν μια μάχη εξολόθρευσης".
Στις αρχές του Μάρτη του 1991 η εξέγερση αρχίζει να απλώνεται σε ολόκληρο το Ιράκ. Η αντίδραση της κυβέρνησης Μπους είναι μια αφηρηδαστικά υποσπίριξη του καθεστώτος του Σαντάμ. Ο στρατηγός Σβάρτσκοφ έδωσε πολλά στους ιρακινούς στις 3 Μάρτη, όταν συναντήθηκαν στο Νότιο Ιράκ στα σύνορα με το Κουβέιτ, όπου τους επέτρεπε να χρησιμοποιούν ελικόπτερα. Ακόμη και οπλισμένα ελικόπτερα. Οδηγείται κανείς πολύ εύκολα στο συμπέρασμα ότι υπήρξε κάποιου είδους συμφωνία.
"Είπα, ναι, μπορείτε να απογειώσετε τα ελικόπτερά σας. Στη συνέχεια τα ελικόπτερα χρησιμοποιήθηκαν για να καταστρέψουν τους εξεγερμένους του βορρά" (Στρατηγός Σβάρτσκοφ). Είναι προφανές ότι οι αμερικάνοι προκώρπησαν σε μια απρόσμενη κατάπαυση του πυρός προκειμένου να επιτρέψουν στον ιρακινό στρατό να καταστείλει την εξέγερση.
(Απόσπασμα από το ντοκιμαντέρ: *Hidden War Of Desert Storm*)

ανοηκοκλήρωτες σημειώσεις

ενός ανοηκοκλήρωτου πολέμου

Ο πόλεμος συνεχίζεται παντού. Λίβανος, Συρία, η συνήθης ύποπτη Παλαιστίνη, το ζοφερό Ιράκ και Αργεντινάν, κεντρική Ασία, στις "βελούδινες" επαναστάσεις των πρώην σοβιετικών κρατών (που φέρνουν χαμόγελα στους δυτικούς ηγεμόνες), στην ταϊβανία, σε ολόκληρη την Αφρική, στο "αέθιο Κοκορβία" στη λατινική Αμερική, ακόμα και εδώ στις "ήσυχες" δυτικές μητροπόλεις... Ο Μασαβέλι εξαλλοίω ήταν ευρωπαίος.

εισαγωγή-εξαγωγή "δημοκρατία" Α.Ε.

Ήρθε η ώρα της διπλωματίας, δίδωνε η Κοινοβία Ράις στον αναγκαστικό λόγο της για την επίσημη ανάλυση των καθηκόντων της. Το αμερικανικό κράτος δεν κάνει κούρμα, αλλά μετατοπίζεται ξαναδιαβάζοντας την μετά την 11/9 ιστορία του. Έχει ξαναγραφτεί πως οι αδυναμίες της στρατηγικής στο Ιράκ όχι μόνο άγγιξαν τα όρια μιας δομικής κρίσης στο εσωτερικό των ΗΠΑ και διατάραξαν τις σχέσεις με τους ευρωπαίους συμμάχους, αλλά και μπλόκαραν οριστικά τον οποιοδήποτε στρατιωτικό σχεδιασμό ανά τον πλανήτη αφού ο κύριος βραχίονας της αμερικανικής ισχύος βαλτώνει στην ιρακινή ενδοκωρία. Κι όσο το παιχνίδι κοιτριανεί τόσο οι κυρίαρχοι του κόσμου θα νοσταλγούν τη χαμένη συνεργασία και πολυπολικότητα. Για το αμερικανικό κράτος δεν υπάρχει κοινή αλλαγή δόγματος, αλλά ελαφρές μετααιτήσεις και υποχωρήσεις από την απόλυτη μονομέρεια. Οι επισκεψίμες "καλής θέλησης", όπως ονομάστηκαν, τους τελευταίους μήνες αμερικανών αξιωματούχων ανά την Ευρώπη αυτό το στόχο έκαναν, να διασώσουν τις πληγμένες ευρωατλαντικές σχέσεις. Ο μονόλογος στοματιά και αραζει ένας επισκοδομητικός διάλογος, είτε συνοπτικός και παραλίγο αυτοκριτικός η Αμερικανίδα υπουργός εξωτερικών, ξεδιπλώνοντας τα νέα σχέδια του αμερικανικού κράτους. Στη διαδικασία αυτή προσηπνιέται -χωρίς να εγκαταλείπεται- η λογική των "σταθερών φίλων των ΗΠΑ" και μετατοπίζεται στην ανεύρεση παγκόσμιων επικαιρικών ή μη συνεργασιών με "σταθερά συμφέροντα" για την προώθηση της παγκόσμιας ασφάλειας. Η εξαγωγή δημοκρατίας, τίθεται στην αρχή των επιλογών των παγκόσμιων αφεντικών και αποκτά μεσοπρόθεσμα χαρακτήρα που ξεφεύγει από το γνώριμο ιδεολόγημα του "άξονα του κακού". Η λέξη δημοκρατία, συνδέεται άμεσα με τη σταθερότητα, την παγκόσμια ειρήνη, με το νεόκοπο δόγμα ασφάλειας και είναι ένα πολύτιμο όπλο: όχι μόνο γιατί αυτή η θεωρία συνεχίζει άλλους τους δυτικούς κυρίαρχους, αλλά και γιατί έχει την ισχύ να κερδίσει κάτι εξίσου σημαντικό, τη νομιμοποίηση των σταυροφοριών στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών. Αν ο φόβος των "παρanoiών τρομοκρατών" είναι το ένα κομμάτι που πρέπει να συνεχίσει τους πρωτοκοσμικούς, το άλλο πρέπει να είναι η αίσθηση του ότι όλα όσα γίνονται (ακόμα και με ατέλειες είτε υπερβολές) αποτελούν τμήμα μιας πράξης απονομής δικαίου σε αυτούς που το στερούνται. Αν μη τι άλλο η δημοκρατία γίνεται το κύριο εξαγωγικό προϊόν της Δύσης. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα δίκτυο πρόθυμων, αποφασισμένων, πειστικών και ρεαλιστών διανομητών. Οπλισμένων με αυτοπεποίθηση, αλαζονεία και έναν hi-tech στρατό...

Γενασκεδύπνοισ τους κόρτες στη μέση ανατολή

"το Ιράν αποτελεί προεκτεταμένη θέση τυραννίας στον κόσμο" Νοέμβριος 2004

"η Συρία δεν θα πρέπει να ασθάνεται στο απυρόβλητο των ευρύτερων αλλαγών στη μέση ανατολή" Απρίλιος 2005

Η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ δε μασάει τα λόγια της και μετράει δυνάμεις...

Η εισβολή στο Ιράκ αποτέλεσε και αποτελεί ένα σημείο μόνο του ευρύτερου ανασχεδιασμού στη μέση ανατολή. Και μετά τη "νίκη" των σταυροφοριών άνοιξαν νέες παράμετροι, ασήμφορες τις περισσότερες φορές για τους προασπιστές της δημοκρατίας και της παγκόσμιας ασφάλειας.

Έτσι γίνει μάλλον σαφές σε όλους πως ένας βασικός άξονας των αντιπροσοκρατικών εκστρασιών της "λέσχης των πρόθυμων" ήταν και είναι το Ιράν. Η Βαγδάτη και το οσανταμικό καθεστώς αλλά πληρούν σε όλες τις ιδεολογικές συνισταμένες του αντιπροσοκρατικού δόγ-

ματος". Όλα όμως και όλες τις γεωπολιτικές. Και αν ένα κομμάτι αυτού του πολέμου ήταν η περιούκλωση και απομόνωση του Ιράν πρωτίστως και της Συρίας δευτερευόντως, το "γενεαλογικό" χάος του Ιράκ με τις αντιμαχόμενες εθνικές και θρησκευτικές κοινότητες, η ισχυρή πλέον θέση των ουιγών στην κατοικακή κυβέρνηση μάλλον ενισχύει παρά αποδυναμώνει τη θέση των αγατολόδων του Ιράν. Το Ιράν γίνεται μια περιφερειακή δύναμη και παίκτης στο εσωτερικό του Ιράκ. Τα "σταθερά συμφέροντα" των μη σταθερών δυτικών συμμάχων αναλαμβάνουν δράση...

Η σύγκρουση των ευρωπαϊών ηγεμόνων με την αμερικανική αυτοκρατορία (την κριτική και άρνηση των πρώτων για την διαφανή μεσοπρόθεσμα επίθεση των γερμανών της Ουάσιγκτον στο Ιράν) είναι απλά και μόνο φαινομενική. Οι "επινοητοί" ευρωπαίοι δεν θέλουν να συμπαρασυρθούν από την πολεμική ορμή των αμερικανών φίλων, αλλά και ταυτόχρονα δεν θέλουν να εισπραξούν για άλλη μια φορά τα αποφάγια μιας ενδεχόμενης επέμβασης του αμερικανικού στρατού. Πίσω από τις λεκτικές αφημάχες για το ιρακικό καθεστώς συντηρούνται ταυτόχρονα κινέες δράσεις... Δεν είναι ότι απλά οι ευρωστωίτες ανέλαβαν (με τη σύμφωνη γνώμη του αμερικανικού κράτους) τις συνομιλίες με τους ιρανούς κρατούντες για την ακύρωση του πυρηνικού προγράμματός τους ως ένδειξη κατευνασμού των ΗΠΑ. Ούτε το ότι αποκρίφταν τον ριζοσπάστη ιρακινό σάιτ Σαντρ που παίζει το παιχνίδι της Τεχεράνης στο εσωτερικό του Ιράκ. Ίσως το πιο ενδεικτικό είναι το ότι από κοινού με τις ΗΠΑ στρίβωσαν την Ευρία, την πιο παραδοσιακή σύμμαχο του Ιράν στην περιοχή (μετά τη Δολοφονία τον Απρίλη στο Λίβανο του φιλοδυτικού πολιτικού Χαρίρι): με την απόφαση 1539 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, διατάσσεται η αποκώλυση του συριακού στρατού από το Λίβανο, ο αφοπλισμός της λιβανικής και της παλαιστινιακής Χαζμπολάκ και η ανάπτυξη του λιβανικού στρατού κατά μήκος των συνόρων με το Ισραήλ. Για μια ακόμη φορά στίβεται ένα γαϊτανάκι, μέσων, υποχωρήσεων, απειλών, χειραγώγων, χαμόγελων και αεροπλανοφόρων. Η υψηλή πολιτική ξεδιπλώνεται πάνω στους λαούς της μέσης ανατολής για να καθορίσει το μέλλον τους. Κανείς δεν μπορεί να ξεγελαστεί. Το δόγμα ασφάλειας, η ιδεολογία του φόβου, η εξαγωγή δημοκρατίας, τα σχέδια ανοικοδόμησης, οι προληπτικοί πόλεμοι και φυσικά τα πετρέλαια είναι αυτά που πρέπει να επιβεβαιωθούν και να κερδηθούν πάση θυσία. Αυτό που μένει εκκρεμές είναι η καλύτερη τοποθέτηση των δύο εξουσιαστικών μπλοκ σε μια μελλοντική "διευθέτηση" του ζητήματος του Ιράν. Στα πλαίσια τα σταθερά συμφέροντα παρουσιάζουν φυγόκεντρες δυναμικές. Αυτοί είναι οι νόμοι του αίματος. Ταυτόχρονα, η επελαύνουσα δημοκρατία, η ίδια η έννοια της ελευθερίας αφομοιώνεται από τους άμεσα θιγόμενους πληθυσμούς σαν πραγματική απειλή. "Ελευθερία" λοιπόν δεν μπορεί παρα να σημαίνει ταπεινώση και υποταγή... Κι αυτό οδηγεί σχεδόν αυτόματα είτε στη συσπείρωση γύρω από τα σκοτάδια της θρησκείας, του έθνους, του αρχηγού. Οποιαδήποτε απόπειρα των κοινωνιών για διεύρυνση της ελευθερίας τους, είτε θα κατασταλεί από τους ντόπιους μηχανισμούς ως ύποπτη για σχέσεις με τον "εξωτερικό εχθρό", είτε τελικά θα οδηγηθεί στην αναδίπλωση, την υποχώρηση και την κοινωνική απαξία. Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι (βίαιες πολλές φορές) διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων της νεολαίας στο Ιράν, που διεκδικεί με τους δικούς της όρους την αξιοπρέπεια της ενάντια στην αστυνόμευση της καθημερινότητάς της, έχουν οπισθοποιήσει τους τελευταίους μήνες. Δεν είναι καιροί για προδοσίες τώρα...

ευρωπαϊκά παρακλήττα

Τα πρόσφατα αρνητικά αποτελέσματα στα δημοψηφίσματα σε Γαλλία και Ολλανδία για το ευρωσύνταγμα προκάλεσαν μια μικρή ανατάραξη στους σχεδιασμούς για την οικοδόμηση του ισχυρού ανταγωνιστικού ευρωπαϊκού πόλου. Πέρα από την κλάση διάφορων ευρωπαϊστών, οι βάσεις του ευρωπαϊκού οικοδομήματος είναι πανίσχυρες και οι καταυθύνσεις ξεκάθαρες, που κανένα δημοψήφισμα δεν μπορεί να αντρέψει.

(Ο μόνος που επικαίρεται για το ότι είναι η ψευδο-αντιευρωπαϊκή αριστερά που προσπαθεί να αποδώσει στην άρνηση γάλλων και ολλανδών χαρακτηριστικά αποκλειστικά και μόνο γενικευμένης κοινωνικής δυσάρεσκιας, ξεκινώντας εμπλεκώς ότι ο δεξιός και ακροδεξιός λαϊκισμός αποτέλεσε εξίσου πόλο σύσπειρωσης του όμι). Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις βρίσκονται όντως σε αμηχανία, αλλά δεν ξεκινούν το γιατί η ΕΕ υπάρχει: "...α θα αφήσουμε την Ευρώπη να συρρικνωθεί σε μια απλή ζώνη ελεύθερου εμπορίου ή θα επιλέξουμε μια πολιτική Ευρώπη, ικανή να παίξει ένα μεγάλο ρόλο στη διεθνή σκηνή..." διατυμπανίζουν στις Βρυξέλλες. Οι ευρωπαίοι ηγέμονες θα ξαναβρούν στο άμεσο μέλλον την ησυχία που χρειάζονται για να ξαναπροσπαθήσουν να φτιάξουν μια κοινή πλατφόρμα δράσης. Τα ευρωπαϊκά όνειρα εξάλλου δεν πραγματοποιούνται μονάχα πάνω στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, η επιθετικότητα και η αλαζονεία πρέπει να απλωθούν και πέρα από τα ευρωσύνορα. Πρέπει να συνδέσουμε την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ με εντελώς νέους τρόπους... υπάρχουν τόσες πολλές περιοχές που οι ευθύνες ΕΕ και ΝΑΤΟ αλληλοσφίγγονται", είπε ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Γιάσπ Χοφ Σέφερ στα τέλη του Μάη για να υποστηρίξει τις προτάσεις του γερμανού καγκελάριου Σρέντερ για μια πιο αποφασιστική και λειτουργική ευρωατλαντική συμμαχία. Το δακτύλο των ευρωπαίων ηγετών δεν δείχνει μόνο το δρόμο της επανασυμφιλίωσης ευρωπαίων και αμερικάνων, ούτε μόνο την υπαρκτή αναγκαιότητα των κυρίαρχων για συνεργασία και τη δημιουργία μιας πραγματικά 'πολιτοπολικής και πολυμερούς' δράσης. Σηματοδοτεί επίσης και τις ανήσυχες και κρίσιμες περιοχές και πληθυσμούς ανά τον πλανήτη.

να Βαλκάνια κερδίζουν χρόνο

"Έτος αποφάσεων για το τελικό καθεστώς του Κοσόβου θα είναι το 2005. Νικόλας Μάτρεν, υφυπουργός εξωτερικών ΗΠΑ, Μάρτης 2005

"Δεν είναι πολύ σαφείς. Αυτήν τη στιγμή δεν έχει καταθεθεί σχέδιο στο τραπέζι. Τώρα κερδίζουμε χρόνο..." Ερικάρητ Μπούισεκ, επικεφαλής του Συμφώνου Σταθερότητας για τη ΝΑ Ευρώπη όταν ρωτήθηκε για το ποιές απόψεις υπάρχουν για το μέλλον του Κοσόβου, Απρίλης 2005

Τα αφεντικά του κόσμου αυτοσχεδιάζουν στη εδώ γειτονιά. Το 'ξαρνακό' ενδιαφέρον τους τελευταίους μήνες για τα Βαλκάνια και για την οριστική δευτεβίωση των ανοικτών πλάνων, οφείνεται ξανά το άρμα της βίας των ντόπιων κοινοτήτων. Τους τελευταίους μήνες στο Κόσοβο, οι πολιτικές δολοφονίες, οι διακοινοτικές συγκρούσεις και οι βομβιστικές επιθέσεις δίνουν και παίρνουν συμπαρασούροντας μαζί του τις βαλκανικές κοινωνίες που φαίνεται να μην έχουν κουραστεί από τις εθνοαστικές ματορείες, τους στρατούς και το αίμα. Η πληγή στο Κόσοβο δεν λέει να κλείσει και τίποτα δεν προμηνύει ότι η πολυσιζπημένη παρακώρση ανεξαρτησίας στους Κοσοβάρους θα λειτουργήσει προς την κατεύθυνση της εξομάλυνσης. Για το σερβικό κράτος, που χρόνια τώρα απονομιμοποιημένο, στριμκναιεται από εσωτερικές αδυναμίες και εξωτερικές πιέσεις, η υποκυρπητικότητα του μπροστά στην απώλεια του 'άκνου του σερβικού πολιτισμού', θα ενισχύσει την εικόνα της νομιμοφροσύνης στους διεθνείς οργανισμούς και τις αποφάσεις τους. Από την άλλη όμως, ζυγιάζοντας το πολιτικό κόστος μιας τέτοιας ενδοτικότητας αλλά και κυρίως υπερασπιζόμενο τους κυρίαρχους εθνικούς μύθους που συνέκονν την σερβική κοινωνία (οι ίδιοι μύθοι που την έκαναν τροφή του Μιλόσεβιτς) δεν μπορεί παρά να προσπαθήσει να ανατροφοδοτήσει όλα τα εθνοστικά συμπλέγματα.

Από την άλλη πλευρά, οι αλληλοπαράσπόμενες αλβανόφωνες ηγεσίες του Κοσόβου, εκμεταλλευόμενες τις συγκυρίες που προέκυψαν από την δημιουργία ενός κλίματος προεκτοράτου μετά τη νατοϊκή επέμβαση, προωθούν κι αυτές την εξόβδαση εθνοστικά προπαγάνδα την ίδια στιγμή που ανοίγουν την αγκαλιά τους στους ξένους επανδύτες που ακόμη διασχίζουν. Το 'ανεξαρτησία ή τίποτα άλλο' παντρεύεται με τις πλαστοκοιολόγες διαδόσεις, και οι πραγματικά οδυνηρές συνθήκες διαβίωσης των ντόπιων (ανεργία στο 40%), η γενικευμένη δυσάρεσκια, εκτρέφεται και εξοβλίζει τους αλβανόφωνους ηγέτες με ένα καλό διπλωματικό χαρτί για την 'αναγκαιότητα' και την επίσηυση της δημιουργίας ισχυρής εθνοκρατικής δόμησης. Ο ορίζοντας των Βαλκανίων παραμένει βαγμέννος στο κατό.

"Δεν θα επιτρέψουμε στους τρομοκράτες να απειλήσουν τους αφρικανικούς λαούς, ούτε να κρημοποιήσουν την Αφρική ως βάση για να απειλήσουν τον κόσμο". Τζορτζ Μπους στην περιόδο της στην αφρικανική ήπειρο στα τέλη του 2003.

Η δήλωση αυτή είναι και από μόνη της καταδεικτική των προθέσεων του πιο προωθημένου και επιθετικού κομμάτι της αντιτρομοκρατικής στουροφορίας, του αμερικάνικου κράτους. Υπάρχει μια τεράστια πλέον κυριαρχική φιλολογία για το πως οι ασταθείς περιοχές του πλανήτη ή οι περιοχές αυτές με "πολιτοπολικό και δημοκρατικό έλλειμμα" μπορούν να παράγουν το ανεξέλεγκτο, να δημιουργήσουν τις συνθήκες αυτές που θα διαταράξουν την παγκόσμια ειρήνη. Προσχηματικά ή μη, οι αφρικανικές χώρες σκεδόν όλες ανεξαιρέτως πληρούν τις προϋποθέσεις εκείνες για να αποτελέσουν ένα δόσιμο στόχο των πλανητικών αφεντικών. Τα τελευταία χρόνια έχουν αναπτυχθεί στην Αφρική με πρωτοβουλία των ΗΠΑ θεσμικά και στρατιωτικά όργανα (ACOTA- Εκπαιδευτική Βοήθεια για Αφρικανικές Επιχειρήσεις Έκτακτης Ανάγκης, IMET- International Military Education and Training Program, ARP- Περιφερειακό Πρόγραμμα για τη Διατήρηση της Ειρήνης στην Αφρική) που δοκιμάζουν και γενιώνουν το νέο δόγμα ασφάλειας στις εκεί περιοχές. Αυτό το αυξανόμενο ενδιαφέρον έχει αποτυπωθεί το γαλλικό κράτος που παραδοσιακά θεωρούσε την Αφρική σαν την μεγάλη του αυλή, ζωτικό κώρο των συμφερόντων του. Η επέμβαση του γαλλικού στρατού στην Ακτή Ελεφαντοστού τον περασμένο Νοέμβρη, θέλησε πέρα του προφανούς -να διαφεντεύει δηλαδή τα εκεί συμφέροντα του-, να επηρεάσει την κυρίαρχη και επιθετική του θέση στην Αφρική. Στο προηγούμενο τεύχος γράφαμε πως πέρα από τις πλανημένες ευρωατλαντικές σχέσεις με αφορμή το Ιράκ, τα αντικρουόμενα συμφέροντα των δύο πόλων στην αφρικανική ήπειρο, αυτό που αποτελεί κοινό σκοπό και συμφέρον δεν είναι παρά η θωράκιση και η επιβολή του νέου δόγματος ασφάλειας (όπως βέβαια το αντιλαμβάνεται ο κάθε πόλος, ως πρόεκταση δηλαδή των ζωτικών του συμφερόντων). Και ότι μια επέμβαση για λόγους 'ανθρωπιστικών και σταθερότητας' θα μπορούσε να ξαναζωντανέψει τη συνεργασία ΕΕ και ΗΠΑ αλλά κυρίως να τονώσει την κοινωνική νομιμοποίηση στο δόγμα του παγκόσμιου ελέγχου που στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών έχει χαθεί. Εξάλλου οι κάποιου των πρωτοκοσοβικών μπροπόδων έχουν μάθει να αντιμετωπίζουν και να βλέπουν κάθε κρίση στην Αφρική μέσα από το φίλτρο μιας σημασίας και αναγκαιότητας που προσμοιάζει με αποουακά ήθη. Οι παρακάτω ειδήσεις παρμένες από τις εφημερίδες με απόσταση λίγων ημερών ή μία από την άλλη δεν χρειάζονται μάλλον περισσότερο ανάλυση: "η περίπτωση Νταρφούρ είναι κλασικό παράδειγμα του γιατί Ε.Ε. και ΝΑΤΟ πρέπει να συνεργάζονται σε ανθρωπιστικές κρίσεις" γγ ΝΑΤΟ Γιάσπ Χοφ Σέφερ (26/08/05)

"Οι ΝΑΤΟϊκοί σύμμαχοι συμφώνησαν χτες για τη διεξαγωγή συνομιλιών με την Αφρικανική Ένωση για την παροχή επιμελησιακής βοήθειας στην ειρηνευτική δύναμη στην Νταρφούρ, ανοίγοντας έτσι το δρόμο για μια πιθανή πρώτη ανάμειξη της Συμμαχίας σε αφρικανική διένεξη. Αξιωματικοί του ΝΑΤΟ υπογράμμισαν ότι η υποστήριξη στο έργο της Αφρικανικής Ένωσης δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά την ανάπτυξη δύναμης της Συμμαχίας στην ταρμαμένη περιοχή του Σουδάν. Ωστόσο, ο εκπρόσωπος του ΝΑΤΟ, Τζέιμς Άποθουράι, αναγνώρισε ότι "θα είναι η πλέον σημαντική εστίαση ενδιαφέροντος από το ΝΑΤΟ σε ένα πρόβλημα ασφάλειας στην Αφρική" (από τις εφημερίδες 28/04/05)

Το ΝΑΤΟ θα δοκιμάσει για πρώτη φορά στην Αφρική τη Δύναμη Ταχείας Αντίδρασης (από 17.000 άντρες για 'κρίσεις' όπου Γης). Σε ευρεία κλίμακα στρατιωτικά γυμνάσια που θα γίνουν ανοικτά των ντοπιών στο Πράσινο Ακρωτήριο, τον Ιούλιο του 2006, όπως ανακοίνωσε ο ανώτατος στρατιωτικός διοικητής της Συμμαχίας χτες. Η σχετική ανακοίνωση από τον στρατηγό Τζέιμς Τζόουνς θέτει ουσιαστικά ένα τέλος στη διένεξη μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Γαλλίας που κατέληξε σε μπλοκάρισμα της αμερικανικής πρότασης στην αρχή της φετινής χρονιάς, να γίνουν οι ασκήσεις στη Μαυριτανία. (από τις εφημερίδες 13/04/05)

Οι καλοί λευκοί δυτικοί πατερούληδες ξαναφτάνουν στην Αφρική σαν νέοι ιεραπόστολοι.

οι πραγματικοί δεν παύουν με τους φρούς ιεροσάντες της τομπίρας έχουν τον οποίο επιλύουν τα μυστήρια και τον Βουαρό της δίωξης πολιτικού εγκλήματος έχουν προκατασκευασμένες λίστες ενόμιμ μεθόδων και των σεναρίων της επιρροής σπονδίζονται με -αλλά και προτίπεται από στατική πολιτική της ΕΕ μια πολιτική που στην αφορολόγηση και στον έλεγχο των κτημάτων και στον ορισμό του οδιδόλοκτων από αυτά 3ηη εποχή του δημοκρατία ή με την τρομοκρατία" το δηλώνει έμπρακτα κανείς εκάθρος κράτους τον κατατάσσει αυτό στους "ήμοσιους"

επιβεβαιώνει και τα κηρόβρατρα στελέχη της αστυνομίας σε τίποτα της κοινής λογιστικής. Οι τελευταίοι αδύρα και σαν απεικείνι καυλακίτοι να επιδείξουν και ένα είδος ευφυίας στον τρόπο με τον οποίον τις πολιτικές υποθέσεις αντιμετωπίζουν οι ευρωσυνιστώσες έχουν έτοιμες τις λίστες και ψάχνουν για μυστήρια, και αναζητούν εγκλήματα ή "κοινοτομία" των αστυνομίας τη καταστολεί κοινωνικών των πο να τη του πατα και στα ανεξέλεγκτα

στοιχεία" του συστήματος 3ηηηηη... έλκως έτσι κατασκευάζονται τα σήματα δώδεκα, έλκως έτσι προκίπεται και το μεσογειακό...

ΜΕΡΟΣ Β'

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΤΡΙΤΟΝΟ ΤΩΝ ΒΕΡΜΟΥΔΩΝ

Όπως αναφέραμε και στην "σύνοψη ιστορική τριγωνομετρία" (Σαμζινάτ #10), το ιταλικό κράτος μετά τα γεγονότα της συνόδου του G8 στη Γένοβα υπήρξε από τους πρωτεργάτες της κατασκευής του θεωρήματος περί "αναρχικού τρομοκρατικού μεσογειακού τριγώνου". Οι ιταλικές αρχές -σε συνεργασία με τις αντίστοιχες Ευρωπαϊκές και μέσα σε ένα περιβάλλον παγκοσμιοποίησης της καταστολής- αξιοποίησαν στο έπακρο την εμπειρία και την ισχύ που έχουν κληρονομήσει από τα "μολυβένια χρόνια" της δεκαετίας του '70 και τον ατέλειμο ενδοκυβερνητικό πόλεμο με την μαφία. Ανανέωσαν τους ήδη σκληροτράχηλους "αντιτρομοκρατικούς" τους νόμους και επεκρίνοντας την ισχύ τους έως και την "διάδοση αναρρηπικών ιδεών" στοιχείουν ξεκάθαρα στην κατάληξη κάθε έμπρακτης κοινωνικής αμφισβήτησης της Κυριαρχίας.

Χαρακτηριστικό του ολοκληρωτισμού της ιταλικής δημοκρατίας είναι η ίδια η Δικαιοσύνη της. Τη διαλείκωναν υποθέσεων "τρομοκρατίας" και κινηματικής βίας αναλαμβάνουν συγκεκριμένοι εισαγγελείς, τα πορίσματα των οποίων έρχονται να αντικαταστήσουν την πραγματικότητα και θεωρούνται αδιαμφισβήτητα από αστυνομικές και δικαστικές αρχές. Γι' αυτό και πολλές κινηματικές υποθέσεις γίνονται γνωστές με το όνομα του δικαστικού που τις έχει αναλάβει. Γι' αυτό και σύντροφοι από την ιταλία κάνουν συχνά λόγο για "δικαστικές σκευωρίες με αντιπαρκα πεσιτήρια", σε ένα καθεστώς όπου η προανακρηπική κρίση του κάθε "αντιτρομοκρατή δικαστή θεωρείται απρότακτο στοιχείο.

Αυτή την ποινική δικαιοσύνη "εξάγει" το ιταλικό κράτος στους ευρωπαϊκούς εταίρους του για την συγκρότηση αντίστοιχων υπερ-θεσμών, με βάση αυτή την ποινική εξάγει και τα συμπεράσματα του για τα κάθε είδους μεσογειακά τριγύνα και πολύγωνα. Και προφανώς αυτή την ποινική κλημερπεί και στο εσωτερικό του δρέποντας και τους καρπούς της. Έτσι -συνά πέρα από γεγονότα και καταστάσεις- το αντιεξουσιαστικό-αναρχικό κίνημα της χώρας αμφισβητώντας έμπρακτα τη έννομη τάξη δεν μπορεί παρά να βρίσκεται σε διαρκή πόλεμο μαζί της και ενίοτε στο στόχαστρο της καταστολής.

Έτσι μετά την περηνή επιτυχία της "υπόθεσης Μαρίνι" και την δίωξη δεκάδων εξεγερσιακών αναρχικών (με πολύχρονη φυλάκιση έως και ισόβια), μετά τις συνεχιζόμενες έως και σήμερα καταδικές διαδύλων και αθώωσης μπάτσων για τα γεγονότα της Γένοβα, δεν προκαλεί έκκληξη στα δικαστικά χρονικά το γεγονός της 3ης Μαΐου 2005: Το ανώτατο δικαστήριο της Ιταλίας αθώνει οριστικά τους τελευταίους κατηγορούμενους για την φονική έκρηξη της 12ης Δεκεμβρη 1969 (η γνωστή υπόθεση της "μάτσα Φοντάνα" όπου παρακρατικοί σε συνεργασία με την αστυνομία τοποθετούν βόμβα σε πλατεία. Μια προβοκάτσια των αρχών, με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες από την έκρηξη, πογκρόμ εναντίον των αναρχικών, ένας εκ των οποίων σκοτώνεται κατά τη διάρκεια της ανάκρισης και ένας δεύτερος παραμένει έως και σήμερα στη φυλακή). Η εξευρωπαϊσμένη ιταλία συναντά το ένδοξο φασιστικό παρελθόν της και από κοινού προχωρούν ακόθεκτοι στην "αντιτρομοκρατική σταυροφορία", τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό της χώρας. Τέλος Μαΐου 2005, ένα νέο πογκρόμ εναντίον του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος και ένα νέο κυνήγι μαγισμών αρχίζει...

Οι ιταλικές αρχές, με αφορμή δύο πακέτα βόμβες (η μια στάλθηκε στη δημοτική αστυνομία του Τορίνο και η δεύτερη σε κέντρο υποδοχής μεταναστών της Μοδένα), εξαπέλυσαν μια μαζική κατασταλτική επιχείρηση εναντίον αναρχικών, κοινωνικών κέντρων και ομάδων. Μέσα σε μόλις δεκαπέντε μέρες πραγματοποιήθηκαν σε όλη την Ιταλία 200 περίπου εισβολές της αστυνομίας σε σπίτια και στέκια, με αμέτρητες προσαγωγές και με περισσότερες από 20 συλλήψεις αναρχικών. Οι περισσότεροι από τους συλληφθέντες συντρόφους προφυλακίστηκαν, οι υπόλοιποι βρίσκονται σε κατ' οίκον περιορισμό, ενώ παράλληλα ασάβηκαν και δεκάδες διώξεις με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο και την κατηγορία της "αναρρηπικής ένωσης με απώτερο σκοπό την τρομοκρατική δράση"... Δεν έλειψαν φυσικά και οι απαραίτητες γαρντιούρες των αρχών στα "περί αναρχικού τριγώνου"...

Σύμφωνα με τον δικαστή της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας του υπουργείου εσωτερικών της Ιταλίας Carlo Di Stefano, "τα δυο αντικείμενα προέρχονται από διαφορετικές ομάδες αλλά έχουν τον ίδιο εγκληματικό σχεδιασμό, που έχει σχέση με τον τρόπο δράσης αναρχικών ομάδων. Και στις δυο περιπτώσεις εφαρμόστηκε η ίδια αναρρηπική στρατηγική". Ενώ ο ίδιος ο υπουργός εσωτερικών Pisani, εγκαινιάζοντας ουσιαστικά ένα κύμα καταστολής που ποινικοποιεί κάθε είδους αναρχική δραστηριότητα, δήλωσε ότι "κανείς πλέον δεν θα πρέπει να υποτιμά την εν δυνάμει αναρρηπική απειλή που μπορεί να κρύβουν μικρές έκτασης επεισόδια βίας ή διάχυτης παρανομίας"...

Στα κατηγορητήρια που έχουν στηθεί περιλαμβάνονται βομβιστικές επθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και δικαστήρια από την εποχή της συνόδου του G8 στη Γένοβα και τη δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι, μέχρι και "αναρρηπική προπαγάνδα" για τη διακίνηση του δελτίου του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, η ιστοσελίδα του οποίου απαγορεύτηκε, και υποκίνηση μεταναστών -κρατούμενων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης- σε εξέγερση.

Πιο συγκεκριμένα: Την Πέμπτη 12 Μαΐου, σε μια μαζική επίδειξη δύναμης, οι Digos (ιταλική πολιτική αστυνομία) συνέλαβαν πέντε αναρχικούς στην πόλη Lecce της Ιταλίας. Οι συλληφθέντες είναι οι: Annalisa Capone, Angela Marina Ferrari (Marina), Critian Palladini, Salvatore Signore και Saverio Pellegri. Οι τρεις πρώτοι προφυλακίστηκαν ενώ οι δυο συντρόφοι τους τέθηκαν σε κατ' οίκον περιορισμό. Και οι πέντε σύντροφοι δραστηριοποιούνται στο κοινωνικό κέντρο Capolinea και συμμετέχουν ενεργά στον αγώνα ενάντια στο κέντρο κράτησης μεταναστών "Regina Pacis" του Λέτσε. Στη βάση αυτής της έρευνας, έγινε έφοδος σε σπίτια και στέκια αναρχικών σε ολόκληρη την Ιταλία, το Τορίνο, το Τρέντο, το Κάλιαρο, την Κατάνια κ.α. Ο κατελιμμένοσ κώρος Capolinea στο Lecce σφραγίστηκε και υποβλήθηκε σε δικαστικό έλεγχο...

Στις 19 Μάη, έγιναν 56 έρευνες σε σπίτια, στη Σαρδηνία, στο Βιτέρμπο, τη Ρώμη, τη Γένοβα και τη Φότζια, στα πλαίσια δικαστικής έρευνας για ενέργειες σαμποτάζ που έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια στη Σαρδηνία: την αποστολή βόμβας σε στρατόνα των κοραμηνήρων τον Οκτώβρη του 2003 και τον εμπρησμό του εκλογικού κέντρου του ακροδεξιού κόμματος Forza Italia τον Ιούνη του 2004. Εφτά σύντροφοι τέθηκαν σε κατ' οίκον περιορισμό -κατηγορούμενοι "ως μέλη ή συμπαθούντες" του Κέντρου Αναρχικών Μελετών FRARIA του Κάλιαρο- και σε 26 ακόμα ασάβηκαν διώξεις για "αναρρηπική ένωση", "προπαγάνδα και εξύμνηση αναρρηπικών πράξεων" κ.α...

Στις 24 Μάη, στο Τορίνο, ταυτόχρονα με την εξέγερση μεταναστών στο κέντρο κράτησης της περιοχής, έγιναν έρευνες στο κοινωνικό κέντρο Porfido και σε σπίτια 9 συντρόφων που δραστηριοποιούνται στον αγώνα αλληλεγγύης στους μετανάστες...

Στις 26 Μάη έγιναν δύο διαφορετικές αστυνομικές επιχειρήσεις από το βορρά ως το νότο της χώρας, η μια με εντολή της εισαγγελίας της Μπολόνια και η δεύτερη της Ρώμης, με αποτέλεσμα 110 εισβολές σε σπίτια αναρχικών και 10 συλλήψεις. Από την εισαγγελία της Μπολόνια ασκήθηκε δίωξη σε 21 άτομα για "ανατρεπτική ένωση με σκοπό την τρομοκρατία", και 7 σύντροφοι (οι Lucia Rippa, Mattia Bertoni, Elsa Caroli, Teo Tavernese, Marco Foresto, Danilo Cremonese και Valentina Speziiale) προφυλακίστηκαν κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην οργάνωση "Cooperativa artigiana fuoco e affini" που έχει αναλάβει την ευθύνη για βομβιστικές επιθέσεις από το 2001 και στη συνέχεια ενώθηκε με την Ατυπη Αναρχική Ομοσπονδία. Όλοι επίσης βαρύνονται με την κατηγορία της "ανατρεπτικής προπαγάνδας" για την έκδοση του δελτίου του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού. Ο δικαστικός τόπος όπου φυλάσσονται η συγκεκριμένα ιστοσελίδα καταλήφθηκε από ανακοινώσεις της Ιταλικής αστυνομίας...

Από την εισαγγελία της Ρώμης -στα πλαίσια της έρευνας για βομβιστική επίθεση στο δικαστήριο του Βιτέρμπο το Γενάρη 2004, αποτυχημένη απόπειρα έκρηξης σε υπηρεσία του υπουργείου δικαιοσύνης στο Βιτέρμπο τον Οκτώβρη 2003 και για τη λεηλασία ενός καταστήματος McDonald's μετά το τέλος διαδίωξης του Φλεβάρη '99-δόθηκε εντολή για 26 εισβολές σε σπίτια (σε Τορίνο, Λατίνια, Νάπολη, Τεργέστη, Καζέρτα, Φλωρεντία και Βερόνα) και για τη σύλληψη 5 συντρόφων: των Stefano και Massimo Leonardi και της Claudia Cospiro, που οδηγήθηκαν στη φυλακή, και των D. Cremonese και V. Speziiale, για τους οποίους ένταλμα σύλληψης υπήρχε και από τη Μπολόνια. Κατηγορούνται για "ανατρεπτική ένωση και ένοπλα συμμορία" ως συναυτουργοί στις δύο βομβιστικές επιθέσεις, ενώ ο Massimo κατηγορείται επίσης για τη λεηλασία των McDonald's...

...ΚΕΙΜΕΝΑ, ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ, ΠΡΟΚΥΡΗΞΕΙΣ...

"...ΥΠΕΡΑΣΠΕΖΟΜΑΙ ΤΗΝ ΑΣΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΟΥ, ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΜΟΥ. ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ... Είμαι αναρχικός, επαναστάτης, αντιεξουσιαστής, στις ιδέες και στις πράξεις μου. Όπως όλους μας συμμετέχω σε διάφορους αγώνες, όπως σε θέματα αλληλεγγύης για τους κρατούμενους, σε αγώνες ενάντια στις φυλακές, στους κοινωνικούς αγώνες, και δραστηριοποιούμαι τοπικά μαζί με άλλους συντρόφους και συντρόφισσες. Ζω αγαπιά, μου, όπως όλοι οι άνθρωποι... ΟΥΤΕ ΑΘΩΟΣ ΟΥΤΕ ΕΝΟΧΟΣ... Αθωότητα και ενοχή: δύο έννοιες τόσο προσφύκει στην κρατική δικαιοσύνη. Άδικες λέξεις, κληρονομιά της κυρίαρχης τάξης. Είμαι αναρχικός, εχθρικός προς την εξουσία, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, τα προνόμια, τους πολέμους του κεφαλαίου που προκαλούν την πείνα και το θάνατο, την υποδούλωση των λαών που διεκδικούν τον αυτοκαθορισμό τους... ΟΧΙ ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ... Η πείνα, η εκμετάλλευση και η καταστολή είναι ζήτημα πολιτικά... Και ο βομβαρδισμός-δολοφονία κλιόδων ιρακινών συνοδευόμενος από την κατάληψη της γης τους, και η σφαγή των παλαιστινίων, και οι θάνατοι στα ρωσικά ανθρακωρυχεία, και οι μαζικές συλλήψεις των φιλόβλων στα γιπέδα, και οι νεκροί μετανάστες στη θάλασσα, και οι "νόμιμες" δολοφονίες συντρόφων; Και όλα αυτά τι είναι; Νόμιμες βρωμιές. Πολιτικά του κεφαλαίου. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο λέω ότι κάθε φυλακισμένος είναι πολιτικός κρατούμενος. Διότι είναι θέμα μας το ζήτημα που τον σφαιρεί κάθε αξιοπρέπεια και κάθε ελευθερία. Που τον βάζουν σ' ένα κελί για να προστατεύσουν τους πανταχού αστούς. ...Το προλεταριάτο ή είναι επαναστατικό ή δεν είναι τίποτα!" (...)

Μάσιμο Λεονάρντι

Μετανάστες νεκροί, εξεγερμένοι στη φυλακή

Την Πέμπτη 12 Μαΐου, πέντε αναρχικοί από την πόλη Lecce συνελήφθησαν, ως κομμάτι μιας ακόμα έρευνας για "ανατρεπτικές οργανώσεις με τρομοκρατικές προθέσεις" (άρθρο 270). Στη βάση αυτής της έρευνας, έγινε έφοδος σε σπίτια και στέκια αναρχικών σε ολόκληρη την Ιταλία. Ο καταληφθέντος χώρος Capolinea στο Lecce σφραγίστηκε και υποβλήθηκε σε δικαστικό έλεγχο. Γνωστοί για τη συνεχή και αδιαπραγμάτευτη αντίστασή τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία η γλώσσα του κράτους αποκαλεί "Κέντρα Προσωρινής Παραμονής", αυτοί οι σύντροφοι δημιουργούσαν πολύ μεγάλη ενόχληση. Τώρα που η

κτιφωδία του Κέντρου του Lecce αποκαλύφθηκε τόσο ξεκάθαρα που ο διευθυντής του, ο Πατέρας Cesare Lodeseτο συνελήφθη με κατηγορίες περί ατομικής βίας και απαγωγής, τώρα που διάφοροι εγκλείστη μετανάστες έχουν αρπάζει να εξεγείρονται, με θάρρος και συνέπεια, οι φωνές όσων επανειλημμένα ξεσκακίζουν τους αρρόδους και ολόκληρο το σύστημα των στρατοπέδων συγκέντρωσης, φωνάζονται. Αυτοί οι σύντροφοι κατηγορούνται για σωρεία επιθέσεων ενάντια στην παρουσία των διακριτών και των κορυγών του Κέντρου στο Lecce, ενάντια στο EasoIt και κάποιες δράσεις ενάντια στην Benetton. Δεν ξέρουμε αν είναι αθώοι ή ένοχοι και δεν μας απασχολεί. Δεν ψάχνουμε γι' αυτά που θεωρούνται δικαιολογημένα στις γραμμές των νόμων εκδικών του κράτους. Αν είναι αθώοι, έχουν την αλληλεγγύη μας. Αν είναι ένοχοι, την έχουν ακόμα περισσότερο. (...)

Για μας, ο καλύτερος τρόπος για να σταθούμε αλληλέγγυοι στους συντρόφους του Lecce είναι να συνεχίσουμε τον αγώνα για να κλείσουν των στρατοπέδων συγκέντρωσης, για να μηλοκαρμιστεί ο μηχανισμός του εκτοπισμού. Για έναν κόσμο χωρίς σύνορα.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ SALVATORE, SAVERIO, CHRISTIAN, MARINA, ANALISA! ΝΑ ΚΑΕΙ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!

Αναρχικοί

...Είναι φανερό ότι αυτή η επιχείρηση, γαρνιρισμένη με όλον τον ντόρο του αστικού τύπου, αποτελεί ένα ακόμα παράδειγμα δικαστικής σκευωρίας με ανύπαρκτα πεπτημένα... Ο στόχος αυτού του σεναρίου είναι να αποθαρρύνει την έκφραση κάθε είδους διαφωνίας, να εγκληματοποιήσει συντρόφους, θέτοντας σε εφαρμογή μια στρατηγική "καμένης γης" ολόγυρα τους. Ξέρουμε πως σε μια κοινωνία όπου τα πάντα είναι αναλώσιμα προϊόντα, η φυλακή είναι το εργαλείο αποτροπής κάθε είδους διαφωνίας, κρίσιμο ως εκέγγυο μιας συναίνεσης, μιας κοινωνικής απάθειας απαραίτητης για τον καπιταλισμό. Θα ήθελαν να είμαστε αξιοθρόνητα ικανοποιημένοι με τα ψεύδη που πέφτουν από το επίσημο δέινο αυτών που βρίσκονται στην εξουσία. Αντίθετα, εμείς αυτό που θέλουμε είναι ένας διαφορετικός κόσμος, ισότιμος και αντιεξουσιαστικός. Οι σύντροφοί μας δέχτηκαν βίαια επίθεση γιατί στάθηκαν αλληλέγγυοι σε άλλους αποκλεισμένους, εκμεταλλευόμενους, μετανάστες που φυλακίζονται και απελαύνονται γιατί δεν έχουν άδεια, που κλεινόμαστε ως υπάνθρωποι και σκεπάζονται από ένα πέλαο κοινωνικής απόπειρας. Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους καταπιεσμένους είναι αυτό που οι εξουσιαστές φοβούνται περισσότερο, είναι η δυνατότητα που κάνει τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια εκείνων που μας αποκαλούν τρομοκράτες. Σήμερα εκφράζουμε την απόλυτη αλληλεγγύη μας με όσους δέχτηκαν επίθεση και φυλακίστηκαν. Αίμα θα είμαστε και πάλι μαζί τους στον αγώνα, όπως πάντα. Λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους, κάρτε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές!

Αναρχικοί του Capolinea

Διευθυντές κρατούμενων:

-Valentina Speziiale : Danilo Cremonese, Casa circondariale di Pescara Via San Donato 2 66100 Pescara -Massimo Leonardi, Stefano Del Moro, Marco Bisesti, Casa circondariale di Roma Regina Coeli Via della Lungara 29 00185 Roma -Lucia Rippa, Casa Circondariale viale L. Settembrini 8 42100 Reggio Emilia -Elsa Caroli, Casa Circondariale via della Rocca 6 47100 Forlì -Claudia Cospiro, Casa Circondariale, contrada Ceppala 1 64100 Teramo -Mattia Bertoni, Casa Circondariale, strada delle Novate 85 29100 Piacenza -Tirteo Tavernese, Carcere di Palmi Via Trodio, 8 99015 Palmi (RC) -Salvatore Signore, Saverio Pelligrino and Cristian Palladini are imprisoned at: Casa circondariale Borgo San Nicola 73100 Lecce, Italy

πηγές: αναρχικό δελτίο αντιεπιδημιολογίας #35, Ιούνης 06, athens.indymedia.org, a-info, FEDERAZIONE dei COMUNISTI ANAR-CHICI, http://www.fdaa.it/fdaaen, Anarchists of Capolinea, negroised conspiration

Χαιρετίσματα σε όλους. Καταρτίθη θα ήθελα να διευκρινίσω ότι θα γράψω ότι μου έρχεται πρώτα στο μυαλό, γιατί όλες οι απόψεις μου και οι προτάσεις μου, σε λίγο δε θα είναι δικές μου...

...Θεωρώ ότι η ολική άρνηση στράτευσης κινείται μέσα στα ευρύτερα πλαίσια αυτού που λέμε "αντιρρησίας συνείδησης". Ο αντιρρησίας συνείδησης αρνείται να υπηρετήσει το στρατό για θρησκευτικούς, πολιτικούς, συνειδησιακούς ή άλλους λόγους. Η ουσία αυτού του πράγματος είναι η ελευθερία των ανθρώπων να οργανώνουν τη ζωή τους με βάση τις επιθυμίες τους. Ολικώς αρνητής, πολύ κοντά, σημαίνει ότι αρνείται ακόμη και αυτές τις "ενδεδειγμένες λύσεις" που σου προσφέρονται στη θέση της στρατιωτικής θητείας. Και αυτό γίνεται γιατί ο ολικώς αρνητής δεν αρνείται μόνο τη θητεία στο στρατό αλλά και ολόκληρο το πλέγμα των ιεραρχιών και διακρίσεων που συνιστάμε τόσο στην κοινωνική μας ζωή όσο και μέσα στις απόψεις. Προσπάθησα να οδηγήσω την ζωή μου μακριά από αυτό το πλέγμα. Τόσο στη δέσφισή μου, όσο και κατά τη διάρκεια της κράτησής μου από τις 8 Απριλίου, αρνήθηκα όλες τις "ενδεδειγμένες" που μου πρόσφεραν. Μπορεί οι νόμοι οι κανονισμοί και οι συμπεριφορές να αναγκάζουν την συμμόρφωσή τους, εγώ όμως δεν έβαλα καμιά αμφιβολία για την νομιμότητα της απόφασης που ανέπτυξε ενάντια σε αποφάσεις που πάρθηκαν ενάντια στη θέλησή μου. Η ολική άρνηση αρνείται να αναγνωριστεί ένα υποθετικό κοινωνικό συμβόλαιο που μεσολαβεί ανάμεσα στην κοινωνία και το κράτος ή μεταξύ κρατών.

...Η δέσφισή μου ότι είμαι ολικώς αρνητής συνοδεύτηκε από μια τεράστια έκπληξη. Κάποιος απλά πίστευαν ότι είμαι τρελός. Μετά φαίνεται να συμφωνούν ότι είμαι τρεμοκράτης. Κάποιος αξιωματικός μου πρότεινε να εξομαλύνω τη θέλησή μου, αλλά και πάλι ένιωσαν την έκπληξη όταν τους είπα ότι δεν προτιμάω να πληρώσω. Διαφορές μου έλεγαν στο αστυνομικό τμήμα και στη φυλακή ότι "αν θες να τρεις από το ψαμί της πατρίδας, θα πρέπει να πληρώσεις γι' αυτό". Τους ρωτούσα, τον καθέναν απ' αυτούς, "ποιος παράγει αυτό το ψαμί; Ποιος κερδίζει σε ποιον; Τι σημαίνει "πατρίδα"; Όσο πιο πολύ ρωτούσα, τόσο πιο λίγο μάθαινα. Το ότι απαγορεύουν στους φρουρούς μου στη φυλακή να μιλήνε μαζί μου, αποδεικνύει το πόσο επιρροή είναι γι' αυτούς η έννοια του ολικώς αρνητή. Ναι, νομίζω ότι φοβούνται...

... Στην αρχή ήσουν φοβισμένος γιατί μπήκα στη φυλακή με τη σφραγίδα του "προδότη" και του "τρομοκράτη" και οι άνθρωποι δυστυχώς γύρω μου πολύ συχνά καθοδηγούνται. Υπήρχε μια απόπειρα λητοαρχαρισμού εναντίον μου την πρώτη νύχτα της κράτησής μου. Έχω κινήσει και δικαστικά γι' αυτήν την ιστορία. Επιπλέον για μένα οι προσπάθειες των αρχών να κρατήσουν τη χώρα τους καθαρά, καθοδηγώντας κάποιους κρατούμενους εναντίον μου, δεν υπήρξαν επιτυχημένες. Τώρα δεν έχω απολύτως καμία πρόβλεψη με τους κρατούμενους. Κατά κάποιο τρόπο θα έλεγα, ότι τόσο οι στρατιωτικές συνειδήσεις όσο και οι ολικώς αρνητές έχουν το σεβασμό του στρατιωτικού προσωπικού. Λογικό αυτό κατά μία έννοια αφού και αυτοί βιώνουν καθημερινά και είναι θύματα του στρατιωτικού καταστήματος.

...Οι κοινωνικοί άνθρωποι ήταν προετοιμασμένοι για κάτι τέτοιο ήδη από το 2001 που είχα κάνει και τη δήλωση της ολικής άρνησης, και ήταν πάντα στο πλάι μου... Δεν μπορούσα όμως να φανταστώ ούτε την έκταση ούτε και τη συμμετοχικότητα (του κοινοτικού αλληλεγγύης). Όλα αυτά κινούν την παραμονή μου στη φυλακή ακαθόν σκεπτή. Οι συμμετέχοντες σ' αυτές τις ομάδες συμπαράστασης απέδειξαν ότι παρά την κατάσταση εκείνης δεν έβλεπα το δικαίωμα να φυλακίζεις την απαίτηση για ειρήνη. Όλα αυτά που γίνονται ενισχύουν την πίστη μου ότι κάποια μέρα οι άνθρωποι θα είναι ελεύθεροι...

...Η μεταφορά μου στο νοσοκομείο δικαιολογήθηκε υπηρεσιακά μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος ασπαστικού κώδικα. Είναι όμως φανερό ότι η πραγματική αιτία υπήρχε η ομοφυλοφιλία μου. Αρνήθηκα τις εξετάσεις στο νοσοκομείο και διακήρυξα ότι το να είναι κανείς γκέι δεν αποτελεί παθολογία. Έγινε στο όνομα που προστάθισαν να με κάνουν να υπογράψω, σύμφωνα με το οποίο αποδεχόμουν κάθε είδους ιατρικής παρέμβασης. Μεταφέρθηκα στο χειρουργικό τμήμα για να μου γίνει εξέταση στον πρωκτό αλλά αρνήθηκα και εκεί να εξεταστώ. Να προσθέσω ακόμη ότι το στρατιωτικό νοσοκομείο στη Σίβας σ' αυτές τις περιπτώσεις απαιτεί και ψυχογραφία για αποδεικτικούς λόγους. Τους εξήγησα ότι όπως συμβαίνει και στην ομοφυλοφιλία, έτσι και στην ομοφυλοφιλία δεν μπορεί να αποδειχτεί τίποτε και ότι επιπλέον κανείς δεν έχει το δικαίωμα να σου ζητάει να αποδείξεις τι είσαι ή να σε θεωρεί άρρωστο. Μετά από μιας εβδομάδας παρατήρησης (όπου απλά με είχαν μέσα κλεισμένον), το ιατρικό προσωπικό αποφάσισε ότι δεν είμαι "νόστος". Κατόπιν τούτου, θα μπορούσαν να με τιμωρήσουν με φυλάκιση. Η απόφαση αυτή μπορεί να θεωρηθεί επανάσταση για τα χρονικά της τουρκικής στρατιωτικής ιατρικής. Αν και το αρνήθηκα, καταγράφηκε στα καρτά ως "στρατιωτής πεζικού", και έτσι τώρα μπορώ να λέμε πως ένας γκέι υπηρετεί το τουρκικό πεζικό. Πρέπει όμως να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί, γιατί το γεγονός αυτό δεν υπήρξε στην αναφορά που στάλθηκε στο δικαστήριο και υπάρχει η πιθανότητα να αποφασίσουν ότι δεν είμαι γκέι παρά την κατηγορηματική μου δήλωση. Δεν ξέρω λοιπόν η ακριβώς έλεγε η αναφορά που έγινε στο δικαστήριο, και τι ρόλο θα παίξει σε ένα ενδεχόμενο να με βγάλουν "ακατάλληλο στρατεύσεως". Γιατί αυτό που κατάλαβα από την παραμονή μου στην ψυχιατρική πτέρυγα του νοσοκομείου, είναι ότι αντιλαμβάνονται κάθε ομοφυλοφιλική ή παράνομο ως ενδεχόμενες που τοποθετούνται στη σειρά για να στραφεί η υπόθεση της "ακατάλληλότητας".

...Σεβόν όλα τα φαντάρα υποβάλλονται σε μια θεραπεία με μια ουσία γνωστή με το όνομα "τοϊμίντο". Η ουσία αυτή προκαλεί σοβαρές ασημαχίες αμέσως ακαθόν μετά την ένεση. Όταν ρωτάω τι νοσοκόμα γιατί κινούν αυτά την ένεση σε όλους, μου απάντησε ότι γίνεται για προληπτικούς λόγους. Στην πραγματικότητα, όσο έρχονται εδώ με δική τους θέληση, οσλαραούν για εξήγημα μετά την πρώτη-δεύτερη ένεση. Ειδικά δεν προσβλέπω ότι μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα από τη στιγμή που ακολουθούνται τέτοιες απαράδεκτες ιατρικές μέθοδοι.

...Καίτερα σε ότι αφορά τους γκέι το καθίσω ως "ανακωλύσις" που μας φορτώνουν και που μας στερει κάθε ομορφιά δεν πιστεύω ότι θα τελειώσει σύντομα. Η κατάσταση είναι τελείως μπλεγμένη. Αυτοί που παραδέχονται την ομοφυλοφιλία τους θεωρούνται αναξιώσιμοι. Αυτοί που προσκομίζουν αποδείξεις απαλλάσσονται και αυτοί που δεν προσκομίζουν αναγνωρίζονται τιμητικά ως ομοφυλόφιλοι. Όσο καιρό οι γκέι θα αιτούνται απαλλαγής αποδεχόμενοι τις προσβολές, νομίζω ότι η κατάσταση θα παραμείνει η ίδια.

Δευτεριά στον τούρκο οδικό αρνητή στράτευσης Μεχμέτ Ταρχάν

"Ο τρόπος για να σταματήσουμε τον πόλεμο είναι να του στεράσουμε τις ανθρώπινες αγές του". -Οκτώβριος 2001: δύο αντιμilitarιστές από την Άγκυρα, ο Μεχμέτ Ταρχάν και ο Ερμέτ Γαλίνκαρα, κατά τη διάρκεια πολιτικής εκδήλωσης προβαίνουν σε διάφορα δόλωμα ολικής στράτευσης (αποσιπάσματα των εκδόσεων δημοσιεύσεων και στο Σαμζ'ντάι #4). Μετά το τέλος της εκδήλωσης ακολουθεί αυθόρμητη αναρχική πορεία στην πρωτεύουσα της κουντικής Τουρκίας...

"Δεν θα γράψω ή υπογράψω τίποτε. Με φέρατε εδώ με την βία και θα πρέπει να λύσετε από μόνοι σας το πρόβλημα που εσείς δημιουργήσατε". -Απριλίου 2005. Ύστερα από την παρακολούθηση και την σύλληψη του από την τουρκική αστυνομία, ο Μεχμέτ Ταρχάν οδηγείται σε στρατιωτικό γραφείο και από εκεί στην φυλακή, όπου και θα παραμείνει επί δύο μήνες. Η εκδίκαση της υπόθεσης του ομοφυλόφιλου ακτιβιστή και αναρχικού αναβάλλεται δύο φορές. Στην δεύτερη μάστα από αυτές συλλαμβάνονται και 13 συμπαράστατες για αντίσταση κατά της αρχής. Όλοι μετά το αυτόφωρο αφήνονται ελεύθεροι ενώ σε τρεις οδικούς αρνητές- οι στρατιωτικές αρχές παρακρατούν τις ταυτότητές τους για να εκβιάσουν την στράτευση ή τη σύλληψή τους...

Στις 9 Ιούνη τελικά πραγματοποιείται η εκδίκαση της υπόθεσης του συντρόφου Μεχμέτ. Ο Μεχμέτ αφήνεται με απόφαση του δικαστηρίου προσωρινά ελεύθερος και δύο ώρες αργότερα ξανασυλλαμβάνεται! Δημοσιεύουμε αποσιπάματα από κάποια συνέντευξη δι' αλληλογραφίας που σύνταξε φιλικώς και όπου εκθέτει τις πολιτικές του απόψεις αλλά και βιώματα του από τις στρατιωτικές φυλακές.

"Η επεξεργασία δεδομένων μέσω της οποίας κυκλώματος τηλεόρασης συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Τη θέση αυτή έχει δεχθεί τόσο η Αρχή με την οδηγία 1122/2000 όσο και η Ομάδα προστασίας των προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, που έχει συσταθεί βάσει του άρθρου 29 με την γνωμοδότηση 4/2004. Συνεπώς η νομιμότητα της χρήσης τέτοιων συστημάτων πρέπει να εξετασθεί βάσει της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό."

"Υπάρχουν, τεχνικά συστήματα που έχουν τη δυνατότητα να συνδυάζουν την καταγραφή εικόνων με τη μελέτη και προβλεψιμότητα της ανθρώπινης συμπεριφοράς, με τρόπο ώστε να μεταβαίνουν από τη γνωστή μορφή "στατικής" επιτήρησης σε μορφές "δυναμικής-προληπτικής" επιτήρησης.

Τα στοιχεία, που απαρτίζουν το Υποσύστημα 17, παρέχουν στους χειριστές του τη δυνατότητα πρόσβασης σε εικόνα και ήχο από κάθε μία από 293 θέσεις, όπου έχει εγκατασταθεί εξοπλισμός CCTV, καθώς και σε βίντεο από 49 κάμερες της Ελληνικής Αστυνομίας. Κάθε μία από τις 293 θέσεις περιέχει ένα στύλο ύψους 12 ή 8 μέτρων με κάμερα PTZ, ηχείο και μικρόφωνο"

"Περισσότερες από ένα εκατομμύριο κάμερες στη Βρετανία παραδοκούν και καταγράφουν κάθε κίνηση των πολιτών. Βρίσκονται σε οροφές κτιρίων, μέσα σε εμπορικά κέντρα, γύρω από αθλητικά γήπεδα, στο πλάι πολυσύχναστων δρόμων, παντού. Στο Λονδίνο, το Μπέρμιγχαμ, το Νιουκαστλ, Μπόρνμαουθ και το Λίβερπουλ."

"Με ιδιαίτερο ζήλο ο "Μεγάλος Αδελφός" της εργοδοσίας κινείται και στα μεγάλα σουπερ-μάρκετ. Σύμφωνα με μαρτυρία εργαζομένου, ο Γαλαξίας είχε θεσπίσει ειδικό σώμα ...ντεντέκτιβ που εισέρχονταν στα καταστήματα της εταιρείας ως πελάτες έχοντας όμως ως αποκρυφό σκοπό τους, εκτός από την επισημάνση κλεφτών και την καταγραφή του πώς και πόσο εργάζεται το προσωπικό.

Στα "Carrefour" όλοι οι εργαζόμενοι παρακολουθούνται από κάμερες."

"Μια πρόχειρη καταμέτρηση παρεμφερών επεισοδίων αποκάλυψε 18 τουλάχιστον επιθέσεις εναντίον ραδιοτηλεοπτικών συνεργείων από διαδηλωτές και 8 πυρπολημένα οχήματα από τις αρχές του 1991..."

"...τον Νοέμβριο που μας πέρασε 40 άτομα έκλεισαν το δρόμο στη συμβολή Μαυροματαίων & Κοδριγκτώνος, καίγοντας το κουτί μιας κάμερας... αναρχικοί και αντιεξουσιαστές κατέστρεψαν στο Κερασίνη-Νίκαια 2 κάμερες κλείνοντας τον δρόμο και μοιράζοντας κείμενα στους περαστικούς... Οι καταστροφές καμερών γίνονται όλο και πιο συχνές σε πολλές γειτονίες της Αθήνας. Η καταστροφή τους γίνεται νυχτερινές ώρες από μικρές ομάδες είτε από περισσότερους συντρόφους με δημόσια δράση και μοίρασμα προκηρύξεων."

"Ας σημειωθεί βεβαίως ότι περίπου 63 από τις κάμερες έχουν καταστραφεί από εμπρηστικές ενέργειες, ενώ περίπου 1.000 κάμερες που ήταν τοποθετημένες σε ολυμπιακές εγκαταστάσεις έχουν μεταφερθεί σε αποθήκες της ΕΛ.ΑΣ. στην Αμυνδαλέζα."

"Στην Ελλάδα αρκετές κάμερες έχουν καταστραφεί με αρχή τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις το 2003, όταν καταστράφηκε ολοκληρωτικά η μια από τις δύο κάμερες στον περίβολο της Βρετανικής Πρεσβείας. Το καλοκαίρι τον Ιούνη του 2003, κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στη σύνοδο των ευρωπαϊκών αρχηγών / κρατών, καταστράφηκε η πρώτη κάμερα "διαχείρισης κυκλοφορίας" στη Θεσσαλονίκη. .Μια από τις πρώτες κάμερες που καταστράφηκαν ήταν και αυτή στο λόφο του Στρέφη (Ιούνιος 2004). Λίγα καιρό αργότερα, στην πολυτεχνειούπολη τον Ζωγράφου, φοιτητές κατέστρεψαν συνολικά εννέα κάμερες μέσα και έξω από τον περίβολο."

"Προκειμένου να διαπιστωθεί ποιοί από τους 518 συλληφθέντες συμμετείχαν ενεργά στα επεισόδια, οι δικητικές αρχές θα καταφύγουν στις σκηνές που έχουν τραβήξει οι κάμερες της αστυνομίας. Θα αξιοποιηθούν επίσης τα πλάνα από τις συμπλοκές που έχουν μεταδοθεί στα ειδησεογραφικά δελτία και τις φωτογραφίες των εφημερίδων."

Μια κάμερα της Αττικής οδού μπορεί να κινείται σε μια σειρά προκαθορισμένων θέσεων, όμοια με έναν φουρό που περπατά σε σταθερή διαδρομή. Εκτός από τη ρύθμιση προκαθορισμένων θέσεων για κάθε περιοχή στην περιπολία, μπορούν να οριστούν τα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στις κινήσεις της κάμερας και η σειρά με την οποία προβάλλεται κάθε περιοχή.

Μια οθόνη μπορεί να ρυθμιστεί, ώστε να εμφανίζει εικόνα από πολλές κάμερες των οδών της Αττικής, τη μία μετά την άλλη. Στην ακολουθία περιλαμβάνονται μία ή περισσότερες προκαθορισμένες θέσεις για κάθε κάμερα. Αυτό επιτρέπει την περιοδική σάρωση ολόκληρης της περιμέτρου των πολλαπλών περιοχών που ελέγχονται, χωρίς να χρειάζεται η παρέμβαση του χρήστη.

Τα τελευταία χρόνια σε εκατοντάδες επιχειρήσεις κάνουν θραύση τα κλειστά κυκλώματα παρακολούθησης. Μάλιστα, οι κάμερες δεν περιορίζονται μόνο περιμετρικά των εξωτερικών χώρων αλλά

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΤΕ ΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ

επεκτείνονται και μέσα στους χώρους όπου κινείται και εργάζεται το προσωπικό. Τα στοιχεία μαρτυρούν ραγδαία αύξηση, ύψους έως και 200% ετησίως, στις πωλήσεις τέτοιων κυκλωμάτων την τελευταία πενταετία, μόνο στην Αθήνα! Έτσι, ενώ πριν από δέκα χρόνια πωλούνταν 800 κυκλώματα ετησίως, από το '95 και μετά ο αριθμός αυτός τριπλασιάστηκε, φτάνοντας περίπου τα 1.800-2.500 κάθε χρόνο. Στο ίδιο χρονικό διάστημα σημειώθηκε αύξηση έως και 50% στις τοποθετήσεις κυκλωμάτων βιντεοσκόπησης σε μικρές και μεσαίες ιδιωτικές εταιρείες και μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις της Αττικής.

MME

ΚΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Το τελευταίο κύμα αποκαλίψεων που συντελέστηκε στη δεύτερη μεγαλύτερη επικράτεια μετά το κράτος, την εκκλησία, αποτελεί χωρίς αμφιβολία τη μεγαλύτερη κρίση αυτού του θεοσώτη στη νεότερη ιστορία. Ένας θεός-ός κυρίαρχος από τη στιγμή που η συγκεκριμένη θρησκεία επικράτησε πάνω σε κάθε άλλο θρησκευτικό δόγμα για χάρη της εθνικής συνοχής και ανδρώθηκε νομικά, κοινωνικά και κυρίως οικονομικά. Προσπερνώντας μια στείρα και αδιέξοδη σκανδαλογία έχει ενδιαφέρον να δούμε τα αποτελέσματα αυτής της κρίσης και πώς η ίδια η εκκλησία συνδιαλέχθηκε με τα γεγονότα με σκοπό να μείνει επικοινωνιακά αλώβητη.

Το γεγονός ότι στο στάδιο του καπιταλισμού που βρισκόμαστε οι θρησκείες φαντάζουν παρακλιμένες, είναι γενικά αποδεκτό. Σ' ένα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον όπου η πολιτική και η οικονομία διακετριζονται μία αέναη κίνηση εντολών επιτάσσοντας τον πιο ωρό ορθολογισμό κάθε θρησκευτικής πίστη και γενικότερα κάθε είδους μεταφυσική περιορίζεται στο να επιβουλεύεται συναισθηματικά το όποιο ποίμνιο αλλά και να συνοδεύει ιδεολογικά κάθε κρατούσα ηθική και οικονομία.

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά σαφώς ισχύουν και εδώ, μόνο που δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε κάποιες ιδιαιτερότητες που ενυπάρχουν στην ελληνική εκκλησία πάντα βέβαια σε σχέση με την ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Το γεγονός ότι αποτέλεσε πυλώνα της εθνικιστικής συγκρότησης στις απαρχές του ελληνικού κράτους και το ότι διακετριζόταν αστρονομικά οικονομικά ποσά καθώς και τεράστιες εκτάσεις γης δεν έκει ως αποτέλεσμα μόνο την οικονομική ευρωστία αλλά και την ισαριότητα κοινωνικοπολιτική εξουσία. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο που δεν ευδοκίμησε ποτέ καμία προσπάθεια ουσιαστικού διαχωρισμού κράτους-εκκλησίας με αποτέλεσμα κάθε εναντιωματική κίνηση ενός κόμματος προς τον κλήρο να περιέχει πάντα ένα συγκεκριμένο πολιτικό κόστος ενώ από την άλλη πλευρά το ποίμνιο υπό τη οδηγίες ρασοφόρων καθοδηγητών αποτελεί πάντα ένα υπολογισμο κομμάτι στην εκλογική πίτα για όλα τα κόμματα (κυρίως για το Λ.Α.Ο.Σ όπου παρουσιάζεται ως άμεσος εκπρόσωπος των πιστών).

Υπήρξαν βέβαια και αντιθετες φωνές ως προς διάφορες κινήσεις στελεχών της εκκλησίας με στόχο τον περιορισμό της ασυλίας και της αλαζονίας της. Κάποιες φορές, τοπικές κοινωνίες εμφανιζόμενες ως εξοργισμένο πλήθος πιστών τοποθετούνταν ενάντια σε εμπλεκόμενα πρόσωπα του κλήρου σε κάθε είδους σκάνδαλα, πάντα όμως ελεγχόμενα από αντιθέμενους κληρικούς. Αυτό που διαφοροποιεί το παρελθόν με το τελευταίο μπαράζ των σκανδάλων δεν είναι μόνο το πλήθος των πληροφοριών που διακετριζήκαν αλλά και η ιδιαίτερη στάση των Μ.Μ.Ε., ενός άλλου κυρίαρχου θεοσώτη. Κανείς βέβαια δεν θα περίμενε απ'αυτά να προτάξουν μια ευθεία επίθεση σε βάρος της εκκλησίας, όπου θ' αμφισβητούσαν ο όποιος θετικός χαρακτήρας της. Η σπρά των γεγονότων ήταν τέτοια όμως που μετά την εμφανιζόμενη απαξίωση ή οργή της κοινής γνώμης σε ό,τι συνέβαινε, τα Μ.Μ.Ε. να παίζουν τον γνώριμο ρόλο του εκπονητή μέσω μιας άσφαρης πίεσης. Τα Μ.Μ.Ε. διακετριζήκαν τα όρια της κρίσης μέχρι το σημείο εκείνο που τα ίδια είχαν ορίσει ως διαδικασία αυτοκάθαρσης. Στην ουσία επέβαλαν συμπεριφορές ώστε η κρίση να μην θίξει τις κυριαρχικές δομές. Παρακολούθησαμε, λοιπόν, ν' απαξιώνονται πλήρως συγκεκριμένοι κληρικοί, όχι όμως και το σύνολο, μιας και κατά την κρατούσα λογική πάντα κάποιος λίγοι μολύνουν έναν κατά τ'άλλα "αναμάρτητο" κλήρο. Εν μέσω ενός κλικών αποκαλίψεων για ροζ σκάνδαλα, παρακατακτές δράσεις και άγρια οικονομικά εγκλήματα και ενώ όλα οδηγούσαν ακόμα και σε ευθεία κατηγορία της ηγεσίας, η "επίθεση" των Μ.Μ.Ε. ήταν, θα λέγαμε, πρωτοφανής αλλά χωρίς ουσιαστικό αντίκτυπο στη δομή και στον σκληρό πυρήνα του κλήρου, που εξαλειωνόταν με την λεγόμενη αυτοκάθαρση καθώς και με ρεπορτάζ για την κοινωνική-

φιλανθρωπική προσφορά του.

Όχι πως τα Μ.Μ.Ε. δεν είχαν τα δικά τους οφέλη. Οι υψηλές θεαματικότητες οδήγησαν κάθε τυκάρπαστο ρεπόρτερ να ψάχνει για κάθε είδους σκάνδαλα, όπου εμπλέκονταν ρασοφόροι. Δεν ήταν και δύσκολο να βρουν κάτι βγάζοντας από το συρτάρι υποθέσεις που έδιναν έναν δραματικό τόνο στην παρατεταμένη κρίση. Καθίκον κάθε είδους έγκριτου δημοσιογράφου ήταν να εκφράσει την οργή της κοινής γνώμης, με αυτόν βέβαια πάντα απύσχα από κάθε διαδικασία αποφάσεων, παρεμβάσεων ή έστω καταγγελιών. Γνώριμος αυτός ο ρόλος, κατά τον οποίο η πραγματικότητα γίνεται διαμεσολαβημένη είδηση και καταναλώνεται ως ένα προϊόν από μία λαιμαργή επικαιρότητα όπου κάθε τι που περνάει αποτελεί μέρος ενός μακρινού παρελθόντος.

Την ίδια στιγμή κι ενώ εμπλέκονταν φορείς της αστυνομίας και της πολιτικής στα γεγονότα, κανένας δημοσιογράφος δεν έριξε τα βέλη του στο κράτος που όχι μόνο υποθάλαπε δικούς τους ανθρώπους αλλά και χρησιμοποιούσε κάθε μέσο εντός του κλήρου για δικά του διπλωματικά οφέλη (βλ. περίπτωση πατριαρχείου Ιεροσολύμων). Μόνο το (παρά)δικαστικό κύκλωμα δέχθηκε επίθεση, πάντα όμως για υποθέσεις που διαπλέκονταν με τα τεκτονόμενα στο χώρο της εκκλησίας, με τη γνωστή τακτική: να συλληφθούν όσοι λίγοι εγκληματούν, οι οποίοι ντροπιάζουν ένα "τίμιο" και "καθαρό" δικαστικό σώμα. Τώρα πώς όλα αυτά τα κυκλώματα για αρκετά χρόνια επιβίωναν, ουδενμία νύξη δεν αποπειράθηκε να γίνει για την τυχόν κάληψη του κράτους.

Σε ένα κλίμα εκ των προτέρων άσχημο για τον κλήρο έπρεπε να δρομολογηθεί η επικοινωνιακή αντιμετώπιση. Όταν φάνηκε ότι ο έλεγχος κλονόταν η ηγεσία του κλήρου ύστερα από (άμεσες ή μυστικές) παρενέσεις στα Μ.Μ.Ε. ανέλαβε δράση. Εμφανίστηκαν λοιπόν τα πιο διακεκριμένα στον επικοινωνιακό τομέα πρόσωπα στα πάνελ των εκπομπών όπου διαμνηύσαν με παρηγορία το έργο και το ήθος της εκκλησίας. Η ίδια η κεντρική συνέντευξη του αρμοσκόπου θέλοντας να αγγίξει συναισθηματικά τους πιστούς περιείχε ακόμα και συναισθηματικές εξάρσεις. Ένας ολόκληρος μηχανισμός στήθηκε με δικηγόρους-μαϊντανούς, ρασοφόρους εκπαιδευτικούς τύπου, κτλ. Χαρακτηριστικά, κάθε κυριακάτικος λόγος σε όποιον ναό της χώρας, μεταδιδόταν σαν ύψιστης σημασίας άκουση. Πάντα ο ίδιος μύθος με εθνικές προεκτάσεις, ότι βαλλόμαστε από άγνωστες ξένες δυνάμεις και πρέπει να νικήσουμε για το συμφέρον του περιούσιου λαού. Όπως αναμενόταν επέβλεψε μία σκεπτική εκτίμηση, με τα όποια ζητήματα να κάνουν τον χαρακτήρα της πρώτης είδησης. Όχι πως επιλύθηκε κανένα θέμα με τις κωκελικές κινήσεις της αστυνομίας για συμμάχημα. Απλώς η πάντα ζήτηση κοινωμική συναίνεση απαιτούσε την "αβώωση" ενός τόσο σημαντικού για την εθνική ενότητα θεοσώτη. Επομένως, οι επικρίσεις των Μ.Μ.Ε. για τον σκανδαλισμό των πιστών έγιναν παρενέσεις στο "ύψιστο" έργο της Εκκλησίας. Η φθορά στην εκόνα του κλήρου είναι δεδομένη. Η επίλυση, όμως, όλων των προβλημάτων και η αντιστροφή αυτής της άσχημης εκόνας ήδη έκει δρομολογηθεί ώστε να θιχτεί η εκόνα του θεοσώτη αλλά το "είναι" του να περάσει αλώβητο τη συγκεκριμένη κρίση. Μια κρίση της οποίας το ζήτησασμα αιτιολογείται από την πολιτική επιλογή του κράτους να αποδυναμώσει τον παρεμβατικό ρόλο της εκκλησίας στην πολιτική επικαιρότητα. Έτσι κι αλλιώς για τους πιστούς ζητούμενο ήταν η συντήρηση με κάθε τρόπο των συμβόλων της πίστης τους και της υποτέλειας στη "μόνη" κι "άθικτη" αλήθεια. Όσο για εμάς, αναγνωρίζουμε από τα διδάγματα της ιστορίας πως κάθε θρησκεία τίθεται πάντα εμπόδιο σε κάθε απελευθερωτικό εγχείρημα αφού η ίδια θέτει τον άνθρωπο υποταγμένο σε μια ανώτερη δύναμη, αδύναμο ουσιαστικά, να απελευθερωθεί από τα δεσμά του. Δεν δε μας μένει λοιπόν, παρά να εναντιωνόμαστε στη φθορά ενός ισχυρότατου θεοσώτη, όπως η εκκλησία και να προκαλούμε ρήγματα στην επιβλαβή ηθική του.

η αποκατάσταση

Snuff movies: μικρές ταινίες που δείχνουν ανθρώπους να βιάζονται, να βασανίζονται και να εκτελούνται. Ένα κώλυμα ανθρώπων, απαγωγών, μαίρνης αγοράς, ιντερνετικών διατροφών και βέβαια πολλών εκατομμυρίων συνθέτων το ποζ. Δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάμε ότι οι πρωταγωνιστές-θύματα είναι κατά

ΜΙΑΣ

ΤΣΟΝΤΑΣ

κύριο λόγο κάτοικοι των πιο εξαθλιωμένων γειτονιών του πλανήτη. Όλοι βέβαια, ακόμα και η νόμιμη βιομηχανία τσίτσας καταδικάζουν αυτό το παρακώλυμα...

Με δεδομένο τον παραπάνω ορισμό, παρακολούθησα τις τελευταίες μέρες την έκδοση του ντοκιμαντέρ "Μέσα στο βαθύ λαρύγγι" καθώς και την επανέκδοση της τσίτσας "Βαθύ λαρύγγι". Το ντοκιμαντέρ εξηγεί το πως μια κακογυρισμένη πορνοταινία του '72 έγινε σύμβολο της σεξουαλικής απελευθέρωσης στην Αμερική, σε μια εποχή που οποιαδήποτε εκδήλωση της σεξουαλικότητας -έξω από τα πρόσωπα για την 'αναπαραγωγή του είδους'- δεν θεωρούνταν μόνο 'αφύσικη' αλλά και ποινικό αδίκημα.

Το "Βαθύ λαρύγγι" γυρίστηκε με κόστος 25.000 \$ και αμέσως απαγορεύτηκε η διανομή του. Έτσι τα κυκλώματα της μαίρνης που είχαν επίσης χρηματοδοτήσει την ταινία, ανέλαβαν και την διανομή της. Σε συνθήκες παρανομίας, η ταινία απέφερε περίπου 600.000.000 \$ στους διανομείς της.

Μέχρι εδώ τα πράγματα είναι γνωστά και εξηγούνται και από το ντοκιμαντέρ. Αυτό όμως που δεν υπάρχει στο ντοκιμαντέρ -να όλα τυχαία- είναι η ουσία της πρωταγωνίστριας Λ. Λάβλεϊς, η οποία σκοτώθηκε πριν κάποια χρόνια σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, χωρίς να έχει κερδίσει τίποτα σχεδόν από τα έσοδα της ταινίας. Η ίδια η πρωταγωνίστρια, μετά από κάποια χρόνια, αποκάλυψε το πως γυρίστηκε η ταινία. Ένας από τους παραγωγούς της ταινίας ήταν ο άντρας της ο οποίος ήταν και ο νταβατζής της. Ο ίδιος την υποχρέωσε να πρωταγωνιστήσει στην ταινία. Πολλές σκηνές έχουν γυριστεί με την Λάβλεϊς να την σημάδευε όλο πίσω απ' την κάμερα. Όλο με το οποίο ο ίδιος ο άντρας της την σημάδευε για να την εξαναγκάσει να μπει 'παισιωκότερα' στο ποτό του ρόλου της!

Η Λάβλεϊς, όταν πιο κίτρινα απ' τον άντρα της, ζήτησε και αυτή την απαγόρευση της τσίτσας. "Όποιος βλέπει το "Βαθύ λαρύγγι", βλέπει εμένα να βιάζομαι" είχε δηλώσει η ίδια. Όλα αυτά είναι ιστορίες που ούτε στο ντοκιμαντέρ υπάρχουν αλλά ούτε και κανένα κριτικό ταινιών δεν έκανε τον κόπο να αναφέρει. Η πολυφωνία των media βράκνασε, οι ελάχιστες εξαιρέσεις αναφοράς σε αυτά τα γεγονότα, μάλλον συντένιαν στην περαιτέρω μυθοποίηση της ταινίας, ντυνόταν τις με το πέπλο του μυστηρίου. Η βιομηχανία του θεάματος από αυτό τρέφεται και τρέφει τις ακόρεστες ορέξεις των μεταμοντέρνων θεατών... Η διαφημιστική καμπίνα για την πρόωπιση του ντοκιμαντέρ αλλά και της πρωτότυπης ταινίας κέρρασε τα πάντα. Τίποτα δεν μπορεί να λεκιάσει αυτήν την ταινία που η βιομηχανία του θεάματος ανακρίβει

σε cult-movie, σύμβολο μιας κακέκτυπης σεξουαλικής απελευθέρωσης.

Έτσι, 33 χρόνια μετά, το "Βαθύ λαρύγγι" ανασύρεται από την αφάνεια ως αισθητικό αξιοπερίεργο για να φέρει κέρδη και στους νόμιμους πλέον διανομείς του που κατέχουν τα δικαιώματά του. Ταυτόχρονα αποτελεί και την πρώτη ύλη με την οποία επιχειρείται μια αναγνώριση των σεξουαλικών ηθών της δεκαετίας του '70 μέσα από μια στρεβλή και κυρίαρχη οπτική.

Αυτή ακριβώς η στρεβλή οπτική φαίνεται να υποβιβάζει την ίδια την ταινία και τον τρόπο που

γυρίστηκε σε άνευ σημασίας ζήτημα. Το ερώτημα: 'πως ο βιασμός μιας γυναίκας στην κάμερα μπορεί να οδηγήσει στην απελευθέρωση των ηθών', δεν τίθεται καν. Το αποτέλεσμα είναι να αποκρύπτεται πως πίσω από την εικόνα υπάρχει μια ιστορία βίας και καταπίεσης που η θεαματική διαδικασία αναλαμβάνει να εξαλείψει. Το ότι η ταινία αυτή ντύθηκε με την αίγλη του 'προοδευτισμού', απέναντι σε ένα συντηρητικό ηθολογισμό που όχι μόνο σοκαρίστηκε αλλά και επιδίωξε την απαγόρευση της δεν είναι παράδοξο. Όταν ολόκληρες οι δικτικές μητροπόλεις συγκλονίζονταν από τις αραξές της δεκαετίας του '60, από ένα κίνημα διευρυμένης αμφιφιτίσης, που ανάμεσα στα άλλα έθετε ως κεντρικό ζήτημα την απελευθερωμένη σεξουαλικότητα οι ανησυχίες από την πλευρά της κυρίαρχας δεν έλειπαν. Δεν ήταν μόνο οι αναβιώσεις ενός νεοσυντηρισμού στα τέλη του '70, που ήρθαν να πάρουν τη ρεβάνς από τα κοινωνικά κινήματα. Υπήρχε και κάτι πιο υπόγειο και περισσότερο επικίνδυνο. Η χειραγώγηση του 'προοδευτισμού', το οριστικό δέσιμο των απελευθερωτικών προταγμάτων στην κήτρα του θεάματος, της συνδιαλλαγής της υποκρίσεως. Το σώμα και οι επιθυμίες που ασφυκτούσαν χρόνια ολόκληρα από τις προταγές μιας χριστιανικής και καθωσπρέπει ηθικής, δέχτηκαν τώρα το σφραγιστικό της προόδου, έγιναν το σημείο αναφοράς μιας νέας ηθικής, ενός νέου κανονιστικού πλαισίου, που αναρούσε όλα τα προηγούμενα πρέπει... Η κατεστημένη ηθική έγινε πιο συνεκτική την ίδια στιγμή που οριοθετούνταν ένας χώρος δικαιώσεως ηθών περιορισμένος στην εκτόνωση και την αναπαραγωγή της κοινωνικής παθολογίας χωρίς να απειλούνται η κοινωνική ιεραρχία, οι διακρίσεις και οι αποκλεισμοί. Η κυδαιότητα οργανώθηκε σε σύστημα παραγωγής 'ελευθεριότητας' και εξοστρακίστηκε στον χώρο της απαγόρευσης για να βαρφατίσει αντισυμβατικότητα, να διεκδικήσει μέρος από την σεξουαλική απελευθέρωση και να υπονομεύσει εντέλει τον τρόπο που η αυτοδιάθεση του σώματος και των επιθυμιών εγγράφεται στην κοινωνική συνείδηση. Ένα όμως δεν σου ανίκη. Από το καθωσπρέπει-σώμα στο σώμα-πράγμα, σώμα-διακρίτισιμο μέγεθος μιας νέας φιλοσοφίας, μιας νέας βιομηχανίας των επιθυμιών, μιας νέας πραγματοποιήσεως που συνυπάρχει αρμονικά με τον περιρρέοντα συντηρητισμό.

Σήμερα η πορνογραφία έχει μετατραπεί σε μια νόμιμη και οργανωμένη επιχειρηματική δραστηριότητα που αποφέρει υπέροχα κέρδη για όλους τους συντελεστές της. Οι τριβές μεταξύ της βιομηχανίας πορνό και του μικροαστικού καθωσπρέπισμού ή της χριστιανικής ηθικής δεν μας ενδιαφέρουν. Έτσι κι αλλιώς η ουσία του ζητήματος είναι αλλού. Δεν είναι μόνο η αναπαραγωγή των πιο κατεστημένων ρόλων με τον άντρα-έμβολο και την γυναίκα-τρόπα, η πιο στερεοτυπική απεικόνιση του πόθου, της ηδονής και των ερωτικών επιθυμιών, η ενδυνάμωση των πατριαρχικών προτύπων, η υποταγή των γυναικών-κρέας, η χειραγώγηση των φαντασιώσεων... Μην ξεχνάμε ότι το 'απαγορευμένο' αυτής της βιομηχανίας και της ιδεολογίας που παράγει, αναγορεύεται σε σημείο αναφοράς του ξεπερασμένου ενσώμου και ταμπού. Την ίδια στιγμή που προηγουμένως κάποιος, την ίδια στιγμή που αναζητά να βάλει ένα κομμάτι από το διαφημιζόμενο 'πάθος' της πορνογραφίας, την ίδια στιγμή 'απελευθερώνεται'. Η κοινωνία των απαγορεύσεων κλείνει πονηρά το μάτι... εδώ όλα επιρρέονται, τα 'σκοτεινά πάθη' αφού ενοχοποιήθηκαν τόσο θα βρουν το κομμάτι που ανάλογη στην πιο φτηνή τους εκπονητική πραγμάτωση με όρους και ρόλους καταμερισμένους... Η βιομηχανία της τσίτσας γεννήθηκε και δυνάμωσε με ένα βιασμό, με ένα πρώτο snuff-movie. Και σαν βιομηχανία βιασμών πρέπει να την αντιμετωπίσουμε.

ΝΕΑ ΠΟΔΡΩΟ

Υστερα από ανακόλλητο για την πραγματοποίηση πορείας αλληλεγγύης στον αναρχικό Πολύκαρπο Γεωργιάδη ο οποίος δικάζεται στις 16 Φεβρουάριου στις Σέρρες, καίτοι καίτοι συγκέντρωση και πραγματοποιήθηκε πορεία στις 5 Φεβρουάριου.

Η πορεία η οποία ξεκίνησε από την πόλη Μοναστηρίου αριθμούσε περίπου 400 άτομα. Μέσω των οδών Αθών και Σταδίου και υπό την αστυνομική επιτήρηση των δυνάμεων των μαζ, η πορεία κατέληξε στα Προπύλαια όπου και διαλύθηκε. Κατά τη διάρκεια της φωνάτικης κυρίας συνθήματα αλληλεγγύης στον αναρχικό Πολύκαρπο Γεωργιάδη, αρχικά συνθήματα ενάντια στον καπιταλιστικό έλεγχο και την καταστολή, ενώ την στιγμή όπου η πορεία περνούσε από την οδό Αθών κυράρχησαν τα συνθήματα αλληλεγγύης προς τους μετανάστες και τα συνθήματα ενάντια στα εθνικά ιδεώδη και τους εθνικούς διαχωρισμούς. Τέλος διαρκές ήταν η αναφορά των περιουσιών στο δικαίωμα της επίθεσης στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παναγιώτωνα -δύο περίπου μήνες νωρίτερα- όπου είχαν πραγματοποιηθεί βασανιστήρια μετανάστευσης.

Στις 16 Φεβρουάριου ημέρα διεξαγωγής της δίκης του Π. Γεωργιάδη, στις Σέρρες βρέθηκαν περίπου 150 αλληλεγγύη από πολλούς περιοχές της Ελλάδας. Από νωρίς το πρωί, η πόλη θύμιζε φρούριο, καθώς η αστυνομία είχε αποκόψει σχεδόν ολόκληρο το κέντρο της πόλης. Δυνάμεις των μαζ και κλιμάκια είχαν τοποθετηθεί από νωρίς σε σημεία ελέγχου της πόλης αλλά κυρίως στην ευρύτερη περιοχή των δικαστηρίων, του αστυνομικού τμήματος αλλά και του σταθμού των κατ. Η είσοδος στα δικαστήρια απαιτούσε διπλό συστηματικό έλεγχο, ενώ εντός του κτίριου η παρουσία της αστυνομίας ποσειμώματός της Θεσσαλονίκης δυσκολεύονταν να είναι διακριτική και μη προκλητική. Η δίκη διεξήχθη μέσα σε κλίμα έντασης, καθώς ο εισαγγελέας και οι δικαστές δεν παύσαν να απορρίπτουν για την "συμμόρφωσή" τους στον "κόδρο των αναρχικών", ενώ οι μάρτυρες κατηγορίας (οι περισσότεροι γνωστοί αστυνομικοί της Θεσσαλονίκης) πύρταν συνάτως σε απροκάλυπτες αναρτήσεις. Η διαδικασία τελείωσε αργά το βράδυ, ύστερα από διαρκείς διακοπές και ανακρίσεις του δικαστηρίου. Τελικά στον Πολύκαρπο Γεωργιάδη επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 3 χρόνων και ενός μηνός. Η εκτέλεση της ποινής είχε χαρακτήρα αναστατατικό μάχη τη διεξαγωγή του υφιστάμενου από το Π.Γ. αρρήτικα αλληλεγγύης. Υστερα από την ανακοίνωση της απόφασης αυτής, εντός των δικαστηρίων φωνάτικαν συνθήματα και ξεκίνησε πορεία προς το κέντρο της πόλης η οποία κατέληξε (συνολικά αστυνομίας) στον σταθμό υπερσταθίων Ηλεσπορείων από όπου οι αλληλεγγύητες θα επιστρέφουν στη Θεσσαλονίκη. Ζητούμενα, παραπολιτικό και κλιμάκια της αστυνομίας, συνδέσεων για τις επιπτώσεις -δύο Ηλεσπορείων των κατ για κάποια κλιμάκια της αστυνομίας.

Την Πέμπτη 24 Φεβρουάριου πραγματοποιήθηκε κατάληψη του γαϊθικού προκταρείου αλληλεγγύης στην περιοχή του Κορίνθιακού, από 60 περίπου αναρχικούς-ες. Η κατάληψη η οποία είχε διάρκεια περίπου μισή ώρα, έγινε ως κίνηση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές της ACTION DIRECTE στη Γαλλία οι οποίοι στις 25 Φεβρουάριου θα υπεβάλλουν νέα αίτηση αποφυλάκισης. Στο κτίριο όπου βρίσκεται το γαϊθικό προκταρείο αλληλεγγύης κρεμάστηκε πανό και αναγράφονταν συνθήματα αλληλεγγύης, ενώ κατά τη διάρκεια της κατάληψης στάλθηκαν e-mail και fax στα φυλακισμένους όπου βρίσκονται έγκλειστοι οι αγωνιστές της ACTION DIRECTE, στο παράρτημα του γαϊθικού υπουργείου δικαιοσύνης που είναι αρμόδιο για τις φυλακές στη Γαλλία, στη γαϊθική πρεσβεία στην Ελλάδα, καθώς και σε δικτά και ομάδες του ευρωπαϊκού αναρχικού κύρου στην Ευρώπη και τη Γαλλία. Η κατάληψη είχε με πορεία η οποία πραγματοποιήθηκε προς τα Εξάρια. Το κείμενο το οποίο στάλθηκε και μοιράστηκε κατά τη διάρκεια όλης αυτής της δράσης αλληλεγγύης αναφέρει το εξής:

"Από την κατάληψη του γαϊθικού προκταρείου αλληλεγγύης στην Αθήνα.

Στα πλαίσια του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας" που διεξάγεται παγκόσμια, πραγματοποιείται στην Ελλάδα μια δεύτερη "εδική" δική για τη δράση του Εργαστατικού Λαϊκού Αγώνα, 14 άτομα κρατούνται σε συνθήκες απομόνωσης καταδικασμένα για τη δράση της 17N και του ΕΑΑ, ενώ το υπουργείο δικαιοσύνης μετά την ψήφιση ενός καινούριου ανατρομοκρατικού νόμου.

Την ίδια στιγμή, το γαϊθικό κράτος συνάτως να κρατά φυλακισμένα τέσσερα μέλη της επαναστατικής οργάνωσης Action Directe, τους Regis Schleicher, George Cipriani, Natalie Menigon και Jean Marc Roullan. Οι δικαστικές αρχές έχουν ήδη απαγγίσει τις αιτήσεις αποφυλάκισης που έχουν γίνει στο παρελθόν, ακόμα και για εκείνους που έχουν σημαντικά προβλήματα υγείας. Στις 26/2 ήλγα η "ποινή φυλάκισης" που όρισε για αυτούς το εδικό δικαστήριο που συστήθηκε για την εκδίκαση της υπόθεσής τους και οι κρατούμενοι δικαιούνται να υποβάλλουν καινούριες αιτήσεις αποφυλάκισης. Ο λόγος που κρατούνται ακόμα είναι το γεγονός ότι δεν αποκρίστηκαν τη δράση τους αλλά υπερασπίστηκαν την επιλογή τους να συγκροτηθούν με την εξουσία. Είναι ότι ακόμα και μέσα στις "εδικές συνθήκες" κράτησής τους, που σημαίνει σκληρή απομόνωση και μεταχείριση, αντιστάθηκαν στη βαρβαρότητα, συμμετάσχοντας σε κινητοποιήσεις, απεργίες πείνας, εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά του ποινικού συστήματος και κατά των συνθηκών φυλάκισης και απομόνωσης στις γαϊθικές φυλακές. Είναι γιατί απαιτούν έναν ακόμα ζωντανό ιππότη για εκείνους που τους βολεύει να θεωρούν ότι "η ιστορία τελείωσε" διαβάζοντας τα θέματα τους πατήματα και μετανοήματα.

ΑΜΕΣΗ ΑΓΕΛΕΥΒΕΡΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝΩΝ ΤΗΣ ACTION DIRECTE
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΠΑΝΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΤΡΗΜΜΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ"

Στις 26 Απριλίου,

πραγματοποιήθηκε πορεία στην περιοχή της Κυψέλης, ύστερα από την επίθεση που δόθηκε από φασίστες η κατάληψη της Λέλλας Καραγιάνη. Συγκεκριμένα, το βράδυ της 19 Απριλίου και κατά τη διάρκεια ανοικτής εκδήλωσης στην κατάληψη, ομάδα 15 παρακρατικών επιτίθηκε με πέτρες και μοχλούς στο κτίριο της κατάληψης. Κατά τη διάρκεια της επίθεσης τραυματίστηκαν από μαχαίρα δύο συντροφοί. Την ίδια ημέρα και σε ένδειξη αλληλεγγύης, έξω από το κτίριο της Λέλλας Καραγιάνη, συγκεντρώθηκαν περίπου 150 συντροφοί και συντρόφισσες.

Στις 26 Απριλίου, Πρωινό, και ύστερα από αφίσσα - κάλεσμα που δημοσιοποιήθηκε, πραγματοποιήθηκε

ανταρσιακή-αντικρατική πορεία στην Κυψέλη. Η πορεία ξεκίνησε από την κατάληψη και με τη συμμετοχή 400 περίπου ατόμων κατευθύνθηκε στην κεντρική πλατεία της Κυψέλης και στη συνέχεια επέστρεψε πάλι στο κτίριο της Λέλλας Καραγιάνη. Στη διάρκεια της πορείας φινιάστηκαν αρκετά ανταρσιακά συνθήματα, ενώ παράλληλα πετάστηκαν τρικάκια και αναγράφτηκαν συνθήματα. Οι δυνάμεις των ματ ακοινοβούσαν την πορεία από τους η παράλληλους δρόμους ενώ την στιγμή που κινήθηκαν να προσεγγίσουν το πίσω μέρος της πορείας στο ύψος της πλατείας της Κυψέλης, εμποδίστηκαν από τις πίσω αλυσίδες με την κατάληψη και του πεζοδρομίου.

Στις 10 Μάρτ, διοργανώθηκε με κάλεσμα από τους

"αναρχικούς για την πρωτομαγιά", πορεία στα ηρώαία των ημερών της πρωτομαγιάς. Στην πορεία κάλεσαν με ξεχωριστή ομίση η "ανοικτή συνέλευση αναρχικών ανεξουσιαστών" καθώς και οι "συσπείρωση αναρχικών, αναρχική ομάδα σταγών, αναρχικός πυρήνας κοινωνικός πόλεμος, αναρχικός πυρήνας άρνηση, αναρχικός πυρήνας ηθούπολης, συντρόφισσες/οί".

Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 500 άτομα. Η πορεία ξεκίνησε από την πλατεία Μοναστηρακίου και μέσω των οδών Αθηνών και 3ης Σεπτεμβρίου, κατέληξε στην πλατεία Βασιλίας.

Κατά τη διάρκεια της πορείας φωνάστηκαν συνθήματα και πατάθηκαν τρικάκια ενάντια στο κράτος, τα αφενικά και τους φασίστες.

Η πορεία η οποία δέχτηκε την περιμετρική συνοδεία δυνάμειν των ματ, έκανε μια μικρή στάση στη διασταύρωση των οδών 3ης Σεπτεμβρίου και Σοφισμού, όπου επικράτησε μικρή ένταση στη θέα διωρισίμν των ματ που φρουρούσαν τα γραφεία της "χρυσής αυγής".

Η πορεία λίγο αργότερα τελείωσε και αρκετοί από τους συμμετέχοντες κατευθύνθηκαν στο χώρο του πορτυκενείου όπου θα διεξαγόταν συνέλευση.

Λίγες ώρες αργότερα και ενώ πορτιοί αναρχικοί-ές βρέθηκαν στο πορτυκενείο για την πραγματοποίηση συνέλευσης,

στον χώρο του "ιδρύματος" ήταν σε εξέλιξη βιβλιοπαρουσίαση για την "χαμένη σοσιαλδημοκρατία" με τη συμμετοχή και επίσημων πορτυκάν - πρώην υπουργών.

Στον χώρο του πορτυκενείου βρέθηκαν και αρκετοί ένοσηοι φρουροί - συνοδοί των βουλευτών.

Ένας από αυτούς, ο Χριστόφορος Πασιός, ενώ εκδιωκόμενος από τον χώρο του πορτυκενείου, χρησιμοποίησε το όπλο του.

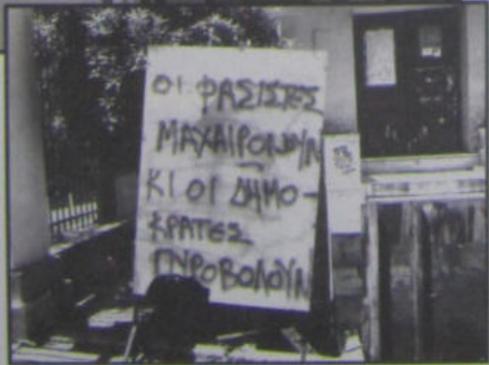
Ένας σύντροφος τραυματίστηκε στο πόδι. Από την στιγμή εκείνη καταλήφθηκε το πορτυκενείο και έτσι τα άτομα και οι βουλευτές που ήταν μέσα για την "βιβλιοπαρουσίαση" βρέθηκαν αποκλεισμένοι.

Πρόκειμε λοιπόν μια όμηρη ομηρία καθώς οι καταλήψεις για να απελευθερώσουν τους βουλευτές απαιτούσαν:

α) να δημοσιοποιηθεί το όνομα του μπάτσου που πυροβόλησε, β) να πάρει θέση για τον πυροβολισμό η πρωτομαγιά και γ) να γίνει ειρική η αποχώρηση των καταλήψεων.

Την ίδια στιγμή που εντός του χώρου του πορτυκενείου πραγματοποιούνταν διαρκείς συνελεύσεις για τον προσδιορισμό των επόμενων κινήσεων, στην πλατεία των Εξαρτίων συγκέντρώθηκαν περίπου 200 άτομα.

Τελικά αργά το βράδυ η κατάληψη έληξε με μικρή πορεία από το πορτυκενείο στα Εξάρκεια.

Υπό την μορφή συνλεύσεων, το ζήτημα των παρακρατικών υπήκοων διοργανώθηκε, κυρίως, πορεία ενάντια στο κράτος, στα μέρη και τους παρακρατικούς. Στην πορεία κόπησαν και συμμαχικά με διακριτό μήκος, διαφορετικό περιεχόμενο και πολιτική στόχευση, κόμμητες οργανώσεις και συνδέσεις αυτονομιστο-ελευθεριακών, οι οποίοι δεν συμμετείχαν στις συνήθεις αυτοοργανωμένες διαδικασίες και τις συνιέσεις που προηγήθηκαν της πορείας και ήταν αυτές που διαμόρφωσαν το περιεχόμενο της πορείας και ανέλαβαν την ευθύνη του καθήκοντος. Στις

19 Μάρτ, λοιπόν, 2500 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Βικτωρίας και ξεκίνησαν πορεία προς τα προνόμια μέσω των οδών 3ης Σεπτεμβρίου, Δερβιλή, Πατισίων και Ακαδημίας. Κατά τη διάρκεια της πορείας φωνάχτηκαν και αναγράφηκαν ποικίλα αντιρατσιστικά και ανακρατικά συνθήματα, ενώ είναι γεγονός ότι η αστυνομία παρακολούθησε την πορεία από εκατοντάδες μέτρα μακριά. Πολλοί από τους παρακρατικούς έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον προσπάθειας να κατανοήσουν τους λόγους και το μέγεθος της πορείας. Στο ύψος της πλατείας Κόλλυγος, στη θύρα των γραφείων του ΚΚΕ, φωνάχτηκαν συνθήματα ενάντια στα κόμματα ενώ αρκετές ήταν οι κόμμητες στα προνόμια τρανιζών οι οποίες καταστράφηκαν ή αχρησίεστηκαν. Μετά το τέλος της πορείας, πολλοί ήταν οι συγκεντρωμένοι οι οποίοι χρησιμοποίησαν το "ματρό" για την αποχώρησή τους από τα προνόμια. Σε κάποιους σταθμούς του ματρό φωνάχτηκαν συνθήματα, παύτηκαν τρικάκια και καταστράφηκαν κόμμητες παρακολούθησης.

Λίγο μετά το τέλος της πορείας επίσης, ξεκίνησαν υπήκοες σε τρανιζες και δημορίες των ματ στα Εξάρχεια. Η αστυνομία έκανε εκτεταμένη εστίαση "οκαθάριας" στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων με τόνους κημάτων, μαζικές προσεγγίσεις και συλλήψεις ατόμων που εκείνη την στιγμή βρίσκονταν στην περιοχή. Πολιτικοί και κοινωνικοί χώροι περικευλώθηκαν από ασφαίτες, δημορίες υπήκοες σε καρέτσιες και συνέλαβαν άτομα και συντρόφους αφού προηγήθηκαν στη τόπου αναχωρήσεις από κομμουνιστοφόρους ασφαίτες με την αιτιολογία της "συμμοχής στην πορεία" και αφού ακολούθησαν φωτογραφίες των συλληθέντων με κινητά τηλέφωνα μπάτσων, ενέδρες στήθηκαν από ύποπτους στο λόφο του Σπύρη και σε άλλα πάρκα και πλατείες των Εξαρχείων. Τέλος πραγματοποιήθηκαν και εμβόλιμες μπάτσων σε δύο οπτικά συντρόφους με παραβίασης των ισόδων τους. Τα Εξάρχεια το βράδυ έγιναν θύμιζαν ζώνη κατοχής.

Το μεσάνυχτα της ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 141 προσπεθόντες, έξω από το κτίριο της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής. Η συγκέντρωση διαλύθηκε ύστερα από την επέμβαση των ματ και την ρίψη κημάτων προς τους 300 περίπου συγκεντρωμένους οι οποίοι κατέβηκαν προς την ισπική ακοή.

Την υπόλοιπη ημέρα (20 Μάρ) περίπου 100 άτομα συγκεντρώθηκαν από νωρίς το πρωί στα δικαστήρια της οδού Ευαγγελίδων, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους 17 συλληθέντες της προηγούμενης ημέρας. Η παραμονή των συλληθέντων έγινε τελικά αργά το μεσημέρι, αφού η αστυνομία έστησε ολόκληρο αστέρι για να τους οδηγήσει στα δικαστήρια από τον συνήθη κόσμο που περιεβαλλόταν στην περιοχή και να μην καταφέρουν οι συγκεντρωμένοι να δουν οπτική επαφή με τους συλληθέντες την ώρα της αφής τους. Το γεγονός αυτό δεν εμπόδισε τους συγκεντρωμένους να εκδηλώσουν κατά τη διάρκεια ολόκληρης της ημέρας την αλληλεγγύη τους στους συλληθέντες με αυθήματα. Αργά το απόγευμα και αφού οι συλληθέντες πέρασαν από την εισαγγελία, έγινε γνωστό ότι 11 από τους 17 είχαν κατηγορίες σε βαθμό κακούργηματος και πλημμελήματος ενώ οι υπόλοιποι 6 αντιμετώπιζαν μόνο κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος. Οι "11" διατάχθηκε να κρατηθούν μέχρι την Δευτέρα 23 Μάρ και την Τρίτη 24 Μάρ όπου θα περνούσαν από ανακρίτη (οι "δύο" την Δευτέρα και ο "ένας" την Τρίτη) ενώ οι "6" αφέθηκαν ελεύθεροι μέχρι την Παρασκευή 27 Μάρ όπου επίσης θα έπρεπε να παρουσιαστούν στον ανακρίτη.

Στις 23 Μάρ λοιπόν, πραγματοποιήθηκε νέα συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια της οδού Ευαγγελίδων από 250 περίπου άτομα.

Από νωρίς το πρωί στα χείρα των συγκεντρωμένων κυκλοφορούσε το κείμενο που είχαν εκδώσει τις ημέρες κράτησής τους οι συλληθέντες και το οποίο ανέφερε τα εξής:

"ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ 19/05/2005:
Μέσα σε ένα κλίμα προκλήσεων ενέδωσαν και κτηνημάτων από φασίστες σε χώρους, στέκια, καταλήψεις, πανομοιότυπα αήθη και τον τραυματισμό συντρόφου από τον πυροβολισμό του αστυνομικού φρουρού μέσα στο χώρο του πολιτιστικού, ήρθε σαν ανάντη η μαζική πορεία της 19/5 στο κέντρο της Αθήνας.

Αυτή η δυναμική ανάντη ενόχλησε το κράτος και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του, αναγκάζοντας το να θέσει σε λειτουργία τόσο τις συνήθεις τρομοκρατικές πρακτικές του, όπως ταψίες προσαγωγής, συλλήψεις, εξιλοδαμμούς και ψυχολογική βία, όσο και νέες πρακτικές όπως οι θραύσσες ενοχλητές σε κορνεϊά, μπαρ και στέκια φωτογραφίζοντας.

βιντασκοπώντας και προηγώντας όλους τους παρενοχλούμενους, μοιράζοντας "μειστήρια" ομοσπονδίας. Κορύφωση αυτής της επίθεσης είναι η συμπίεση των θεσμικών προτύπων της δικαιοσύνης με τη γενικότερη αντιτρομοκρατική υστέρια. Η νεοστατική αρχή της συλλογικής ευθύνης εφαρμόζεται. Διόικατα ποινικά και δίκατα φρονηματική δίκη οποιοσδήποτε δραστηριοποιείται κοινωνικά ή οποίος βρεθεί σε μια "κόκκινη" ζώνη όπως τα Εξάρκια. Η δίκη αυτή παίρνει σάρκα και οστά προσάπτοντας κατηγορίες κακούργηματικού χαρακτήρα με ελληνοστασία στοιχεία και κατασκευασμένες καταθέσεις αστυνομικών που θεωρήθηκαν αδιαμφισβήτητες από την εισαγγελία.

**Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΜΩΕΙ.
ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΕΙ!
Οι συλληθέντες της 19/05/2005"**

Η αστυνομία αυτή τη φορά είχε φροντίσει να φέρει τους συλληθέντες στα κατοχόμενα δικαστήρια πολύ νωρίτερα από ότι συνήθως και πολύ νωρίτερα από το κλίμα για συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια το οποίο είχε δημοσιοποιηθεί σε δικαστικό κύβο τις προηγούμενες ημέρες. Τελικά, αργά το απόγευμα και οι "10" αφέθηκαν ελεύθεροι. Σε τρεις ζητήθηκε χρηματική εγγύηση 3.000 ευρώ για τον καθένα, σε άλλους τρεις επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα (εμφάνιση στο τμήμα κάθε μέρα κ.ά.)

ενώ οι υπόλοιποι αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς κανένα περιοριστικό μέτρο ή χρηματική εγγύηση. Οι "αυτήνηθέντες" ελήθησαν από το κτίριο του ανακρίτη και έπεσαν στις αγκαλιές των φίλων και συντρόφων που παρέμεναν μαζί με άλλα κόσμο μέχρι εκείνη την ώρα συγκεντρωμένοι στον αήθη χώρο των δικαστηρίων. Ακολούθησε μικρή πορεία προς την έξοδο των δικαστηρίων.

Την Τρίτη **24 Μάρ**, αφέθηκε ελεύθερος και ο "εντάκτος" των συλληθέντων χωρίς κανέναν περιοριστικό όρο ή χρηματική εγγύηση, ενώ την Παρασκευή 26 Μάρ ελεύθεροι (χωρίς ποινή κανέναν περιοριστικό όρο ή εγγύηση) κρίθηκαν από τον ανακρίτη και οι "6" με τις "πλημμελήματικές" κατηγορίες.

ΟΤΑΝ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ Ταξίδι στα συνώνυμα ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

πάντα αγέλαστοι,
όταν κοιμούνται αγριεύονται,
με το βλέμμα των "αγράμματων",
εξουθενωμένων από την αγωνία και την ανάγκη,
με τον άνεμο της δυστυχίας και το θρόισμα της απόγνωσης,
και την απορία, την αμηχανία,
μια θλίψη σα θυμός που ασφυκτιά,
ξεπεσμός χωρίς ντροπή,
την ντροπή την έπιζε η ταλαιπωρία,
όλα ακροβατούν πάνω στον τεντωμένο φόβο,
στη φρίκη που πρέπει να μείνει πίσω,
μπούχτισμα από τις απώλειες,
οι βιαστικοί αποχωρισμοί που τροπώσαν στα όνειρα,
φθόνος για την ατυχία,
και ένα δάκρυ πάντα διαθέσιμο,
η ακατάληπτη ευγένεια των εκτεθειμένων,
η ελπίδα πεθαίνει πάντοτε πρώτη,
έρημοι,
αλλά ίσως ζωντανοί σε μια μετά θάνατον ζωή,
καρτερούν το άγνωστο,
με τη μνήμη στην κόλαση,
και τα κότσια στο μέλλον,
φτλαφτούν με κρυμμένη περηφάνια
τον μονόδρομο της ξενιτιάς,
παραβαίνοντας με νηφάλιο θράσος,
φάχνοντας τις προσδοκίες,
έχουν ήδη χάσει

ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

της φύραμης λεηλασίας,
με διωγμούς, βομβαρδισμούς, βασανιστήρια, θρήνους, πείνα,
γνωρίζουν το ρήμα εγκαταλείπω,
ανάμεσα σε συμφορές και συντρίμμια,
σε κάποια ανατολή της απόφασης,
με οδοιπορία έως το πέραςμα,
ή με τη θάλασσα, να αποπλέουν από μια αποβάθρα,
στην απαραίτητη μεσόγειο,
με τα ναύακ των δούλων στο χέρι,
με τον προορισμό τους στα χέρια του έμπορου και της τύχης,
λέμβος, λιμάνι, νύχτα, ξεφύγω, πλοιάριο, σωσίβιο, βουλιάζω, πνιγμός ή γλιτώνω, σώζομαι, φυγή,
αποβιβάζομαι γυμνός,
έσχατοι χωρίς κραυγές στην ησυχία των συνόρων,
κρυμμένοι,
σε μάταιο καταφύγιο,
και την αγριάδα των κινητημένων

ΟΙ ΑΚΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΟΛΩΝ

ξανά στις όχθες της αδικίας,
στην πολιτισμένη ευγένεια της απαξίας,
στον περίφρακτο κι ακατά-νόητο αποκλεισμό,
στην φτωχή γλώσσα της αποξένωσης,
στην παθογένεια της δικτατορίας

ΣΤΟΝ ΒΑΡΕΤΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΝΤΟΠΙΑΣ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑΣ

να ένα νέο πρόσωπο των άλλων,
με τους κανόνες τους να είναι αντικανονικοί,
τουλάχιστον ενοχλητικοί με το εκβιαστικό πρόβλημα τους,
αταίριαστοι με την ομοιογένεια των εθίμων,
διαφορετικοί από μας ακόμη και στην άκρη της θλίψης τους,
ένα ζήτημα που πρέπει να λύσουν οι αρμόδιοι,
ένα θήραμα για τις Αρχές,
κατώτεροι αφού μπορούμε και τους κρίνουμε,
μια ανεπιθύμητη μαρτυρία,
ένα μηδέν που κατάφερε να αποθράσει από το τίποτα,
οι χειρότεροι ξένοι χωρίς διαπιστευτήρια,
αντικείμενα που διεκδικούν την αζόρευτη περιφρόνηση,
πρόθυμοι σκλάβοι που δεν τους ζήτησε κανείς.

για την εξουσιαστική πραγματικότητα ο πρόσφυγας είναι ο **ΕΣΧΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ**, ο **ΕΣΧΑΤΟΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ**

ΣΤΟΝ ΒΑΡΕΤΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟ ΤΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΩΝ

το μεγάλο πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας,
γι' αυτούς που είναι αντίκρου,
για τον ορισμό του αξιοθρήνητου,
ένα αποκρουστικό χέδι για τους άπορους,
αφήνοντας άθικτο τον πολιτισμό της διάκρισης,
τον καθησυχασμό της ελεημοσύνης,
διαιωνίζοντας τις παράλληλες μοίρες,
γέρνοντας το "μεγαλείο" τους προς τους φουκαράδες

ΓΕΛΙΑ ΑΠΟ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

πώς καταφέρνουν οι κολασμένοι τη διέλευση των συνόρων;
έλεγχοι που παλινδρομούν ανάμεσα στην αυστηρότητα και την ανυπαρξία,
με την αστυνομία να παίρνει τα ποσοστά της,
και να στέλνει με το άλλο της πρόσωπο στο αυτόφωρο
με ύφος αναπόφευκτη απέλασης,
υπάλληλοι γελάν μπροστά στα δικαιολογητικά,
στις αιτήσεις ασύλου,
μπροστά στους δέσμιους,
γέλια από συρματοπλέγματα,
έγκλειστοι πρόσφυγες,
εκλιπαρώντας φαντάσματα δικηγόρων,
εθνικότητα με νοήματα,
υπηκοότητα για να είσαι κάπου υπήκοος
ροζ κάρτα στην καλύτερη,
μια ροζ παράταση του λαθραίου,
η καταστολή δεν έχει εθνικότητα, έχει μόνο χειρονομίες,
κάποιος ξενώνας ή παράπηγμα,
ένας περιορισμός χωρίς προθεσμία,
ουρά για κάποιο συσσίτιο,
φυγρότητα λέξη σε όλες τις κλίσεις

θα μπορούσε να είναι ένα ατελείωτο
ΤΒΛΟΣ για τους πρόσφυγες

αν δεν υπήρχε ένα ακόμη συνώνυμο στη γλώσσα μας που ασφυκτιά μαζί με την ελευθερία και την αξιοπρέπεια
ενάντια στην ύβρι της εξουσίας
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ο άνθρωπος, κάποιες στιγμές
ο άνθρωπος, κάποιες στιγμές
είναι κύριος της μοίρας του.
είναι κύριος της μοίρας του.
Τα σφάλματα, κάποιες στιγμές
Τα σφάλματα, κάποιες στιγμές
βρίσκονται καθόλου στη μοίρα του.
βρίσκονται καθόλου στη μοίρα του.
αλλά στα σφάλματα ημενες ψυχές
αλλά στα σφάλματα ημενες ψυχές
μας. βρίσκονται καθόλου στ' άστρα,
μας. βρίσκονται καθόλου στ' άστρα,
αλλά στις προσκυνημένες ψυχές
αλλά στις προσκυνημένες ψυχές
μας.
μας.

Θερσίτης

χώρος ραδιουργίας και ανατροπής
Νέστορος και Βυαγγελιστορίας, Γλιον
για επικοινωνία : sitisther@yahoo.gr